

കാര്യക്രമ ഓൺലൈൻ പബ്ലിഷേഴ്സ്

പ്രഭാ
സംഗ്രഹിതം

സാര്വദായിക
സംഗ്രഹിതം

കീടജല

പ്രസാധകരാർ
സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണ
സംഘം ലീമിററ്റഡ്, കോട്ടയം

(Malayalam)

Keeta Janmam

(The Life of The Insects)

Drama

By KAREL CAPEK and JOSEPH CAPEK

Translated by

C. J. THOMAS

Weekly Kerala, Ernakulam

First Published September 1959

Printed at

INDIA PRESS, KOTTAYAM

Price Rs. 1.50

Copyright by

C. J. Thomas

Publishers:

**Sahithya Pravarthaka Co-operative
Society Ltd., Kottayam, Kerala State**

Sales Department:

**NATIONAL BOOK STALL
Kottayam Kerala State India**

കീടജനറ

കാര്ത്തക ചാപ്പകൾ
ജോസഫ് ചാപ്പകൾ

വിവർണ്ണം
സി. റേ. തോമസ്

നാഷനൽ ബുക്ക് ഗ്രാഫി
കോളജ് തിരവന്ത്രപുരം എറണാകുളം തൃശ്ശൂർ

വില ക. 1.50

സി. ജെ. തോമസിന്റെ

കൃതികൾ

- അവൻ വീണ്ടും വരുന്ന
ആ മനഷ്യൻ നീതെന്നു! (നാടകം)
- 1128-ൽ ഏകും 27
- അസറിഗണി (തർപ്പജ്ഞ)
- ശാലോച്ചി
- കീടജമം (തർപ്പജ്ഞമ്)
- എത്രം „
- ഉയരുന്ന ധവനിക (നാടകശാസ്ത്രം)
- ഈവൻ എൻ്റെ പ്രിയപുത്രൻ (ലേവന്നദി)
- വിലയിത്തെങ്കിൽ (നിയോപണങ്ങൾ)
- മതവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റും
- സോഷ്യലിസം
- ജനവരി ദൈത്യർ (തർപ്പജ്ഞ)
- ധീകാരിയുടെ കാതൽ (ഉപന്യാസഘടം)

പ്രപത്രാദർശനം

വിശ്വാമിത്രമഹാഷ്ഠി ക്ഷുദ്രകീടങ്ങൾ സ്വഷ്ടിച്ചുവരു. ബ്രഹ്മാവു് ഉഞ്ചമസ്തുഷ്ടികളെല്ലായും. ചെങ്കോറ്റുവാക്കിയൻ നാ ടക്കളുണ്ടെന്നായ ചാപ്പേക്ഷാസഹോദരന്മാർക്കും സംശയം—മേൽ പറഞ്ഞ രണ്ട് വക്കല്പകളും എവിടെവച്ചുണ്ടോ വക്കിരിക്കേണ്ടു് ആ സംശയമാണു് ഈ നാടകം.

മദ്യപിച്ചു്, പരിയത്തക്ക ലക്ഷ്യാനന്തരമില്ലാതായിത്തീർന്ന അ വസ്ത്വങ്ങൾ ഒരു നാടോടിക്ക കിട്ടിയ ദർശനം വിശ്വാമിത്രനെ യുഹമാവിനെന്നും കരഞ്ഞിട്ടുത്ത് ഒരു മഹാത്മ പമായിൽ നാ. അനസ്യതമായ രാസകൂരീയയും, അടങ്കാത്ത ധനാശ്വിയും, അപരികിതമായ അധികാരദൈമേഖാവദ്വും എല്ലാം ഒരേ ശക്തിയോടെ പ്രസരിക്കുന്ന ഒരു റംഗവൈദിക്യാണു് ‘കീടപ്രപഞ്ചം.’ സാഭവാകലങ്ങൾ ആധുനികമാണെങ്കിലെല്ലു്; മഴലികമനം ഷ്യൂസപ്പാവം കാലഘട്ടപരിമിതമല്ലോ. ചാപ്പേക്ഷ തന്റെ പുന്നാരാക്കലെ യുജോപ്യൻ പ്രദേശത്തിൽനിന്നാണു് റിങ്കുചേപ്പുണ്ടിരിക്കുന്നതു്. പെണ്ണും, അവ ചെയ്യുന്നതും പറയുന്നതും പ കുപ്പവകാശമില്ലാത്തതാണു്. അസംഖ്യ, ഇപരിഡ്വവത്, കാപട്യം എന്നിവയെല്ലാം ഇണചേരുന്ന മുഹമ്മദ്രാസ്തവം പൊതുസ്താനങ്ങളിലും, ഇന്ത്യൻപ്രാഥമന പരിശപ്രേചന ഇങ്കാലിക്കർഷണു് അവയിൽ പ്രജോക്കാവകാശങ്ങളുണ്ടോ.

നാറാണ്ണിന്റെന്നീര ആദ്യറിസാന്തതിൽ, പ്രപഞ്ച സ്തിലുള്ള സകലതിനേയും അപാഹസിക്കുന്ന പ്രമസനമായി ട്രാരംഭിക്കുന്ന ഈ നാടകം സമാപിക്കുന്നതു നില്ലുമെന്നായ എങ്ങനെവികരണം ഏതിയുള്ളും ഒരു ഭാജ്യിക്കാണു്. കോശ സ്ഥകീടങ്ങിന്നീര പ്രവൃത്തപനങ്ങൾ, മണ്ണപിട്ടതക്കാരരണ്ണീര

തെണ്ടിയും മരണഭീതിയുമായിട്ടുള്ള (മരണവുമായിട്ടും) മർപ്പിടത്വവും പ്രകാശത്തിനവേണ്ടിയുള്ള ദാഹവും ഗൈമെ യുടെ അന്ത്യത്തിനിൽക്കുന്നുള്ളയാണ് ഓൺപ്രൈമേറ്റാത്രം. കഴഞ്ഞു മരിഞ്ഞു ഇരുട്ടു കട്ടിപ്പിടിച്ചു ലോകത്തിൻ്റെ ഭാരത തെണ്ടി യെ എത്തരിച്ചുകളിയുണ്ട്. മുക്കാം അക്കദാനിൻ്റെ ആരംഭമായ സ്ക്രോഫല്ലും അധാർക്ക തോന്ത്രിയത്രാണ്, ഈ വിശ്വരൂപങ്ങൾ മരി, ഏനും. പ്രഭക്ഷം, അനാനന്ദം വത്തന ചിത്രങ്ങൾ ആദ്യംകണ്ടവയെയെല്ലാം കവചിച്ചുവായുണ്ടാതാണ്. ആദ്യംകേവലം കീചക്കാസവവും സ്വന്നംകെത്തിയും മാത്രമായിത്തന്നുകും പിന്നേതെന്തു് അതിരിററ അധികാരിമേംബർവും ഒപ്പശാച്ചി കമായ ക്രൂരതയുമാണ് ജീവികളിലെ ഏററവും അധിക വാദ്ധത്തെ അവതരിച്ച ക്രൂരതയും നീതികരണമായി മനഷ്യസം ഹജമായ വാദങ്ങൾ ഉന്നതിക്കുക എന്ന വിദ്യകാണ്ഡം, നാട കൂത്തു് ഒര പട്ടിക്കി ഇടിച്ചുതാളിയിരിക്കുന്ന! മനഷ്യനെ കൊല്ലുന്നതിലും ഏതും ഏതും ഏതും ഏതും ഏതും അതിനെ നീതികരിക്കുന്ന വേദാന്തം. ഉറുപ്പുകളുടെ കൂട്ടക്കാലയോടെ തെണ്ടി

അതെ ലഹരിയെല്ലാം മാറി. എന്തും മരിച്ചു, ആരമ്പാവു മരവിച്ചു. മരണാതെ ആശപാസദായകമായ ഒരു മോചനമായി അംഗാർ ഗണിക്കാൻതുടങ്ങി. മരണാതീന്തിന്റെ ലഹരിപിടിച്ചുപ്പോൾ വെറുമൊരു മദ്യപഞ്ച ദ്രവന്തനാടകനായകനായി തുപാന്തരംപ്രാപിച്ചു. അലങ്ക്ഷ്യഭാവമഭിന്നയിച്ചു നടന്തിനന്ന് അംഗാർക്കുസംബന്ധാദി വേദനയുടെയും ക്രിസ്ത്യൻ കരിശേഷിയ സ്വപ്നത്രം.

ലോകത്തിലുള്ള ധാരാത്താര ജീവനത്തെയോ ടാപ്പുകുമതെന്തെന്നോ പ്രത്യേകിച്ചു വിമർശിക്കുന്നതല്ല ഈ കൂതി. ആക്കാണ് അതു റസിക്കാഷ്ടതെന്നവച്ചാൽ അവക്കുതെന്നു ചെത്തുന്ന തൊപ്പിയായിത്തീരുക എന്ന മാരകമായ ഒരു സ്വഭാവം അതിനുണ്ടെന്നും. സ്വന്തം വികൃതത്രയപം കാണാൻ മനഷ്യനെ സവരാധിക്കുകയെന്നു ഒരു പ്രചരണസ്വഭാവം ഈ നാടകത്തിനുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്. ദാർശനികലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കലാംശത്തെ നശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നുകാരും.

ഈ നാടകത്തിന്തെ രചയിതാക്കൾത്തെന്നാണ യാത്ര മനഷ്യൻ എന്ന ആശയത്തിനുവേണ്ടി ‘രോബട്ട്’ എന്ന പദം നിർമ്മിച്ചതു്. പർബിച്ചുവത്തുന്ന പാഷണ്യത്തിന്തെ മനഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ മുഖ്യഗ്രാന്തികളായി കണ്ണവരിൽ മുമ്പ് നുഠാണാവർ, ആക്കാഡമിക്കൾ ഹസ്തിച്ചിയുടെ ‘ധീരക്കായ നവലോക്കവും,’ ജോർജ്ജ് ടാർവെല്ലിന്റെ ‘1984’-ം എല്ലാം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന നരകംതന്നെന്നാണ ചാപ്പുക്ക് സഹോദരനാൽ കാണുന്ന പേക്കിനാവു്. ഒരു കണക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ അവത്തെ കൂതികളിലാണ്—പ്രത്യേകിച്ചും ‘കീടപ്രവായ’ തിരിച്ചു—അതു പ്രമേയത്തിന്തെ ഏററവും സമത്വവും കലാസൂന്നരവുമായ ആവിഷ്കരണങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്. ഇതരകൂത്തികളിൽ മനഷ്യനെ യാത്രാധികാരി മാറ്റുന്നോടും, ഇതിൽ നടക്കുന്നതു ശ്വാസകീണങ്ങൾക്കു മനഷ്യൻറെ വഷളത്തണ്ണൾക്കിടയിൽ ആരോപിച്ചു്,

എദയമില്ലാത്ത യാത്രണങ്ങൾ പകരം വിഷ്ണുന്ന എദയമുള്ള ജീവികളെ സ്വപ്നിക്കുകയാണ്. കീടജീവിതം മനസ്യൻറെ പ്രവർത്തികളോളം ദേഹമല്ലെന്ന സമർപ്പിക്കുന്ന ഈ പിഡ്യു, അമേയത്തിന്റെ ശക്തിയും ജീവനം വർഖിപ്പിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നതു.

പ്രാണികളെ രംഗപ്രവേശംചെയ്യിക്കുന്നതൊഴിച്ചാൽ ഈ നാടകത്തിൽ സാങ്കേതികമായ അസാധാരണത്തെന്നുള്ളാനുമില്ല. ഒററനോട്ടത്തിൽ തീരെ കെട്ടുറപ്പില്ലാത്ത ഒരു നാടകമാണിതെന്ന തോന്നം. ഏകദാനത്തിൽ പ്രത്യേകപ്പെട്ടുന്ന പാത്രങ്ങൾ അവിടെത്തന്നെന്ന അനുശ്രദ്ധാനംചെയ്യുന്നതുപ്പാതെ അടുത്തതിലേയും തുടക്കനില്ല. പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിവച്ചിരിക്കുന്ന പുഴവും തെണ്ണിയുംമാത്രമാണ് അപവാദമായിട്ടുള്ളത്. ഉത്തരാക്ഷത്തിൽ ശ്രൂക്കഷ്ഠൻ (സംഭവഗതിയിട) ഭാഗകായിഞ്ഞിരുന്നതുവരെ തെണ്ണി ഒരു ചരടമാത്രമാണ്. ദ്രശ്യകലകളിട പ്രതികരണസപഭാവത്തെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രിയജ്ഞന്മാരുള്ള പക്ഷകാരുമേം ഈ നാടകഞ്ഞിന്റെ രംഗപ്രയോഗയോഗ്യതയിൽ വിശദാസ മുണ്ടാക്കു. ശ്രൂക്കിപ്പിനാത്ത ചിതറിയ ചിത്രങ്ങളും വളർച്ചയില്ലാത്ത പാത്രസ്ഥല്ലെന്നും വളർച്ചയിലും വരുത്തിയാൽ ചിത്രങ്ങൾക്കാം, രണ്ടുതരം പാത്രസ്ഥല്ലെന്നുമാത്രമാണതിനു സമാധാനം. ദന്തം; ഉറച്ച സപഭാവമുണ്ടാനു സകലിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പാത്രത്തിന്റെ ഭാഗികവും ക്രമാനുഗതവുമായ അനാവരണം. മണ്ഡ്; മുൻവിധിയില്ലാതെ അവതരിപ്പിക്കുപ്പെട്ട ഒരു പാത്രത്തിന്റെ അക്കഷമനസ്സരണമായ വളർച്ച. ഇവയിൽ ചാപ്പുകൊന്ന അഭ്യരംത ശ്രൂത്തിഈ പെട്ടുത്തുക. രണ്ടാമത്തെ സംഗ്രഹായം പരിചിതമല്ലാത്തതിട്ടില്ല (തെണ്ണിയുടെ ചിത്രീകരണത്തിനും ആ സപഭാവമണ്ഡ്); കീടപ്രപഞ്ചത്തിനു യുക്തമായും ശ്രൂദ്യത്തെ റീതിയായതുകൊണ്ട്. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കൊച്ചുത്തിട്ടുള്ള അഭിനയനിർദ്ദേശങ്ങൾതന്നെ അക്കാദ്യത്തിനു

തെള്ളിവാണ്”; പാത്രങ്ങളുടെ ചലനങ്ങൾ മനഷ്യസഹജമായ സ്വാഭാവികതവിട്ടു ഗ്രന്ഥത്തിലെ അംഗവിക്ഷപങ്ങൾപോലെ കീറ്റുക്കായിരിക്കണമെന്ന്.

രംഗങ്ങൾക്ക് പരസ്യരബന്ധമില്ലോ തോന്തരം കാരണം അവക്കാണം അവയിൽനിന്നുന്ന സമ്പർക്കമാവുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെത്തുകാണാണ്. അവ ഒരു സംഘകത്വദ്ദ്രോഗതി എൻ്റെ ഘട്ടകങ്ങൾമാത്രമാണ്. ഒന്നം രണ്ടം മൂന്നം അങ്കണ്ടിൽ കാണാനു ചിത്രങ്ങൾ മുന്നം ശേഖരിക്കുമെന്തെന്നും ഒരേസമയം നിഴലിച്ച്, ഫലത്തിൽ ഒരു കൃബിസ്തുഭാവന ഉള്ളവാക്കുമെന്നാണു പ്രതീക്ഷ. തുടർന്നവർന്ന രംഗങ്ങളിൽ ഇടയ്ക്കുടിയും മുൻരംഗത്തിലേയും ശ്രദ്ധപാഠിക്കുന്ന സുത്രങ്ങൾ ഘടിപ്പിക്കാൻ നാടകക്രമം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോശസമക്കിടത്തി എൻ്റെ മാനിഹമദ്ദോക്ഷൾക്കും തെണ്ടിയുടെ ഭാഷ്യത്തിനും പുറമേ, വഞ്ചകളുടെ പുലക്കും, ശ്രീമാൻ ചീവിടിക്കെൻ്റെ വാദപ്പെന്നും, ഗംഡിണിയുടെ നീഡും, ഏന്നിരെല്ലാം ഒന്നാം അക്കദാരിലെ കാപടക്കും, ഭത്രുമോഷണം മുതലായവയുടെ പുത്രികരണാംശങ്ങളാണ്. ഒന്നം രണ്ടം അക്കണ്ടാളിലെ ഭ്രവ്നാസനകൾ ഉള്ളതിവീഡിച്ചിച്ചു മുതലാലുകളുടെ രംഗമാണു മുന്നാമക്കും. അവിടെ ആത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്ന മനഷ്യക്കണ്ണാലുകാർ അവത്തെ അധികാരിക്കുന്നു എന്റെ അടിത്തര പാകിയിരിക്കുന്നതു ജനസാമാന്യത്തിക്കെൻ്റെ സ്വാത്മതയും മുഗ്രീയതയുംകൊണ്ടാണ്. ശ്രീഭാലുവായ ഒരു സദസ്യാം, പ്രത്യേകമായി യാതൊരു പരിശുമപുംകുടാതെ, ഒന്നിനു മുകളിൽ ഒന്നായി പതിക്കുന്ന മുന്നു ചിത്രങ്ങളും ചേർത്തുകൊക്കുന്ന ശ്രീമാന്മാരംഗം അനാവേഗോചരമാകുന്നതാണ്.

ഇതാണു പ്രപാതം. കീടപ്രപാദവുമുണ്ടും, മനഷ്യക്കെൻ്റെ തന്നെ.

പാത്രങ്ങൾ

പുല്ലക്ക്

തെണ്ടി

പണ്ണിത്തൻ

അങ്കം ഒന്ന്—പുന്യാർധകൾ

അപ്പാറുവാ എഴുവിസ്—ക്രമ്പാറുവാ എഴുത്തിയാ
ഹോലിന്റു—വിളക്ക്—കടക്കാർ

അങ്കം രണ്ട്—കൊള്ളൽക്കാർ

കോശസ്ഥകീടം—പുതാചവണ്ട്—സ്രീവണ്ട്—മുന്നാമ
തേത വണ്ട്—വട്ടാവൈളിയൻ—കാതിനേര പുഴ—
എൻ ചീവീട്—ഐഃണി ചീവീട്—മുട്ട—കൊള്ളൽക്കാർ

അങ്കം മൂന്ന്—ഉറക്കുകൾ

ദന്തം ഉറക്ക് (സർപ്പാധിപതി)—രണ്ടാം ഉറക്ക്
(ചുണ്ണാമീയൻ)—ആസ്യൻ — കണ്ട പിടിഞ്ഞക്കാരൻ—
ബുത്തൻ—കപാസ്ട്ടൻ മാസ്റ്റൻ ജഗാൻ—ചതുപ്രതിനിധി—
സമുദ്രാധിസേവകൻ—കമ്പിഞ്ഞപാൽക്കാരൻ ചോന്താ
തടട സർപ്പാധിസന്ദര്ഭാധിപൻ — ഉറക്കുതൊഴിലാളി
കൾ—പട്ടാളക്കാർ—ഇരേബാധിസ്യന്ത്രയൻ— ബുത്തയാർ—
ശീചായിമാർ— സ്‌തൈച്ചുൻവാധകക്കാർ— മുറിവേററ
വർ—ചോന്താധിസന്ദര്ഭാധിപൻ

ഉത്തരങ്കം

കന്നാം ഇന്ത്യാംപാറ—രണ്ടാം ഇന്ത്യാംപാറ—പാറ
കളുടെ റൂതാസംഘം—ദന്തം ഒച്ച്—രണ്ടാം ഒച്ച്—
വിറക്കവെള്ളക്കാരൻ—അയ്യാവി—വിദ്യാത്മിനി— ഡഫി
ഡപ്പാഡാൻ

ଜୀବିକାରେ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲାମାଣି ଯରିକାଗାତ୍ର ।
ଚିତ୍ରଶଳଭାବରେ ଉତ୍ସବରେ ଏବଂ ଏକାତ୍ମି କଥାରେ
ସାଧାରଣାପାଠକାରିରେ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲାଯୁ । ଉଦ୍‌ବୃକ୍ଷ
ତତ୍ତ୍ଵଶିଳ୍ପୀଙ୍କରେ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲାଯୁ । ଶ୍ରୀଯାଂପାଠରକର୍ମ
ଗୋରିଯ ଦ୍ୱାରା ପରିଚୟ କରାଯାଇଛି ।

ଧୂଲଫୁଲରେ ପରିଚୟ କରାଯାଇଛି ।

എൻ‌ഡീ

(രംഗം: ഒരു പച്ചക്കാട്)

തെണ്ടി: (രൈ വശത്രംനിന്ന് അടച്ചിയാടി പ്രവേശിച്ച്, കാലുക്കശിഞ്ഞു വീഴ്മാം) ഹ—ഹ—ഹ—സപ്താരസം. എ്‌ഹോ! അലൈക്കിൽ വേണ്ട, പോത്ത. നിഞ്ഞർ ചിരിക്കേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ല. എന്നിക്കൊത്തവകയും പാറിയിടില്ല. (രൈക്കമുട്ടുകളുന്നി ഉയൻ്റുകൊണ്ട്) നിഞ്ഞർ—നിഞ്ഞർ ധരിച്ചതു്, കടിച്ച കടിച്ച് എറിക്ക ലക്ഷക്കട്ടിരിക്കേന്നാവെന്നാണ്, അല്ലോ? ഹേയു്, അങ്ങനെന്ന യോന്നുമല്ല. കണ്ണിലേണ്ടു, താന്നുനേനു നീണ്ടു നിവസ്തം, എത്ര ഉറപ്പായിട്ടാണു കിടക്കുന്നതെന്നു്. താൻ വീണാതുനെന്ന എത്ര കണ്ണിശ്ശുമായിട്ടാണെന്നു നോക്കു്. മരം അടച്ചിപ്പോലെ! ഒരു ധരിച്ചുരപരാക്രമിയെപ്പോലെ. താൻ ചുമ്മാ അഭിനയിക്കുന്നയല്ലായിരുന്നോ? വീഴ്മ—മരംഷ്യൻറെ വീഴ്മ. അരഹോ എന്നൊരു കാഴ്ച! (എഴുന്നേറിക്കുന്നു) ഇതാ നോക്കു്. താൻ അട്ടുനുണ്ടോ? ഇല്ല. പക്ഷേ, ബാക്കി എല്ലാവത്സരം കടിച്ച് പബ്പിരിക്കുന്നതിരിക്കുന്നാണു്. സമഗ്രിലോകവും കരണ്ണകയാണു്. ഹ—ഹ—നില്ലേണു, എന്നിക്കുന്നോ വല്ലാതെ വരുന്നു. (ചുറും നോക്കിയിട്ട്) എന്നാണുിതു്? എല്ലാം എരുപ്പു ചുറും കിടന്നു കരണ്ണുന്നു. ഭൂമി മുഴവും; അഛ്ചു, പ്രപ

ശ്വമാകെ. എന്നാൻ അർഹിക്കാത്ത ഒരു ബഹുമതിയാണിത്, തീർച്ച. (വേഷം പൊടിക്കു ശരിയാക്കി കുട്ടി) ക്ഷമിക്കണം. നാഡബ്രഹ്മത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിംഖവായി അദിനയിക്കാൻ പറാഡിയ വേഷമല്ല, എന്നേ തു്. (തോപ്പി നിലബന്ധത്തിനും) നോൺ, അക്കാണ നന്താണ് കേന്ദ്രം. കരണ്ണദിശയ്ക്കും എൻ്റെ തോപ്പിക്കുചും കരണ്ണചു. അതിന്റെവകുവും പിന്ന യുകളില്ല. അല്ലോ, ഒന്നാമ്മിച്ചുംട്ട്. എന്നാനുവിഭാഗം പറഞ്ഞുനിറ്റിയുമ്പു.

ശരീ. ശരീ. എനിക്കരിംഡാം. എന്നാൻ എന്നേ ഭാരംകൊണ്ട് വീണാപോയതാണ്. എന്നിട്ട്, ചെവുതെന്തീ, നീ എത്തു വിചാരിച്ചു? കടിച്ചുണിൽത്താജ്ഞാനം, അല്ലോ? എൻ്റെ ലില്ലി, മല്ലി നിന്നുക്കൊക്കു അല്ലോ ലാഭിക്കാനാ വിചാരിച്ചു് അതുനേരം അവധിയിൽ കേണ്ട. മല്ലി, നിന്റെ ഇലയരച്ചു് മറിവിനു വല്ലു മത്രേ. ഇതാ, ലില്ലി, എന്നാനുവിഭാഗം എദ്ദും നിന്റെ ഇലക്കിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. കടിച്ചതല്ലോ എറിയിട്ടില്ലെല്ല നീ എന്നാൻ പറഞ്ഞുനില്ല. എനിം നിന്നുപ്പോലെ വേതണ്ണായിരുന്നുവെങ്കിൽ, എന്നാൻ ഇന്ന് ലോകമെല്ലാം തെണ്ടിന്തിരിയുമായിരുന്നോ? അതാണ് കായ്യു. അറിയാമോ, എന്നാൻ മഹായുദ്ധത്തിലുണ്ണായിരുന്നു. എനിക്ക് ലഭ്യിച്ചവിധം. ഇപ്പോൾ എനിക്കെന്നെല്ലാം ചെയ്യാറിയാമെന്നോ? ചാണകം ചുമക്കുക, രോധ് ത്രക്കുക, കാവലിരിക്കുക, കളയിളക്കുക—അതുനു എന്നെല്ലാം. എന്നവച്ചും മറ്റൊള്ളവക്ക് ചെയ്യാനിഷ്ടമില്ലാത്തതെല്ലാം. ഇപ്പോൾ കന്ധസ്ഥിലാഘോ എന്നാരാണും....അപ്പുണ്ടേ, എന്നാനുവിഭാഗം പറഞ്ഞുനിറ്റിയതു്?

ഒങ്ക്, ഓമ്പ്‌ചു. അരബാ, അതാണ ഞാൻ. ഞാൻ നാ ടാക പ്രസിലുംനാം. ഞാൻ മരംഷ്യനാം. ആൽ എന്ന വേറേ പേരോന്നും വിളിക്കാറില്ല. അവർ പരയും, “മരംഷ്യാ, ഞാൻ നിന്നും അരസ്‌റൂ ചെയ്യും.” അബ്ദുക്കിൽ, “ശ്രീ കൃകി വൃത്തിയാക്കു, മരംഷ്യാ.” അതുമല്ലെങ്കിൽ, “കരംഷ്യാ, ഇതുചെയ്യും, അതുചെയ്യും, മരംതു കൊണ്ടവാ,” എന്നിങ്ങനെ. പിന്നു യുദ്ധാം, “ബാട്ടാ മരംഷ്യാ!” എന്നിക്കാണുക്കിൽ മരംഷ്യനായിരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു വിരോധവുമെന്തില്ലതാം. എന്നാൽ ഞാനാരോടുകൂടില്ലോ, “മരംഷ്യാ, ഒരാറുകാരു തത്രം,” എന്ന പുരണ്ഠാരം അയാൾ മുഴപിയും. അഖാർക്കു രസിച്ചില്ലെങ്കിൽ നന്നായിപ്പോയി. അംഗാളൈ ഒരു പുന്യാറയായിട്ടോ, വണ്ണായിട്ടോ, ഉറുപ്പായിട്ടോ ശണ്ണിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വിരോധമില്ല. എന്നാനീശ്വരമന്നും അയാർത്ഥനും നിശ്ചയിച്ചുചൂട്ടു. മരംഷ്യനാം ചുട്ടുകൊണ്ടാളും, എല്ലാം എനിക്കു സമമാണും. എനിക്കു ആരെയും മന്ത്രാദപംപിപ്പിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യം മില്ലു. മരംഷ്യനായാലുമില്ലു, ഇന്ത്യയായാലുമില്ലു. ഞാനൊരു കാഴ്കക്കാരൻ മാത്രം.

കേവലം ഒരു നിരക്കുകൾ. എനിക്കു വേരോ കിഴങ്ങായിതന്നുവെങ്കിൽ, ഞാനങ്ങനെ വെറുതേ മാനംനോക്കി നില്ക്കുമായിതനു. (ഫട്ടിനേൽ നില്ക്കുന്ന) ആകാശവിതാനപും നോക്കി. മരണനിമിഷംവരെ ഞാൻ അംദാനാ നോക്കിനില്ലോ. (എഴുനേറ്റു നില്ക്കുന്ന) പക്ഷേ, ഞാനൊരു മരംഷ്യനാം: എനിക്കു മരംഷ്യ രെ കണ്ണേ കഴിയു. (ചുററു നോക്കുന്ന) ഇതാ, ഞാനവരെ കാണാനുമണ്ടു.

പണ്ഡിതർ: (പുന്യാറയെ പിടിക്കുന്ന ഒരു വലയുമായി

കാടിവരുന്നു) ഫറഹർ...ഓബാബാ...പരമരസികൻ മാതൃകകൾ. അപ്പാരൂറാ എറുറിസ്! അപ്പാരൂറാ ചെസ്റ്റി തിയാ! ചായംതേച്ചു മഹിളയെന്നും, നീലസുന്ദരി എന്നും വിളിക്കുന്നതിവരെയാണ്. ആഹാ, എത്ര മനോഹരമാണുവും! കുത്തിക്കോ, നിഞ്ചൽ എൻ്റെ പിടിയിൽ അക്കപ്പട്ടാൻ പോകുന്നു. ഹാ, അവൻ കടന്നു കളഞ്ഞു. ഒ്-ഹ്-ഒ്-ഹ് വളരെ സുക്ഷിച്ചുവേണ്ടും. സുക്ഷിച്ചു്, വളരെ സുക്ഷിച്ചു്. പത്രക്കു. ഉം. ഉം. പത്രക്കു. സുക്ഷിക്കുന്നു. സുക്ഷിച്ചു്.

തെണ്ടി: എയു്! നിഞ്ചെള്ളതിനാണീ പുന്യാറ്റകളും പിടിക്കുന്നതു്? സലാമ്മുണ്ടു സാറേ.

പണ്ണിത്രം: ശോശോശ്. പത്രക്കു! വളരെ സുക്ഷിച്ചു വേണും. അനന്തതത്തു്. അതാ, അവ നിഞ്ചെള്ളടക്കേരു ലുറിപ്പുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ചിറ്റുശലഭങ്ങൾ! നിംഫാലി ഡേയ് എന്നും പറയും. സുക്ഷിക്കുന്നും. അനന്തഭേദം! ഉള്ളിന്ധനമുള്ള സകലതിലും അവ ലുറിക്കും. ചാളി, ചാവ ദു്, കപ്പുംഞ്ചാട്ടി—എല്ലാം. സുക്ഷിക്കുന്നും. ഓ, അവ നിഞ്ചെള്ളടക്ക ദേവതയിരിപ്പുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കാഡോ!

തെണ്ടി: അവകിൽനോട്ടു. അവൻ കളീക്കക്കയാണോ്.

പണ്ണിത്രം: എത്രു്? കളീക്കക്കും. നിഞ്ചെള്ളതിന്തു. അവതുടെ കളി ഇണാച്ചേരലിന്റെ പ്രാരംഭമാണോ്. പുതഞ്ചൻ സുരീയേ ആനധാവനം ചെയ്യുന്നു. അവൻ അവ നൊ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടു കടന്നുകളയുന്നു. പുതഞ്ചൻ അവൻറെ മീശകെട്ടണ്ടു് സുരീയേ ലുക്കിളിയാക്കും. അപ്പോഴേക്കും അവൻ തള്ളുവീഴും. അവൻ പറന്നപോകു—കരംകൂട്ടി ശക്കരും തുറന്നാമായ പുതിയെയാൽ കാരുക്കരു ശത്രുക്കർഷിച്ചുകൊണ്ടു്. ഫറഹർ.പറന്തത്തു

മനസ്സിലാണോ? അതാണ് പ്രക്തി. അനന്തമായ പ്രേമസംഘർഷം. അനന്തമായ ചെമട്ടാം. അനാദ്യ നമായ ലൈംഗികപ്പത്രം. ഓടിക്കേ, പത്രക്കേ.

തെണ്ടി: അവരെ പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞതുചെയ്യും?

പണ്ഡിതൻ: എത്തുചെയ്യുകയെന്നോ? പറഞ്ഞാം. അദ്യോ, ഏ തീനത്തിൽപ്പെട്ട ചിത്രശലഭമാണെന്നോ കണ്ണപിടിക്കണം. പിന്നീട്, കണക്കിൾ ചേർക്കണം. ശ്രേഖരംതാണിൽ ഒരു സ്ഥാനവും നില്പിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, പുതുവാടി വീജാപോകാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. എറാറും മുളവായ വലഞ്ചേ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ചിത്രശലഭങ്ങളെ കൊല്ലുന്നതു് വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ, അതി കൂടി നീറു നീഞ്ഞു തെരിച്ചുവേണം. എന്നീടു് ഒരു സൂചി കുറഞ്ഞു. തിരുപ്പുണ്ണം.പിന്നീട്, കടലാസുത്രാഞ്ചകൾക്കാണ്ട് കൂടിച്ചുവെള്ളുക. നന്നായി ഉണ്ടാക്കിഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ശ്രേഖരംതാണിൽ വച്ചുകൂടാം. പൊടികയറാത്തയും ഇളയാ നാരാകൾ തിന്നാത്തയും വളരെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ റൂപത്തു് ദൈനന്ദിയിൽ മുക്കി അക്കത്തു വച്ചാം മതിയാക്കാം.

തെണ്ടി: ഇതെല്ലാം എന്തിനാരോടുണ്ടിന്നാണോ?

പണ്ഡിതൻ: പ്രക്തിയിന്നേയും. മനസ്സാ, തനിക്ക് പ്രക്തിയിലോട് യാതാരം നേരുപയുമില്ലെന്ന തോന്തനല്ലോ. അഞ്ചുംഹാ! അതോ, അവൻ വരുണ്ണ. ഹാ—ഹാ—ഹാ—സു ക്ഷമിക്കണം! പത്രക്കേ! പത്രക്കേ! ഇക്കറി നിഞ്ഞൾക്ക് രക്ഷാപ്പീഡി. രഹസ്യരഹ... (ഓടിമരിയുന്നു.)

തെണ്ടി: നിത്യമായ ഇണചേരൽ, അനന്തമായ പ്രേമസംഘർഷം; പ്രാണ്യവംശനാ. പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, കാരോ നിമിഷവും മിച്ചുനസനദ്ദിക്കാണോ. ക്ഷമിക്ക

നോ, എതാൻ അല്ലോ കട്ടിച്ചുപോയി. എങ്കിലും എന്നിൽ²
എല്ലാം ശരിക്കു കാണാൻകഴിയും. എല്ലാം ഇരട്ട
യാളിട്ട്. മേലഞ്ഞർ, കടന്നൻ, മരഞ്ഞർ—എല്ലാം
ആദ്ദേഹികനും, തലോട്ടനും, കൊൺപിക്കേഴ്യുനും, ഈ
കീളിപ്പുട്ടത്തനും, അംബാധാവനം ചെയ്യുന്നു. മരക്കാ
സിലിരിക്കുന്ന പക്ഷികളേ, എതാനെല്ലാം കണ്ണു. എല്ലാം.
എന്നിക്കാല്ലും കാണാം. നിഞ്ഞർ രണ്ടുപേരാരയും. അ
വിടെ ആ മാവിൽ വിരുക്കോത്ത്³ ചുംഭോറു ലളിത
സമരത്തിലേർപ്പുട്ടിരിക്കുന്ന നിഞ്ഞരു. ഇവിടെ നീ
നും കണ്ണക്കുട്ടിടനും മററു ധരിക്കുത്ത് കേട്ടോ. ഇതാ
ണ്ണ് നിരന്തരമായ ഇംഗ്രേചരൻ. എങ്കിലും എന്നു
പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്, മാപ്പുത്തരണം. എങ്കിലും എതാനൊരു സ
രസനാണ്. (കണ്ണപൊത്തുനും) എതാൻ യാതൊനും കാ
ണാനില്ല. ഇഷ്യംപോലെ എത്തും ചെള്ളുള്ള. കണ്ണിൽ
നീന് ഒക്കരെട്ടുക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വിളിച്ചുപറയാം.
(ഇത്തു വ്യാപിക്കുന്ന.)

എല്ലാ വന്നുകൊള്ളം ഇണചേരാൻ വെന്നുനും. നീ മാത്രം
എകാകിഡായി ഇം അസ്യകാരമാദ്യത്തിൽ നില്കു
യാണ്. എകാകി...എകാകിഡായി നീ മാത്രം നിരുപ്പ്
ഉട്ട പഴികളിൽക്കൂടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കുനും.
പ്രേമഭതിശ്ശേരി ഒളിച്ചുകളിക്കവേണ്ടി നീ ഒക്കനീട്ടു
ത്രവ്യത്മമാണ്: വ്യത്മം, വ്യത്മം. ആകട്ടേ. എങ്കിലും
നിഞ്ഞർ പരസ്യരം ആനന്ദിപ്പീക്കുക. അതിൽ, എതാൻ നീ
ഞങ്ങളു അനാമോദിക്കുന്നു. അതു യുക്തമാണ്, പണ്ഡി
തർ പരഞ്ഞത്രുപോലെ, പ്രക്തതിവിധിയുമാണ്: എ
പ്പാ വന്നുകൊള്ളം ഇണചേരാൻ വെന്നുനും. അതാ നോ
ക്കു, അംഗ്രഹിതമായ ആ പ്രേമാരാമം രൂവണിയുനും.
(പാനീലെ കർട്ടൻ ഉയരുന്നു.)

ଆବିଦ, ଉପମିମୁନତର, ସୁନ୍ଦରଯୁଗକଣ୍ଠ—ଫ୍ରେ
ମଧ୍ୟବାହତତିଲେ ନୀତିତ୍ରଣିକଣ ପୁଣ୍ୟବାରକର—
ଅର୍ଥରୂପପୁର୍ବୋ ପାରିପୁରିନୀ, ଲାଲାବ୍ୟାଜେନ ଅନନ୍ତ
ମାଯ ସଂଗମକର୍ମର ନିର୍ମାଣିକଣନ୍ତି. ସମେତୁନମାଣେଲ୍ପା
ପ୍ରପତ୍ତେଲପକ୍ଷ୍ୟା. (ଶବ୍ଦତ୍ରଣିନୀରେ ରେକ ଏକ ଏକକଣନ୍ତି. ରା
ଶାଂ ଓର୍କ୍ଷମାନୁନୀ.)
ତାପି ଏବିଦିନରେ?

(ପ୍ରତ୍ୟାଙ୍କମହିଳାଙ୍କିତ୍ୱ.)

(നിലാഭമായ കത്തജ്ജപലരംഗം. പുസ്തകൾ, തല തിണകൾ, ക്ലാറ്റികൾ, വർഷ്യാശബ്ദമായ രീതീപ്രാന്തിയങ്ങൾ നിരന്തരിയ ചരിയ മേശ, ഏന്നിവകാണഡിപ്പംതും. മദ്യശാല യീലേത്രപോലെ ഉണ്ട് പീംബാൾ.)

തെണ്ടി: (ക്ലൗതിക്കമി ചുറ്റുംനോക്കുന്ന) അതും, എത്ര മനോഹരം, നധനാടിരാമം! ഹാഡ്, ഇതു...ഇതു...പുഡിസ്സയോടാക്കം. ഇതിലേരെ സുന്ദരമായോരെ ചിത്രം ഒപിക്കവാൻ ഞാൻ ലോകത്തിലെ സകല ചിത്രകാരന്മാരേയും വെച്ചുവിളിക്കുന്ന. പോരുക്കിൽ എത്ര നേരും സുഹാസ്യപൂം!

(ഒഴുക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഓടിപ്പുവേണിക്കുന്ന.)

ടൊക്കാർ: (ശാവചത്ര അന്നധ്യാവരാം ചെപ്പുകൈംബാണ്ട്) താഴെ തനീ, ഞാൻ നിന്നു മേഖലയിൽക്കുണ്ടാണ്.

(ഒഴുക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഓടിക്കുന്ന. ടൊക്കാർ പിന്നംലെയും.)

തെണ്ടി: പുസ്തകരിലും! ഭേദശ്ശേ, പുസ്തകരിലും. അവൻ കൂളിശകയാണു്. എന്നിക്കു് അവരെ ഒന്നു ശരിക്കു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, എന്നുംനേരും ഞാൻ ഇം വേഷഭാരിൽ... (വഞ്ചി ചൊടിതട്ടിക്കുട്ടുന്നു) ഓ, അല്ലെങ്കിൽ അവന്നരുന്നു ചുവട്ടിപ്പൂറ്റുതുാക്കുന്നു. ഞാൻ ഇവിടെ കീടക്കാൻപോകുണ്ടാണു്. (തലയിണകൾ ഒരിയാക്കുന്നു) ഞാൻ ഒന്നു കുടക്കുന്നു. ആരാണു തട്ടുക്കു നീതെന്നു കാണാമണ്ണോ. (രംഗത്തിനെന്നു മുൻഭാഗത്തു് ഒരു കീടക്കു നിവത്തിച്ചിട്ടുന്നു) ഇം പ്രഹസനം നമ്മൾ രസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം അല്ലതുണ്ട് ക്ലൗട്ട്സ്കുകൾം ചെയ്യും. (കീടനാക്കാണ്ട്) അതാണ വിദ്യ. (മെലിക്‌സ് പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഹെലിസ്റ്റ്: ഐറിസ് എവിടെ? അവൾ ആ പുകളിൽ തണ്ണേക്കാണ്ടവിടെ നില്ലുന്നതു ഞാൻ കണ്ടതാണ്.... ഐറിസ്, ഐറിസ്. പ്രാസമാപ്പിക്കാനാണോ പ്രയാസം. (തലയിണകളുടെയും മരിയും. ‘എൻ റിഷൻ സുന്ദരി, അനീസമാനവിള്ളുലു നീ.’ ഇല്ല, പറാഡിസ്. ഒന്നായ്ക്കു നോക്കേടു. ‘...എൻൻറെ ചേരോഹാനിസ്യുടെ ചെലു, അംഗതായ മണിമേഖല; അതെ നീ ദേവദുരന്തൻറെ ശക്തിക്കാണ്ടു നിറങ്ങുന്നു, ഐറിസ്-എൻറെ-എൻറെ! ’ അതുകൊള്ളാം. പക്ഷേ, അവളെവിടെപ്പുണ്ടോ? അവളെന്തിനാണോ? ആ വിന്റു രൂടെ ചുറകേ കൂടിയിരിക്കുന്നതു്? കാജും... ‘നീൻറെ ദിവ്യാധരങ്ങളിൽ, ഐറിസ്, വിറിയുന്ന ഭിജ്ഞസ്ഥിതാംഗതിക്കേടു.’ ഉം, ഇതുകൊണ്ടു് ഞാനും വിലാപകാവ്യം രചിക്കുന്നതു്—രേഖായ ക്രഹാകാവ്യസ്രൂത്യായത്തിൽ. വരചട്ട്, അവരളുന്ന വശ്വിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുവേണം. ഹാ, രോദായ്മ്പേ കവികളുടെ വിധിവിഹിതം! (രംഗാംബിന പിന്നിൻപൊട്ടിച്ചിരി) അതു് ഷ്യൂറിസ്യാണോ.

(പ്രവേശനപ്രാരംഭിന്നടിയും ദ്വാരാവാനിന്നും ദ്വാരാവാനിന്നും കൈയിൽ തലയുംതാങ്ങി അഞ്ചാലിരിക്കുന്ന. ഐറിസ് പ്രാവശ്യിക്കുന്ന. വിന്റു പുറകെയും.)

ഐറിസ്: അതാരാണോ, ഹെലിസ്റ്റുഡേ, എകാക്കിയായീ, അവിടെയിരിക്കുന്നതു്? എദ്യമായ ഇംഗ്ലീഷ് ദ്വാരാവാനെന്നാണോ ഹാനിയും?

ഹെലിസ്റ്റ്: (തിരിഞ്ഞുനോക്കി) ഹാ, ഐറിസ്! ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല...

ഐറിസ്: നിഞ്ഞെള്ളതാ, ചുറത്തിന്തോ രസിക്കാതാരു്? അവിടെ എത്ര യുഖതികളുണ്ടോ?

ഹെലിസ്സ്: (ചുടിശേഷണിരു്) രാത്രിഡു്, നിന്തകരിയി
ബാഡു, എനിക്കവരിശലാം ഭേദമില്ലോ?*

എറാറിസ്: അയ്യോ പാശ! എന്തുക്കാണാണതു്?

വികുർ: ഇതു വരെ അങ്ങനെയാണം ദോഷിയില്ലെന്ന
പറഞ്ഞുള്ളേ.

ഹെലിസ്സ്: ഇനിരഖാരിക്കലുമണികയുമില്ല.

ഹൈറിസ്: (തലയിണക്കൾക്കിടയിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചുകൊ
ണ്ട്) പറയുന്നതുകേട്ടോ, വികുർ? അതും എന്നു മുഖ്യമായി
നോക്കി! മുരുക്കാശ്യം, ഇവിടെവരു. ഇതാ, ഇവിടെ
ഇരിക്കു. പോര, കാരംകുട്ടി അടുത്തു്. എൻ്റെ കാമ
ന ഒന്നപറഞ്ഞാലും, ഭവാന് പെണ്ണുണ്ടില്ലെങ്കിൽ ഭേ
മവിശാനിച്ചുവെന്നു്.

ഹെലിസ്സ്: എനിക്കവരെ മട്ടത്തു.

ഹൈറിസ്: (ഗംഭീരമായ ഒരു നേരും പേരിപ്പോടെ) അദ്ദോ,
ഈ പുതഞ്ചവധ്യം. നിങ്ങളെല്ലാവരം ദോശാശ്വകരുക്കുക
ളാണു്. നിങ്ങൾ രസിക്കും; ആകാവുന്നിടത്തോളം രസി
ക്കും. അതുകഴിഞ്ഞു് പ്രവ്യാപിക്കും, എനിക്കവരെ മ
ട്ടതു് എന്നു്. കഴു, പെണ്ണായിപ്പിരിശേന്നതെന്ന
ഭാഗ്യദോഷം.

വികുർ: എന്തുകാണു്?

ഹൈറിസ്: തന്നെർക്കു മട്ടക്കാൻ കഴികയില്ല. നിങ്ങളുടെ
കഴിഞ്ഞ കമകളുടെ ചരിത്രാമന്താണു്, ഹെലിസ്സ്?
നിങ്ങളെല്ലാണാഭ്യമായി പ്രേമിച്ചതു്?

ഹെലിസ്സ്: എനിക്കിപ്പോശോമ്പയില്ല. കുറേകാലം ദുഃഖം
ണു്. അനും അതാദ്യരേതതായിരുന്നില്ല. തന്നെ ഒരു
സ്ത്രീക്കുമാണും നപ്പുകൾ...

വികുർ: ശരി, നീ ഒരു പുഴുവായിരിക്കുന്നോൻ, എനിരി
ക്കണ്ട്. പച്ചില തിന്നാ ഒരു പച്ചപ്പുഴ.

മഹറിസ്: അവുൾ കൃതത്തായിരുന്നോ മഹലിക്കു്? എങ്കിൽ യായായിരുന്നോ?

മഹലിക്കു്: പകർപ്പോചല മനോഹരി. വാനംപോലെ...

മഹറിസ്: വാനാപോചല! വേഗം പറയു.

മഹലിക്കു്: നിന്നൊപ്പാലെ സൗന്ദര്യം.

മഹറിസ്: എൻ്റെ മഹലിക്കു്, അവൻ അഞ്ചെയെ ദേശം ദിവ്യം?

മഹലിക്കു്: എനിക്കുറിയില്ല. എന്നും അഞ്ചെയെ സംസാരിച്ചിട്ടില്ല.

മഹറിസ്: ഇഷ്യപ്രദ! പിന്നെ അഞ്ചെയെ കുറഞ്ഞുള്ളതു്?

മഹലിക്കു്: താൻ വിശ്വരതയിൽനിന്നു് അവരെ നോക്കി.

വിക്രൂർഖൻ: ഒരു പച്ചിലക്കിലിതനശക്കാണ്ടു്.

മഹലിക്കു്: എന്നിട്ടു് കവിതകളം പ്രേമലേവന്നെഴുമെഴു. ഒൻ്റെ പ്രധാനാവലും.

വിക്രൂർഖൻ: അത്തരത്തിലെതാൽ പുഴ എത്രമാത്രം പച്ചില തിന്നുമെന്നും കണക്കെടുത്തിട്ടുണ്ടോ? അറിഞ്ഞാൽ പേടിച്ചുപോകാം.

മഹറിസ്: നിങ്ങളാൽ രസംകൊല്പിയാണു വിക്രൂർഖൻ. നോക്കു, മഹലിക്കുറിഞ്ഞെ കണ്ണു രണ്ടും നിരഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് കണ്ണില്ലേ. ബഹുരസംതനന.

വിക്രൂർഖൻ: കണ്ണനീറഞ്ഞുന്നോ; അതിനിപ്പാർ ഇവിടെ എത്രംണ്ടായി?

മഹലിക്കു്: അതു പച്ചക്കൈളുമാണു്. എൻ്റെ കണ്ണിൽ കണ്ണിരില്ല. സത്യമായിട്ടുണ്ടില്ല.

മഹറിസ്: കാണാമല്ലോ. എൻ്റെ കണ്ണിൽനോള്ളി, മഹലിക്കു്. വേഗം വേണാം.

വിളർശി: കന്ന്, രണ്ട്, മുന്ന്, നാലു്—ഒരു എനിക്കറിയാം അതിലപ്പോൾ പിടിച്ചുനില്ലാൻ അവനു കഴിവി എല്ലാം.

എറിസ്: (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) കേട്ടോ, വഹലിക്കു്, ഒരു ചോദ്യം. പെട്ടുനാത്തരം പായണം. എരന്തു കണ്ണിരേണ്ടു നിരക്കുന്നാം?

വഹലിക്കു്: നീല.

എറിസ്: കൈകേമമായി. എരന്തു കണ്ണിനു് തവിട്ടുനി റമാണു്. സ്പർശനിരമാണുനാപോലും ഒരാൾ എന്നോ ചു പരഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എനിക്കു നീലക്കണ്ണുകൾ കണ്ണത്തിട്ടാ. അവയ്ക്കു് യാത്താൽ വികാരവുമില്ല. വെറും തന്നെപ്പുണ്ട്. പാംബ രണ്ടുതയിയുടെ കണ്ണുകൾ നീലയാണു്, അറിയു മോ? നിന്തൽ അവളുടെ കണ്ണുകൾ കണ്ണിട്ടുണ്ടാ, വഹലിക്കു്?

വഹലിക്കു്: ചെലുത്തിയുടെയോ? എനിക്കു നീശ്വയമില്ല. അവളുടെ കണ്ണുകൾ മനോഹരമാണു്.

എറിസ്: പോ, അവിടും. അവളുടെ കാലുകണ്ടില്ലെ, പെൻസിൽപ്പോലെ! ഈ കവികൾക്കു് ഏപ്പറ്റിയേലു നോക്കാനേയറിയില്ല.

വിളർശി: വഹലിക്കുംനു എറററും പുതിയ കവിത വായിച്ചേം, എറിസ്? (പോകരററിൽനിന്നും) ഒരു പുന്നു കച്ചടത്തുകൊണ്ട്) കഴിഞ്ഞ ലക്ഷം ‘വൻഡാ’ത്തിൽ വന്നതാണു്.

എറിസ്: വേഗമാകട്ട. വാഹിക്കു. കേൾക്കാണതിട്ടില്ലു് എനിക്കു സഹിക്കുന്നില്ല.

വഹലിക്കു്: നിഞ്ഞള്ളു് കേൾക്കാൻ നാം സഹിക്കില്ലു. (എഴുന്നേണ്ടാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട്) അതു വാശളാണു്.

പ്രഫെസ്റ്റ്. എന്നേ അതെല്ലാം പിന്നിട്ടുകഴി ഞ്ഞതിരിക്കുന്നു.

ചൈറിസ്ത്: (പിഡിച്ചുപയോഗിക്കാണ്ട്) അവിടെ, അന്ന് ഒരു അതയിരിക്കു, ഫഹലിക്കു്.

വിക്രം: ശൈഷകം, ‘അന്നപ്രേരമായ അധിക്ഷിപ്തനം.’

ഫഹലിക്കു്: (ചെവാരിപ്പാഞ്ചി) നിങ്ങൾ അതവാളു വായി ആകേംപ്പുകുന്നതനിക്കിഞ്ചുമല്ലെന്ന പറഞ്ഞില്ലേ.

വിക്രം: (ഉന്നാവായിക്കുന്നു)

കീഴോട്ട്, കീഴോട്ട്; സത്പരം, സുഗമം,
പരക്കുന്ന നാം.

ലോകം വജ്യനയു—വജ്യനയു—സ്നേഹിക്കുന്നു.

സൗകര്യ നാണപരിയാനം.

ചൈറിസ്ത്: രസികകനാൽ ഫലിതം, അല്ലെ വിക്രം. എ തൊത്ത് വികൃതിക്കുന്നാണ് ഈ ഫഹലിക്കു്. എത്താണ് നിങ്ങളുടെനാഭയുത്താൻ കാരണം?

വിക്രം: ആ കിനാവായാ ഭജിക്കാതിരിക്കുടു,
അരാരാഗം സാഫല്യമുട്ടു,
സകലവും തകസ്സ് വീഴുകയാണ്,
ഓമനേ, നമ്മകം വീഴാം.

ചൈറിസ്ത്: വീഴുന്ന വിദ്യ എന്നാക്കുമരിയാം. പക്ഷേ, ഈ
സാഫല്യമുട്ടുക എന്നവ് ‘പ്രാബല്യതാണ്’?

വിക്രം: അതു് ആരു ആരുഭാഷയാണ്. അതിനെന്ന് അത്മം...
ഒ്...ഒ്...പ്രേമം അതിനെന്ന് ലക്ഷ്യപ്രാജ്ഞിയിലെ
തീവിരിക്കുന്നവുന്നാണ്.

ചൈറിസ്ത്: ലക്ഷ്യമോ? എത്തു ലക്ഷ്യം?

വിക്രം: ഒ്...അതിനു പതിവുള്ളതുനെ.

ചൈറിസ്ത്: ചീ! എത്താഭാസം! ഫഹലിക്കു്, നിങ്ങളുടെ
നായാണീ വഷളത്തരമെഴുതിയതു്. എന്നിക്കു നിങ്ങളെ

ഭയമാവുന്ന. നിങ്ങൾ തീരെ സംസ്കാരപ്രക്രിയയെ തീർന്നിരിക്കുന്ന. സംസ്കാരം എപ്പോഴുമിങ്ങനെ അല്ലേ ലമാണോ?

ഹെലിക്കു്: അല്ലോ ദയവുകാണിക്കു, ഏറിസ്. അതായത് പൊട്ടക്കവിതയാണെന്നു പറഞ്ഞതില്ലേ.

എറിസ്: എന്നാണാതിലെ ചീതാംതം?

ഹെലിക്കു്: ആ ആവശ്യമുള്ളതില്ലേ, അതിപ്പോഴുമതിൽ വന്നിട്ടില്ല.

എറിസ്: ഓർഹാ, അതു ശരി. പ്രിയപ്പുട്ട് വികുർ, എ നിന്നു ആ വിശരി ആ തോട്ടത്തിലെവിഭ്രംകളിലും കാണാം.

വികുർ: ശരി, ശരി. ഞാനോത്തരം സപ്രധാനതിൽ കട്ടുവും സാല്ലേ. ഇതാ പോയേക്കാം. (പോകുന്ന.)

എറിസ്: ഹെലിക്കു്, വേഗമാകട്ട. എല്ലാം മുന്നു പറയു. എന്നോടെന്നും പറയാം.

ഹെലിക്കു്: എറിസ്, നീരിയങ്ങനെയാണ് അധ്യാദ്ധ സാഹിക്കന്നതു്? കിഴവൻ. സുന്ദരവില്ലീ. പഴഞ്ചുര ക്കു്. കെട്ടുണ്ടിയ വിടൻ.

എറിസ്: വികുർക്കു കാണുമാണോ പറയുന്നതു്?

ഹെലിക്കു്: അവൻനു പരിഹരിച്ചും കണ്ടില്ലേ. നിനെ മും, പ്രേമതന്ത്രം സർപ്പപ്രത്യാഹരണത്രം പൂച്ചും. ലജ്ജക്കില്ലാത്ത ജീളു. ഷോ, ഷോ, എന്നതായ വൈകു തം. നീ ഇതെങ്ങനെയാണ് പൊറുക്കുന്നതു്?

എറിസ്: പാവാ വികുർ. അധ്യാദ്ധ അട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും സമാധാനമാണെന്നോ. അതു പോകട്ടു. നമ്മക്കു കവിതയെപ്പറാറി സംസാരിക്കാം. എന്നിക്കു് കവിത വളരെ ഇഷ്ടമാണ് ഹെലിക്കു്. കേൾക്കുട്ട, “ആ കീ നാവാത്തും ഭജിക്കാതിരിക്കുട്ട...” ഉം. (തലയിണക്ക

ളീച്ചതുകൊടുവിരിക്കുന്ന) ഫെലിസ്റ്റ്, നിങ്ങൾക്ക് അസാമാന്യമായ പ്രതിഭയുണ്ട്. “കാമനെ നമ്മുക്കും വീഴാം.” ഇപ്പറോ, എന്തെങ്കിൽ വികാരന്മാരുണ്ടാണോ പ്രധ്യാഗത്തിൽ പ്രതിധനിക്കുന്നതു്. ഒന്നു പറയു ഫെലിസ്റ്റ്, കവികൾ ഭയക്കരമായി, അതിഭയങ്കരമായി, വികാരവാളുള്ള വരാണാലേ?

ഫെലിസ്റ്റ്: എന്തുറിസ്സ്, ആ കവിതയിലെ വികാരന്മാർ ശ്രദ്ധിച്ചു ലാഡ് വളരുന്നുകളിൽനിന്നുവെന്നു പറഞ്ഞില്ലോ? എന്തുറിസ്സ്: ആ സംസ്കൃതമന്ത്ര പ്രാത്തനമല്ലാതിരബന്നാക്കിൽ എന്ന ഹാത്രുമേ എന്തിക്കുള്ളൂ. എന്തിക്ക് എന്തും സഹിക്കാം; അതിനു പുതിയൊക്കെടട പേരുകൾ പറയാതിരിക്കണാൻ മതി. ഫെലിസ്റ്റ്, നിങ്ങൾ മുകൈലോട് ഇതുസംശയമായി പെത്തമാറ്റുതു്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്ന ചൂംബിക്കുകയാണെന്നാരിക്കുവെ. അതിനും നിങ്ങൾ ഒരു വൃഥതിക്കെട്ട് പേരു കൊടുക്കമോ?

ഫെലിസ്റ്റ്: നിശ്ചന്ത ചൂംബിക്കാൻ എന്നും ചെന്നുവെന്നും ദയവുമാക്കാം?

എന്തുറിസ്സ്: ഓ, കളി. നിങ്ങൾ പുതിയതാർക്കു് എന്നാണു് ചെയ്യുകൂടാതെന്തു്? ഫെലിസ്റ്റ്, ഇതു, തലയിന്നോട്ടു ചുണ്ടു്. നിങ്ങൾ ആക്കാണു് ആ കവിതയെ മുതിയിതു്? ഒഴുംതിക്കാണോ?

ഫെലിസ്റ്റ്: അല്ല. സത്യമായിട്ടും അല്ല.

എന്തുറിസ്സ്: പിശന്നയാക്കാണു്?

ഫെലിസ്റ്റ്: ആക്കമല്ല. ഞാൻ സന്തും ചെയ്യപ്പെട്ടുണ്ടു്, ആക്കമല്ല. അംഗീകാരിലുകുക്കുവെ, ലോകത്തിലെ എല്ലാം യുവതികൾക്കുമായി.

എന്തുറിസ്സ്: (കൈകുടുക്കുന്നിക്കും) നിങ്ങൾ ഇതു

യികം പേര സാഹം...സാഹം...എർത്താണ്ടിന് പറ
യുന്നതു്?

ഹൈലിക്ക്: ഹൈറിസ്, എന്ന് ആണയിട്ട് പറയുന്ന ...
ചൈറിസ്: (തലയിണകൾക്കിടയിലേയ്ക്ക് വിണാക്കാ
ണ്ട്) ഹൈലിക്ക്, നിങ്ങളുടെ ഭയക്കര പെണ്ണപിട്ടത
ക്കാരനാണ്. എന്നോടു് പറഞ്ഞുള്ളേ, ആരാധിതന
നിങ്ങളുടെ കാര്യക്രമി?

ഹൈലിക്ക്: ചൈറിസ്, നീ ആരോടു് പറയുകയില്ലോ,
പറയുമോ?

ചൈറിസ്: ഇല്ല.

ഹൈലിക്ക്: റെറി. എന്നാൽ പറയാം. എനിക്കൊരു കാരു
കിയേയില്ല.

ചൈറിസ്: എത്തു്?

ഹൈലിക്ക്: ഇതുവരെയില്ല. ഇതു് സത്യം.

ചൈറിസ്: ഒരും ഒപ്പാളി! പച്ചപ്പരഹാത്മീ, നിങ്ങൾ
അതു് എത്രപേരോടു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ഹൈലി
ക്ക്, ഹൈലിക്ക്, ഇപ്പോൾ എനിക്ക് നിങ്ങളെ ശരിക്ക്
കാണാൻ കഴിയുന്നണ്ട്. എത്ര ആപ്പുംാരിയായ ഒരു
മനഃപ്രാണ നിങ്ങൾ.

ഹൈലിക്ക്: ചൈറിസ്, എന്ന പരിഹസിക്കത്തു്. എ
നിക്ക് അടിക്കയക്കരണങ്ങളായ അനബന്ധങ്ങളായിട്ട്
ണ്ട്—എൻ്റെ ഭാവനയിൽ. ഉപ്പുഹമായ ദൈനന്ദിന
ങ്ങൾ; എല്ലാമാറു പ്രേമബന്ധങ്ങൾ. പക്ഷേ, എല്ലാം
സപ്രസ്ത്വങ്ങളിൽ മാത്രം. സപ്രസ്ത്വാണ് കവിയുടെ ജീവി
തം. എനിക്കെല്ലാ സൗകര്യങ്ങൾക്കും പക്ഷേ, ഒന്നി
നെയുമരിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. നെബുവിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ടാ
ണ് എന്നാനിൽ പായുന്നതു്, ചൈറിസ്!

മഹുറിസ്: (രൈക്കമുട്ടുകൾ നിലത്തുനി) പിന്നെയെന്നു സാർ നിങ്ങൾക്കു സ്കീകളെ മട്ടത്തുടങ്ങിയെന്ന് കേൾ ക്കുന്നതു?

ഹെലിസ്: മഹുറിസ്, ഓരോത്തുനും അവനവൻ എറ്റവും യുധയികൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതിനായാണ് ഇടിച്ചുതാഴീപ്പ് രഘുനതു.

മഹുറിസ്: ശ്രദ്ധാക്ഷികളുപറ്റിയാണോ പറയുന്നതു?

ഹെലിസ്: അല്ല. സപ്ലീസെല്ലപ്പററി. അനന്തമായ സപ്ലീസെൽ.

മഹുറിസ്: 'ആ കീറാവാതം ഭജിക്കാതിരിക്കുന്നു.' എന്തു ഭംഗിയുള്ള ക്ലീകളുണ്ടാണ് നിങ്ങളുടേതു. നിങ്ങൾ അസാധാരണനായ ഒരു പ്രതിഭാശാലിയാണ്, ഹെലിസ്. (മെത്തയിലേക്കു വീഴുന്ന) ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്തിരാപ്പറിയാണോ ചിന്തിക്കുന്നതു?

ഹെലിസ്: നിന്നെപ്പറ്റാറി. സ്കീ ഒരു കീറാമുട്ടിയാണ്.

മഹുറിസ്: എങ്കിൽ അവളെ കീറു. പ്രക്ഷേ, പത്രക്കുവേണോ, ഹെലിസ്. മുദ്രവാഹി.

ഹെലിസ്: എനിക്ക് നിരസ്സു ക്ലീകളുടുടരുന്ന ആഴം അഞ്ചാം കഴിയുന്നില്ല.

മഹുറിസ്: എനിക്ക്...മഹുറിസ്...അ...അ...അ...അ....

മഹുറിസ്: (പെട്ടെന്ന എഴുന്നേററിയുന്ന്) ഹെലിസ്, ഞാനിന്നു ഒരു വല്ലാത്ത മട്ടിലാണ്. സ്കീജമം എന്താതു മൗഡ്യമാണ്. ഇന്ന് ഏനിക്കായ പുതശ്ശനാക്കണമെന്നുണ്ടാണ് മോഹം. പിടിച്ചടക്കാൻ, ആകർഷിക്കാൻ, ആദ്ദേഹിക്കാൻ...ഹെലിസ്, പുതശ്ശനാക്കാൻ ഞാനന്നെന്നായ വികാരമുള്ള പുതശ്ശനായിരിക്കുമെന്നോ....ഞാൻ എല്ലാവരെയും കേരിപ്പിടിക്കം—മുഹ്

യമായി, ബലമായി...നീങ്ങൾ ഒരു മുഖ്യത്താൽ കൂട്ടംതന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ നമ്മൾ അഭിനയിക്കാം. എന്നാം. നീങ്ങൾ എൻ്റെ ശ്രദ്ധിസാധിക്കാളേണ്ടും. എന്നാൽ നീങ്ങളുടെ ഫെലിക്സും.

ഫെലിക്സ്: വേണ്ടാ, ശ്രദ്ധിസു്. ഫെലിക്സാക്കന്തു വളരെ അപകടംപിടിച്ച എല്ലാകാശം. അതിന്റെ അത്മം മോഹിക്കുക, പിരുന്നായും മോഹിക്കുക എന്നാണ്— എന്തുതന്നുഡാലും.

ശ്രദ്ധിസു്: (സ്പരംതാഷ്ടി) എന്താണെന്നുമല്ല, എല്ലാറി വന്നു.

ഫെലിക്സ്: സകലതും മോഹിക്കുന്നതിലും മഹത്തായ ഒന്നാണ്.

ശ്രദ്ധിസു്: എന്താണെന്തു്?

ഫെലിക്സ്: അപ്രാപ്യമായ എന്താണെന്നുമെങ്കിലും മോഹിക്കുക.

ശ്രദ്ധിസു്: (നിരാദ്ദേശാട) നീങ്ങൾ പറഞ്ഞതു് ഒരിയാണ്. നീങ്ങൾ പറയുന്നതെല്ലാം ശരിയാണ്. പാവം ഫെലിക്സ് (എഴുന്നേറ്റിന്) ഈ വികുർ എന്താണ് താമസിക്കുന്നതു്? അയാളെ നുംവിളിക്കുമെങ്കിൽ വലിയ ഉപകാരം.

ഫെലിക്സ്: (ചാടിപ്പേശാറിറ്റ്) ശ്രദ്ധിസു്, നീപിണ്ണങ്ങിയോ. എന്നാൽ എന്തോ അധികപ്രസംഗം പാഞ്ചപിഠിപ്പിച്ചു.

ശ്രദ്ധിസു്: (ക്ഷേദ്യം ദിയുവാടുവാൻ തിരിഞ്ഞുനീന്നുകൊണ്ട്) അധികപ്രസംഗമാണെന്നുനിക്കുണ്ടിപ്പായകില്ല.

ഫെലിക്സ്: അപ്രാപ്യമായതു മോഹിക്കു! ശ്രദ്ധിസു് നീനോട്ടുനു സംസാരിക്കുവാൻ എന്നിക്കു ഭ്രാന്തിക്കണം.

ഐററിസ്: ഏതുംബാലു, അഞ്ചാദയില്ലെന്ന തീർച്ച. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെക്കാണ്ട് പെട്ടുന്നപാട് എത്രയാണെന്നു ഒരിക്കും ധരിച്ചേണ്ടതു. സ്കീകളുടെക്കുടെയിരിക്കണമ്പോൾ അവിടെയില്ലാത്ത എത്തിനെയെങ്കിലും മോഹിക്കുന്ന താഴിട്ടിട്ടും പെത്തുമാരേണ്ടാത്തു്.

ഫഹൂലിക്ക്: അപ്രാപ്യമായതു്, അതു അവിടെയാണതു്, എഎററിസ്.

ഐററിസ്: (തിരിഞ്ഞെന്നാക്കി) എവിടെ?

ഫഹൂലിക്ക്: (ക്ലിഡ്യാടിയിലേക്കുണ്ടി) ഐററിസ്, നിരുളി പ്രതിബീംബം.

ഐററിസ്: (ചീരിച്ചു്) എന്തു പ്രതിബീംബം! നിങ്ങൾ എൻ്റെ പ്രതിബീംബത്തിൽ അനുരക്കനായിക്കഴി ശേതാ? (ക്ലിഡ്യാടിയുടെനേരേ കരങ്ങൾനീട്ടി) നോക്ക്, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു് എൻ്റെ പ്രതിബീംബം കേടുക ശീഞ്ഞു. അതിനെ ആദ്ദേഹിക്കി, അതിനെ ചുംബിക്കു. വേഗം.

ഫഹൂലിക്ക്: അതു നിന്നൊപ്പുാലെതനെ അപ്രാപ്യമാണു്.

ഐററിസ്: (അധ്യാളത്തെന്നേരേ തിരിഞ്ഞു്) എന്നാൻ അ പ്രാപ്യ! നിങ്ങൾ എങ്ങനെയായറിഞ്ഞു?

ഫഹൂലിക്ക്: എന്നിക്കതറിയില്ലെങ്കിൽ എന്നാൽ നിന്നൊ നേരു ഹീക്കകയില്ലായിരുന്നു.

ഐററിസ്: ഞാൻ ഇതു അപ്രാപ്യയായതു മഹാകഷ്മാ യിപ്പോം, അല്ലെങ്കിലും ഫഹൂലിക്ക്?

ഫഹൂലിക്ക്: അപ്രാപ്യമായതിലല്ലാതെ ധമാത്മ പ്രണയ മില്ല, ഐററിസ്.

ഐററിസ്: അതാണ വാന്നുവം അല്ലെ. (അധ്യാളത്തെ ചെവിക്കപ്പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ട് പാട്ടു) ‘ഹാമനേ നമ ക്ഷം വീഴാം.’

ഹെലിക്ക്: ദാദുരചയ്യു് ആ കവിത ചൊല്ലേണ്ടും.

എറിസ്: എനിക്കവേണ്ടി പെട്ടെന്നാണണാക്കും. വികാരം തുള്ളുപുന ഒന്ന്.

ഹെലിക്ക്: മരണമേ,

ഹത്താഗ്രായ ഒരു കാരുകൾ ചവവികൊട്ടും.

അംഗ്രൂനിമിഷങ്ങളിലെ രോദനം.

രകവചുനോക്കി,

എൻ്റെ എടയം ഏകലൈൽനിടത്തും.

ഒരു ഗംഭീരക്ഷതമാണവിടയിപ്പോർ.

സപ്രധാനതാൻ ശക്തികൊണ്ട് എന്ന് നിരഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വജ്രവചിതമായ ഒരൊധ്യാബന്മാണ്

എൻ്റെ പ്രഥമയിനിയുടെ പുണ്ണേല.

ഒന്നാൻ സപ്രധാനതാൻ ശക്തികൊണ്ട് നിരഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

എറിസ്, എറിസ്, എറിസ്.

എറിസ്: മഹാ, മഹാ എത്ര മനോഹരം.

ക്ലോഡി: (അണിയരയിൽ) എറിസ്!

എറിസ്: അതാ അവൻ പിന്നെയും. പോരെങ്കിൽ അവളുടെ അനു വൃത്തികെട്ട് ഭർത്താവും കൂൺം കൂട്ട. നമ്മളാണെങ്കിൽ ...

ക്ലോഡി: (ചീരിച്ചുകൊണ്ടോടിവയന്നു) കേട്ടോളി, എറിസ്. ടൊക്കാവരക് പറയുകയാണ്...അവഹാ നീം നീൻറുട്ടുട ഹെലിക്ക്‌സുമുണ്ടോ? സുവംതനെന്നയല്ലേ ഹെലിക്ക്? എറിസ്, നീ അയാളെ കാഴ്ചിപ്പിക്കാക്കായിരുന്നു അല്ലേ? നോക്കു, അയാൾ ചുവന്നപോയിണ്ടും.

ടൊക്കാർ: (ഡാടിവയന്നു) നീനെ പിടിക്കിട്ടിപ്പോയി, ക്ലോഡി...ഓ, ക്ഷമിക്കണം. നമസ്‌കാരം എറിസ്. സുവംതനെന്നയല്ലേ ചണ്ണാതീ.

- ചെമലവിള്ള്: (തലയിണകളിലിരുന്നുകൊണ്ട്) എ!
- എറീസ്: നീ വല്ലാതെ വിയത്തിരിക്കുന്നോ, ഒഴും തീ.
- ചെങ്ങുത്തി: ടൊക്കാരെക്ക് എന്നുയിട്ടോടിച്ചു.
- ടൊക്കാർ: ചെങ്ങുത്തി പറന്നകളുണ്ടു. പിന്നു ടാടാതെ പററുമോ.
- വിള്ള്: (പ്രജവാദിച്ച്) അഹാ! ഇവിടെ ഒരു സാഹം മുഴുവായുണ്ടോ. (ചെങ്ങുത്തിയെ നമിക്കുന്ന.)
- ചെങ്ങുത്തി: അയ്യോ എന്നൊരു ദാരം. (ദ്രാസിൽനിന്നു കുഴഞ്ഞുകൊണ്ട് കുടിക്കുന്ന.)
- എറീസ്: കട്ടി, അത്രോഗ്യം ഗ്രൂഡിക്കുന്നോ. നോക്ക് വിള്ള്, അ കൊചുത്തുതു ക്ഷേണിച്ചുപോയിരുന്നോ.
- ചെങ്ങുത്തി, നീ ഒരു പേരുകൊല്ലുകുണ്ട്.
- ചെങ്ങുത്തി: എന്തു വാസ്തവ്യം! നാല്ലാൽ തളളി.
- വിള്ള്: നീങ്ങൾ ഇന്നുലെ ശാർധസ്ഥാർട്ടിക്ക് പോകി തന്നോ?
- ചെങ്ങുത്തി: ഇന്നുലെ! ചുരി, അതു പുരാണകമാണുണ്ട്.
- വിള്ള്: കാലാവസ്ഥ എന്തു രസീറ്റിൻ!
- എറീസ്: (ചെങ്ങുത്തിയോട്) കട്ടി, ഒരുനിമിഷം നില്ല്. (അവളുടെ ബോധിസ് ശരിയാക്കുന്ന) നീ ഇതുവരെ എന്തെങ്കുകയായിരുന്നോ. ബോധിസ് കീറിയിട്ടുണ്ടോ.
- ചെങ്ങുത്തി: ടൊക്കാരെക്ക് ചാപിട്ടിയതായിരിക്കും.
- എറീസ്: ചാപിട്ടിയാൽ കുഴഞ്ഞിൽ കൊള്ളുമോ?
- ചെങ്ങുത്തി: നോക്ക്. അഞ്ചാൻ മുഴുവനും കാലുതനുയാണ്. അണ്ണു, കാലാ?
- ടൊക്കാർ: ഒ എ!
- വിള്ള്: ഞാനോ?
- ചെങ്ങുത്തി: നീങ്ങൾ മുഴുവനും നോക്ക്.

വെള്ളിസ്: ഒഴുതീ എരെത്തല്ലാമാണ് ഹരയുന്നതു്. അ പ്രോഡർ വെലിക്കോ?

ഒഴുതീ: പാവം. അധാർക്കരാപ്പാഴം സകടമാണ്. (വെ
എ ലിക്കിംഗ് ടൈപ്പ് മുട്ടക്കുത്തി നിന്നുകൊണ്ട്) രാജകു
മാരാ, അഞ്ചേണ്ടെല്ലാതുപററി?

വെളിക്കു്: താൻ ചിത്തിക്കുകയാണ്.

ഒഴുതീ: എന്തിനേപ്പററി? വേഗം പറയ.

വെലിക്കു്: പുതശ്ശമാക്ക മനസ്സു കൊച്ചുത്തതു് അതുപയോ
ഗിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്,

ഒഴുതീ: സ്കീകർക്കു കൊച്ചുത്തതെന്തിനാണ്?

വെലിക്കു്: മുതപയോഗപ്പെട്ടതാൻ,

വെള്ളിസ്: ബലേ ഭേദം, വെലിക്കു്.

ഒഴുതീ: (എഴുന്നേറ്റ്) അ പുതികെട്ട ജയ്യവിനു
എന്ന ക്രൈസ്തവ കണ്ണക്കിട്ടാ.

വിളിൽ: സുക്ഷിക്കണം ഒഴുതീ. അതു് അനരാഗത്തിന്റെ
പ്രമഹച്ചിന്മാണ്.

ടൊക്കാർ: ഒ് ഹോ!

വെള്ളിസ്: വെലിക്കുമും അരാഗാവും. കേമമായി. കേൾ
ക്കണ്ണാ അഡാർ പെണ്ണുംഞ്ഞുപററി എഴുതിയതു്?

വെലിക്കു്: വെള്ളിസ്, ദാവുചെയ്യു്...

വെള്ളിസ്: കീഴോട്ട്, കീഴോട്ട്, സത്പരം, സുഗമം
പരക്കുന്ന നാം.

ഡോക്കം വണ്ണുന്നു—വണ്ണുന്ന ഉ—ളഞ്ഞപ്പെട്ടുനു.
സ്കീകർ നാണപറഞ്ഞാണ്.

ഒഴുതീ: എന്തിനു ലഞ്ഞപ്പെട്ടുനു?

വെള്ളിസ്: നാണപറഞ്ഞാൻ.¹

1 ഇംഗ്ലീഷിലെ ‘നാണപറയുക’ എന്ന പ്രയോഗത്തിനു് കീടക്കു
പറഞ്ഞം അതുമുണ്ട്.

വിക്രിൻ: ഏടാക്കുള്ളാ, ഫെലിസ്റ്റ്.. നീ ഈ കാലത്തിനിട
പ്പോൾ എത്ര പെണ്ണുണ്ടെങ്കാണ്ടു നാണ പറയിച്ചു?

ദൊക്കാർ: ദഹ-ഹ-ഹ-ഹ-ഹ-നബന്ധപരമാൻ. ഹ-ഹ. എ
നിക്കേ മനസ്സിലായി. ഹ-ഹ-

ഐറിസ്: (തുടൻ) ഉത്തരവിട്ടുനു) ‘ആ കിനാവാൽ, ഭജി
ക്കാതിരിക്കും.’

രഞ്ജിത്തി: നീറുത്തണാ. ദൊക്കാരെക്കു് വീണ്ടും ചീരി
ക്കാൻ പോകുംഡാ.

ദൊക്കാർ: ഹ ഹ ഹ.

ഫെലിസ്റ്റ്: അംതു മുഴവനം വാക്കിക്കാൻ എാൻ സഹിതി
ക്കില്ല. എനിക്കു് ആ പ്രായമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. *

ഐറിസ്: ഫെലിസ്റ്റ് വളരെ പ്രതിഭാരാലിയാണു്. നീ
ണ്ണർക്കാക്കാണു് ഐറിസ് എന്നതിനു് ഒരു പ്രാസം
കണ്ണപിടിക്കാൻ കഴിയുക?

രഞ്ജിത്തി: ഒരുബിസിന്തേരു മേഖലു്.

ഫെലിസ്റ്റ്: ഇംഗ്ലീഷ്, ഇവരിൽ നീറുത്തില്ലേ.

ദൊക്കാർ: ഹ ഹ ഹ ഹ ഹ. നുന്നാന്തരം. ‘ശാന്തു മേഖലു്.’

ഐറിസ്: (കേഡാബിക്കാത) കുട്ടി, നിന്നുറ കവിതാവാ
സന വിച്ചിത്രം തനന. പക്ഷേ, നിന്നാമ്മുഹിക്കാൻ ക
ഴിയില്ല എന്നർ പേരിനു് ഫെലിസ്റ്റ് എത്ര സൂഡരമാ
യ പ്രാസമാണു് കണ്ണപിടിച്ചിരിക്കുന്നതനു്. പറ
യാമോ?

വിക്രിൻ: നോൻ കയ്യുചിഞ്ഞു.

രഞ്ജിത്തി: ഒന്ന് പറയു ഐറിസ്.

ഐറിസ്: (വിജയഭാവത്തിൽ) ‘വജ്ജവചിത്തവസ്ഥം,
ഒരു കാടുകീയനസ്സു്.’

വിക്രിൻ: എത്രു്!

ഐറിസ്:...കാടുകീയനസ്സു്.

ടൊക്കാൻ: ഹ ഹ ഹ. കാമുകീയന്നു്. ബുഹുരസം ബഹു
രസം.

ഐറിസ്: ഓ, നിങ്ങളെന്തോടു വഷ്ടുന്നാണ്. യാതൊ
ത കലാഭോധവുമില്ല. എനിക്കു നിങ്ങളെ സഹിച്ചു
ഈടാ.

വിഫ്റ്റ്: മഹലിക്കു് അംഹാ, അവരെന്നു തൊഴിയോ!

ഐറിസ്: (കൈകൊച്ചിക്കാണ്ട്) വിഫ്റ്റ് നിങ്ങളും
സത്സന്ധാനം, സംശയമില്ല.

ചൈറ്റാഡി: മുഖ്യപ്രാണി, വിഫ്റ്റിനും പ്രാസത്തിനും രോ
ഗം ബാധിച്ചുവോ.

ടൊക്കിൻ: ഹ ഹ. മഹലിക്കു് അംഹാ! കൊള്ളിം.

വിഫ്റ്റ്: തരീ! കവിത. ഏന്നാണ്ടു്. ഒന്നകിൽ വിശ്വാസി
അതം, അല്ലെങ്കിൽ അനുത്യം.

ഐറിസ്: ഒരിക്കലുമല്ല. അതു വികാരങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കു
ന്നു. എനിക്കു കവിത വളരെ പ്രിയമാണ്.

ടൊക്കാർ: ഗീറാർ.

ചൈറ്റാഡി: ഏന്നാണ് ഗീറാർ?

ടൊക്കാർ: ടൊക്കാറുമാണി പ്രാസം. ഹ ഹ ഹ. കൊള്ളിം.
അംല്ലേ?

ഐറിസ്: ടൊക്കാർ. നിങ്ങളുടെ പ്രതിഭ ഭേദഗത്താണാം.
നിങ്ങൾ ഏന്നാണ് കവിതയുള്ളതു് തുടങ്ങാനാത്തു്?

ടൊക്കാർ: ഞാനോ, മും, എന്നിനെപ്പറ്റി?

ഐറിസ്: പ്രേമത്തെപ്പറ്റി. ഞാൻ കവിതക്കു ആരാ
യിക്കുന്നു.

ടൊക്കാർ: സുന്ദരതാരം.

ഐറിസ്: എത്തു സുന്ദരതാരം? നിങ്ങളുടെഞ്ചൊരി പറയു
ന്നതു്?

ടൊക്കാർ: ഹ ഹ ഹ ഹ! അതോടു പ്രാസം.

ഐറുറിസ്: ഒടാക്കാൻ, നിങ്ങളുടെ അത്തയാവു് കവിതകൊണ്ടു നിറ്റിത്തെരിക്കുംണ്ടാം.

ചെള്ളുത്തി: (വായിക്കോട്ടുകീഴ്ച) ദാവുചെയ്യു് ഈ സാഹിത്യമാണ് നിറ്റിത്തെനേ. തൊന്തര എദ്ദെഹത്വം വെരുക്കുന്നു.

.വിക്രി: എദ്ദെഹത്വം! കൊള്ളാം. അപ്പോൾ ചെള്ളുത്തി, നീ ധനിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതു് നിന്മക്കുവിഭാഗം തെരോരിമുണ്ടാക്കാണല്ലോ?

ഐറുറിസ്: ഹ ഹ! നിങ്ങൾ സർസന്നായ ഒരു സവാവുത്താൻ, സംശയമില്ല. ഏനിക്കു് നിങ്ങളെ ചുംബിച്ചാൽ കൊള്ളാക്കുന്ന തോന്തരംണ്ട്. ഏനിക്കു് സർസന്നാരോടത്തുധികം ഇഷ്ടമാണ്. എന്ന പിടിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന നോക്ക്.

(ഒരു മറയ്ക്കുന്ന വിക്രി പുറകേയും.)

ചെള്ളുത്തി: മുള കഴുത, ബൈഡിസം. അതു ത്രഞ്ചംതെന്ന കണാംക്കും. എല്ലിട്ടു്!

ഐറുറിസ്: (ചാടിയെന്നീരു്) ഏനാണ്?

ചെള്ളുത്തി: അ സാധനത്തിനോടു് നിങ്ങൾക്കുണ്ടായാണ് എന്നരാഗം തോന്നിയതു്?

ഐറുറിസ്: അതോടു്?

ചെള്ളുത്തി: അ തെരുക്കിഴവിയോട്ടു്.

ഐറുറിസ്: അതുടെ കാഞ്ഞമാണു പായുന്നതു്?

ചെള്ളുത്തി: മനസ്സിലായില്ലോ? ഐറുറിസ്.

ഐറുറിസ്: തോനോ! എന്നതാക്കയാണു ധരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതു്? അതുപോം എന്നു കഴിഞ്ഞു.

ചെള്ളുത്തി: ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. ഐറുറിസ് പറവരവില്ലിയാണ്. അവളുടെ പാദങ്ങൾ കണ്ണോ? എന്നൊരു ഗോഷ്ഠി. അയ്യേ! ഐറുറിസ്, നിങ്ങൾക്കിരു ഫ്രായ

മായിട്ടും സുരീകരിച്ചപോറ്റി ഏതെങ്കലും ബ്യാമോഡിനൈളാണ്. (തലയിണകളുടെചുടിചുലിരിക്കുന്നു.).

.വഹലിസ്റ്റ്: എന്നിങ്കോ? ഒരുത്തി, എന്ന് അക്കാലമൊക്കെ പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞു. വാസ്തവം.

കൈസ്റ്റി: ഇല്ല, വഹലിസ്റ്റ്. നിങ്ങൾക്ക് സുരീകരിച്ച അറിയില്ല. ഇവിടെ ഏതുന്നീയടത്തു വന്നിരിക്കും. അവക്കെ ദു തമാത്മഗ്രാഫേറ്റുണ്ടുണ്ട് നിങ്ങൾക്കറിയില്ല. അവക്കെ അംബിപ്രായങ്ങൾ; അവക്കെ ചുണ്ടാഗതി; അവക്കെ ശരീരം—ചരീ! നിങ്ങളാണെങ്കിൽ ഇപ്പോഴം ഒരു കൂദാശുക്രിയയും.

വഹലിസ്റ്റ്: അല്ലല്ല. എന്നാറു ചെറുപ്പുംമാനാണല്ല. എന്നാി. ക്ഷതരൂപാരും അനുഭവജ്ഞതാനുഭവണിയാമോ?

കൈസ്റ്റി: നിങ്ങൾ തീരെ ചെറുപ്പുമാണിരിക്കുന്നും. അതാണനിപ്പുംഗത്തെ ഫാഷൻ. ചെറുപ്പുമായിരിക്കുക, ചിത്രഗലുംമായിരിക്കുക, കവിയായിരിക്കുക. ഇതിലേറെ രസകരമായി ലോകത്തിലെ മാരണങ്ങളുണ്ടോ?

വഹലിസ്റ്റ്: ഇല്ല, കൈസ്റ്റാി. യുവതപ്പതിനേരു വിധിവിഹിതം നേരുകമാണ്. കവിക്കുടിയാണെങ്കിൽ ഒരുകാംഗം നുറിരട്ടി വല്ലിക്കുയ്യും ചെയ്യും. ഇതാണോ വാസ്തവം കൈസ്റ്റാി. സത്യം.

കൈസ്റ്റി: കവിയുടെ വിധി പരമാനന്ധമാണ്. ജീവിതം ആസപദിക്കും. വഹലിസ്റ്റ്, എന്നിക്കേ നിങ്ങളെല്ലക്കാണുണ്ടാർ ഓമ്മവത്തന്ത്രും ഏതുന്നീ പ്രമാപ്രണയമാണോ.

വഹലിസ്റ്റ്: അതായ്മായിട്ടുകയിരുന്നു?

കൈസ്റ്റി: പ്രത്യേകിച്ചുായമല്ല. ഏതുന്നീ കാര്യക്രമാരാത്തം ആദ്യത്തെത്തല്ല. ആ വിസ്തർ, ചരീ! എന്നിങ്കു പുരുഷരാണും ഒരു വിസ്തർ വാദപ്രാണാം. നൃക്ക രണ്ടുപേരും സുപ്രതിഷ്ഠായിരിക്കാം, വഹലിസ്റ്റ്. രണ്ടുവെള്ളുംഞരെ

പ്ലോല. അന്നരാഹം അണ്ണേങ്ങളു് അതമ്മഞ്ഞനുമാണ്. അതു കേവലം ദൈനന്ദിന സംഭവമല്ലെ. ഏനിക്കിശ്ചും അംഗാധാരണപ്രജ്ഞാനം. സവിശേഷവും വിത്തുല്യവുമായവ. പതിബിൽനിന്നു ഭിന്നമായതു്. പുതിയത എങ്കിലും.

ഹെലിക്ക്: ഒരു കവിതയായാലോ?

രജീഷ്ടാരി: ധാരാളം മതി. അണ്ണേങ്ങളു് മാസ്തിലാഡില്ലെ, അംഗാഡിക്കാത്രമാത്രം പ്രിയക്കരാണാണെന്നു്.

ഹെലിക്ക്: അല്ലോ നില്ലണേ. (ഇളക്കിവരായി ചാടി എ സീറോ)

എൻറർ എദ്ദുത്തിലേണ്ണ പ്രവേശിച്ചു,
ഗൈത്രനായനാഞ്ചളിലേണ്ണനപോലെ,
തെ പ്രകാശരഘ്നി,
എൻറർ കശ്തന്പിൻ തെ പോപ്പിച്ചുജ്ഞപോലെ,
അവശ്യ ഭിലസി.
കണ്ണുകൾക്കൊരു കണ്ണമോതാവം,
അവളുടെ നാണം എനിക്കുവർ സമർപ്പിച്ചു.

രജീഷ്ടാരി: (എഴുന്നോട്) എന്നാണതു്?

ഹെലിക്ക്: ഒരു കവിത. ആരംഭമാത്രം.

രജീഷ്ടാരി: ഇനിയന്നോടു്?

ഹെലിക്ക്: ഇതാ കൊണ്ടുവയ്ക്കു. ഞാൻ ഇതുവരെതെഴു
തിമാനിനെ ചാല്ലാം ഇതാ, പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞു. (ഓടിമ
റയുനം.)

രജീഷ്ടാരി: ബാം! (ഇതുവും സ്ഥലയം കുണ്ടിപിടിച്ചു് മീശ
പിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു ഒടാക്കാറിരുന്ന നേരേ തിരി
ഞ്ഞു്) നിലാർക്കാ മീശയുണ്ടു വെറുതെ വിച്ചുക്കേ?
ഒടാക്കാർ: നീ എൻററതായിതീരു. ഇപ്പോൾത്തുനും.

ചെള്ളിത്തി: എന്ന തൊട്ടപോകതയ്ക്ക്.

ഒടാക്കാർ: എൻ്റെതായിത്തീരു. നാം പ്രതിഗ്രൂതരല്ലോ...
ഞാൻ... എ ഞാൻ...

ചെള്ളിത്തി: ഒടാക്കാരെക്ക്, നിങ്ങൾ എത്ര സുന്ദരനാണ്.

ഒടാക്കാർ: ഞാൻ പ്രേമിച്ചു ഭാജനായിരിക്കുന്നു.

ചെള്ളിത്തി: പ്രൗഢിക്കരിയാം. നിങ്ങളുടെ പ്രദയം തുടിക്കുന്ന
തു കേൾക്കാൻ ബഹുമാനവും. ‘ഹാ,’ എന്ന പറയു.

ഒടാക്കാർ: ഹാ.

ചെള്ളിത്തി: എന്നതുടി.

ഒടാക്കാർ: ഹുാ! എം.

ചെള്ളിത്തി: അതു നിങ്ങളുടെ നെഞ്ചിനകത്തു കീടനു് കുട
ഞ്ചുകയാണ്, ഇടിക്കുംഞ്ചുനാതുപോലെ. ഒടാക്കാരെക്ക്,
നിങ്ങൾ വളരെ ശക്തിയാണ്, അല്ലോ.

ഒടാക്കാർ: ചെള്ളി... ചെള്ളി... ചെള്ളി...

ചെള്ളിത്തി: ഇപ്പോഴനും പററിയരു്?

ഒടാക്കാർ: എൻ്റെയായിത്തീരു.

ചെള്ളിത്തി: ദയവുചെയ്യു ഭോട്ടിക്കാതിരിക്കു.

ഒടാക്കാർ: ഞാൻ... ഞാ...

ചെള്ളിത്തി: ഞാൻം.

ഒടാക്കാർ: (അവരെ കടന്ന പിടിച്ചുകൊണ്ടു്) എൻ്റെതാ
യിത്തീരു. ഞാൻ നിന്നെ ആരാധിക്കുന്നു.

ചെള്ളിത്തി: (ഓടിക്കാറിക്കൊണ്ടു്) സാധ്യമേഘല്ലു. എന്നർ
സൗന്ദര്യം നഷ്ടപ്പെടിം.

ഒടാക്കാർ: (അവളുടെ പുറകേ ഓടിക്കൊണ്ടു്) ഞാൻ... എ
നിക്കു... വേണാം.

ചെള്ളിത്തി: (ചീരിച്ചുകൊണ്ടാടുന്നു) ക്ഷമിക്കു. ലുതിനോ
ക്കണ കുടര ക്ഷമ വേണാം.

ടൊക്കാൻ: (അവിള്ളുവുന്നു) ഒഴുവുത്തിനീ ശ്രദ്ധിന്റെതായി തന്നീതു.

(ഒള്ളപ്പേരും പറമ്പോക്കന്.)

തെണ്ടി: (എഴുന്നേറുന്നിനു ചുള്ളമടിച്ചുകൊണ്ട്) തുരത്ത് പോകുന്ന, ഫ്രേഞ്ച്തിനിസ്സർ സ്റ്റ്രോണിസംഘം. എന്നൊരു ദിവസാററടി, എന്നൊരു കുഞ്ചാലുകൾ, എന്നൊരു കുഴൽ! നായാടപ്പുട്ട് സ്കൈവർഡ്. ഹഹഹ. ഈച്ചുക്കാലുകൾ ഹഹ. പട്ടചിരകുളിടുന്ന മറവിലുള്ള വിശ്വുട്ട നോത്ത ശരീരങ്ങൾ. എന്ന വെറുതേവിട്ടുക്ക്കേണ. എന്നിക്കറിയാം, എന്ന വാക്കത്തുനു, അതാണ് ഈ പ്രേമമെന്ന പറയുന്ന സാധനം.

ക്ലൗസ്റ്റി: (മറുവശാള്ക്കിനോടിപ്പോരിച്ചു കണ്ണുടിക്കു മുമ്പിൽച്ചുനാനീനു് പാഡാറിട്ടകയും വസ്തും ശരിയാക്കയും ചെയ്യുന്ന) അയ്യ്‌യേ. ഒരു തരത്തിൽ അയാളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട്. ഹഹഹഹഹ.

തെണ്ടി: ഹഹഹ. കൊച്ചുമ്മംസ്‌കാരം. ഹഹ. കവിത. ജീവിതാനും മെലിഞ്ഞ കുഴലുകളിൽക്കൂടി തൊട്ടു നോക്കി... പട്ടക്കഴുത്തിനു് ലുക്കംകൂടിക്കൂടി. ഈ രസങ്ങളും, ഈ ഇക്കിളിയാകലും. ഒരിക്കലും മതിവരാത്ത കാമുകവർഗ്ഗത്തിന്റെ അനാദ്യുതകായ നണകൾ. ചീ! എല്ലു കുദുജീവികളുണ്ടിവി.

ക്ലൗസ്റ്റി: (തെണ്ടിയുടെനേരം ആകുമണ്ണഭാവത്തിൽ അടുത്തുകൊണ്ട്) നിങ്ങൾ ചിറ്റുശവഭമാണോ? (തെണ്ടി അയാളുടെ തൊപ്പി അംബളുടെനേരെ എറിയുന്ന.)

ക്ലൗസ്റ്റി: (പാനാമാറിക്കൊണ്ട്) നിങ്ങൾ ഒരു ചിറ്റുശഭമേലു?

തെണ്ടി: എന്ന നായ മന്ത്രപ്പുനാണ്.

ചെള്ളത്തി: എന്നവച്ചാലെന്താണ്? ജീവൻതു വസ്തു വാണോ?

തെണ്ടി: അതെ.

ചെള്ളത്തി: (പറന്നുത്തു്) അതു പ്രേമിക്കമോ?

തെണ്ടി: ഉള്ള്. അതൊരു ചിത്രശലഭമാണ്.

ചെള്ളത്തി: നിങ്ങൾ ഒരു സരസനാബന്ധം തോന്നുമ്പോൾ
നിങ്ങളെല്ലാം ഈ കൃത ഉച്ചപ്പിടിരിക്കുന്നതു്?

തെണ്ടി: അതു കൃതത്തല്ല. ചെള്ളിപ്പുരണ്ടതാണ്.

ചെള്ളത്തി: നിങ്ങളുടെ ഗസ്യം റസകരമായിരിക്കുന്നു.

തെണ്ടി: വിധർപ്പം പൊടിയുംകൊണ്ടാണു്.

ചെള്ളത്തി: നിങ്ങളുടെ ഗസ്യം എൻ്റെ തലപ്പു മത്തപിടി
പ്പിക്കുന്നു. പുതിയെയാൽ ഗസ്യമാണു്.

തെണ്ടി: (തൊപ്പികൊണ്ടെറിയുന്നു) ചരീ! ചരക്കേ!

ചെള്ളത്തി: (പറന്നുകൊണ്ടു്) എന്ന പിടിക്കാമോ? പി
ടിക്കാമോ?

തെണ്ടി: നാണുകെട്ടു ചണ്ടി. പുതിയെക്കു തെരുവുസാ
മാനും,

ചെള്ളത്തി: (സമീചിച്ചു്) ഞാനോനു മണ്ണയ്ക്കോക്കെട്ട്.
നന്ന കടിച്ചുനോക്കെട്ട്. നിങ്ങൾ ഒരു പുത്രമതനു, സം
ശയമില്ല.

തെണ്ടി: നിൻ്റെ ജാതിക്കയ ഞാൻ ഈ തിന്നുന്തു കണ്ടിട്ടു്, പുച്ചേ. ഞാനെന്നൈനവേണ്ടിക്കാണവരെ സ്ഥേഷി
ചുത്തു്. (ചെള്ളത്തിയുടെ കൈകൾ കടന്നപിടിച്ചു്) അ
വള്ളുടെ ഈച്ചുക്കൈകൾ ഞാനിന്തുനെ പിടിച്ചു. അവ
ഭോട്ടു്. എന്നുനോക്കി പുഞ്ചിരിക്കാൻ യാച്ചിച്ചു. എ
നിട്ടു വിട്ടകയുംചെയ്യു. മാ, അന്നാവരെ കൊന്നിൽ
നു വെക്കിൽ! (ചെള്ളത്തിരയിട്ടുണ്ട്). പോ, ശവമേ.
എന്നിക്ക നിന്നുക്കൊണ്ടാവശ്യമില്ല.

ക്ഷേത്രി: (പറമ്പരാക്കലുന്ന) അയ്യുമ്പോൾ, നിഞ്ഞർ ഒരു വിച്ചിത്രജീവിതനാണ്. (ക്ഷേത്രിയുടെ മുമ്പിൽനിന്ന് പാധരിച്ചുന്ന.)

തെണ്ടി: സഹസ്രതച്ച രേഖ. വേഗ്യ. ഏല്ലുകൊരിപിശാച്ച്... ചരശ്ച്...

ക്ഷേത്രി: (അടുത്തവന്ന്) ഒന്നുള്ളടി പറയു. അതെത്തരു മനാഹരമായിരിക്കുന്നു. ആത്ര കംിനം, ആത്ര മുഹൈയം.

തെണ്ടി: ചീ, അതുകൊണ്ടു നിന്നും മതിയാണും, അല്ലോ? സത്പം. ഏരന്താൽ ബാധയ്ക്കാണ്ടിരു.

ക്ഷേത്രി: തോൻ അഞ്ചുവയ പ്രേമിക്കുന്നു. ആത്മാധിക്കുന്നു.

തെണ്ടി: പോ, അവിടുന്ന്. പോ! എന്നീക്ക ചർദ്ദിക്കാൻ വരുന്നു.

ക്ഷേത്രി: ഏരന്താൽ ബോറനാണിയാർ. തെണ്ടി! (ക്ഷേത്രിക്കുമ്പുവിൽനിന്ന് തലമുടി ചീക്കുന്ന.)

ക്ഷേത്രി: (പാജിതയായി പ്രവേശിക്കുന്ന) ഏരന്തകില്ലോ കുടിക്കാൻ. തന്റെ പുരത്തു, വേഗം.

ക്ഷേത്രി: നീ ഏ ചിട്ടപ്പോയിക്കുന്ന?

ക്ഷേത്രി: (കടലാസുക്കശലിൽക്കൂട്ടി വലിച്ചുകടിച്ചുകൊണ്ട്) പുരത്തു. ഓ, ഏരന്താൽപ്പോ!

ക്ഷേത്രി: വിക്രിനെ എവിടെക്കൊണ്ടുപോയിക്കളഞ്ഞു?

ക്ഷേത്രി: വിക്രി! ഏതു വിക്രി?

ക്ഷേത്രി: ഏതു കമ്മാണിയും. നീ വിക്രിനെന്നുടെയുണ്ടു, പുരതേതക്കപോയതു?

ക്ഷേത്രി: വിക്രിരുടെത്തുടെ! ഏതു, അല്ലോ. ആദ്ദേഹം, ആത്ര ശരി. (ചീരിക്കുന്ന) അതു വെറും ഫലിതമണ്ണു.

ക്ഷേത്രി: വിക്രിരുമായോ?

എറിസ്: സാരേയുണ്ടോ? അക്കമെക്കൊള്ളൽനീ ചീരിച്ചു
മണ്ണുകപ്പും. കേട്ടോളി. അയാൾ എൻ്റെ പിന്നാലെക്കുടി.
ഹാ ഹാ ഹാ.

ചൈസ്തവി: നീ അയാളെ എവിടെ വിട്ടേംവാൻ?
എറിസ്: ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കു്. അയാൾ എൻ്റെ
പുറകേ ഭ്രാഹ്മപിടിച്ചു നടക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ട
നീ ഒരു പക്ഷിവനു് അയാളെ കൊത്തിത്തീറു.
ഹാ ഹാ ഹാ ഹാ.

ചൈസ്തവി: വാസ്തവം?

എറിസ്: സത്യം. ഞാനിവിടെ നില്ലുന്നവെന്നതുപോ
ലെ. അയ്യോ, ഞാൻ ചീരിച്ചുചീരിച്ചു് വിജാപ്പോ
യി. (തലജ്ഞിക്കളുടെയിടയിൽവീണാ് മുഖംകരിക്കുന്നു.)

ചൈസ്തവി: നിന്മക്കെൽപ്പു പിണ്ണഞ്ഞു?

എറിസ്: ഹാ! അയ്യോ, ഈ പുത്രഷ്ഠയാർ!

ചൈസ്തവി: നീ വികുറിന്നപ്പറിയാണോ പറയുന്നതു്?

എറിസ്: അല്ല, ദക്ഷൻരെപ്പറാറി. വികുരെ പക്ഷി തീ
നില്ലോ? നോക്കേണോ, ക്ഷണത്തിലുണ്ടു്, നീൻ്റെ ദൊ
മാരെക്കു് പറന്നവ്വരുണ്ടു്. അയാളുടെ കണ്ണിലെ പ്രകാ
ശം, ഉം, തീപോലെ. ഹ—ഹ—ഹ.

ചൈസ്തവി: അന്നത്രം?

എറിസ്: എൻ്റെ പുറകേ ത്രിം. എൻ്റെയായിത്തീര
ണേ: ഞാൻ നിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു, മുതലായവ—
ഹാ ഹാ ഹാ.

ചൈസ്തവി: എന്നിട്ട് നീ ഏതുചെയ്യു?

എറിസ്: ഞാൻ നീ—നീ—നീനെ ഭയങ്കരക്കായി സു—സു—
സു—നോമിക്കുന്നു. എ—എ—എന്റെയായിത്തീരു്. ഹഹ
നീ എൻ്റെയായിത്തീരമോ?

ഹെലിക്ക്: (കൈയിൽ ഒരു കവിതയുമായി പറന്നവൽ നാ) രണ്ടുത്തറ്റ്, ഇതാ കിട്ടിപ്പോയി. കേട്ടോള്ള. (ഉദ്ദേശത്തിനായി വാച്ചിക്കൊൻ്റെ)

എൻറർ. എദ്ദെയ്യത്തിലേക്കെ പ്രവേശിച്ചു,
ഗീതുനയനഞ്ജളിലേക്കുന്നപോലെ,
ങങ പ്രകാശരദ്ധി.

ഹെറിസ്: (ശീരസ്സ് തലയിണകൾക്കിടയിൽ മരച്ചു
വച്ചുകാണ്ട് അപസ്ഥാരബാധിതചാഹപ്പോലെ ചിരി
ക്കൊന്ന.)

ഹെലിക്ക്: (വായനനിറുത്തി) എന്താണീത്?

ഹെറിസ്: (കുറത്തുകൊണ്ട്) എന്തൊക്കെ മുരുക്കമനഷ്യൻ!
ചരീ! ലജ്ജാഡില്ലല്ലോ. അങ്ങാളെ ശതകകിക്കാണ്ടുണ്ടാക്കി
യീരുന്നു.

കെസ്റ്റുത്തി: ഓക്കറേഡോ?

ഹെലിക്ക്: ശ്രദ്ധിക്കു, രണ്ടുത്തി. ഈ തികച്ചും ഒരു പു
തിയ റീതിമാണ്. (വായന തുടങ്ങുന്നത്)

എൻറർ ദേഖിയിൽ ഒരു പോസ്റ്റിപ്പുഷ്ടംപോകലു
അവർ വിലസി,

കുമ്മകൾക്കൊക്കുമം.

അവളുടെ നാണം എന്നിക്കവൽ സമർപ്പിച്ചു.

“ഈതു സ്താനാണ്,” അവർ പറഞ്ഞു:

“അണ്ണേക്കുള്ളുന്ന അറിയില്ല.

സ്താനന്താണെന്ന് എന്നിക്കേതുന്ന അറിയില്ല;

സ്താനന്നു ശിശ്രൂഷാണ്; ഒരു പുഷ്ടവും;

സ്താൻ ജീവനാണ്; സ്താൻ വികസിക്കുന്നു.

സ്താൻ പെണ്ണുണ്ടാണ്; സ്താൻ മോഹിപ്പിക്കുന്നു,

സ്താൻ അവരുന്നിരിക്കുന്നു....”

എറിസ്: (എഴുന്നേരുന്നിന്) എൻ്റെ തലമുടി തീവരം അലങ്കാലപ്പുട്ടാണോ ഇരിക്കുന്നതു്?

ചെള്ളിൽ: വളരെ. നില്ലു്, ചഞ്ചാതി. (തലമുടി ശരിയാ കീടങ്ങാട്ടക്കന്ന. സ്വഗതം) പുച്ചി!

എറിസ്: നിന്ന് ദേശ്യമാണെല്ലോ? ഹ ഹ ഹ, ഒടാ കൊർ എത്ര അംഗിയായി ഭ്രമിക്കുമെന്നിഉംമോ? (പരാപരാക്കന്.)

ഹെബിക്കു്: കേൾക്കു ചെള്ളിൽ, ഇതാണതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഭാഗം:

ഞാൻ ഒരു ശിത്രവാൺ; ഒരു പുഷ്പവും;

ഞാൻ ജീവനാണ്; ഞാൻ വികസിക്കുന്ന.

ഞാൻ ചെല്ലാണ്; ഞാൻ മോഹിപ്പിക്കുന്ന,

ഞാൻ അവരനിരിക്കുന്ന....

ചെള്ളിൽ: മതി, നിറുത്തു്. പുച്ചി! (പരന്നപോകുന്ന) എ വിടുതയാണ് പുതിയതെന്തെങ്കിലും ലഭിക്കുക?

ഹെലിക്കു്: (അവളുടെ പുരകേ) നില്ലു്, നില്ലു്. ഇവിടെ യാണു് ഭ്രമാ വരുന്നതു്.

തെണ്ടി: കഴുതി!

ഹെലിക്കു്: ആതാണതു്? ആഹാ ഇവിടുകയാണോ ഉണ്ടോ. കൊള്ളാം. ഇതാ അവസാനത്തെ വരികൾ കേൾ പ്രിച്ചതരാം:

ഞാൻ ചെല്ലാണ്; ഞാൻ മോഹിപ്പിക്കുന്ന,

ഞാൻ അവരുന്നിരിക്കുന്ന.

മഹാപ്രഭവമേ, ഇതിനേന്താണതമാം?

തെണ്ടി: (തൊപ്പി അധികം നേരേ എറിഞ്ഞു്) ചും!

ഹെലിക്കു്: (ചുറ്റും പറന്നു്)
...എന്നാണതമാം.

ഈനു് എൻ്റെ രക്തം തിള്ളുകയാണു്,

ഞാൻ പെണ്ണുണ്ട്, ഞാൻ ഫ്രേമിക്കുന്നു,
ഞാൻ ജീവനാണ്, ഞാൻ വികസിക്കുന്നു,
ഞാൻ ശിത്രംവാണ്,

ഇത്തരന്റെ പ്രമാഖ്യാനമാണ്.

മനസ്സിലായോ, അതു ചെറുതിയാണ്, ചെറുതാണി.

(പറഞ്ഞുപാക്കും.)

തെണ്ടി: (രംഗവാസികളുടെ നേരേ കൈകീഴിക്കാണ്ട്)
ഹ ഹ ഹ, ചിത്രശലഭങ്ങൾ!

(എന്നാമകമവസാനിച്ചു)

കൊള്ളിക്കാർ

അരങ്ങാ റണ്ട്

(തെ മരക്കറവേയാളുള്ള മണക്കളുന്ന അതിൽ അല്പാല്പം പൂജ്യ പിടി ചുട്ടെട്ട്. അതിന്റെ ഇടയ്ക്ക് ഭാഗത്തായി വേദ്യാവൈദിയൻറെ ഗ്രഹം. വലഞ്ഞ് ചീവീട്ട് പാത്രത്തിനു ഗമ്പരം. തെണ്ടി റംഗത്തിന്റെ മുൻ ഭാഗഞ്ഞ് ഉറങ്ങിക്കൊടുക്കുകയാണ്. ഒരു കോശസ്ഥകീടം പുൽക്കാടി യോച്ച ചെത്തു ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെ തെ സംഘം ആത്മിപി ടിച്ച് കിട്ടുന്നും ആകുമിക്കുകയാണ്.

ഇടയ്ക്കുവരുത്തുന്ന പ്രവർഗ്ഗിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ വണ്ട് കോശ സ്ഥകിട്ടുന്ന പുൽക്കാടിയിൽനിന്നു വേർപ്പെടുത്തുന്നു. വലഞ്ഞുവരുത്തുന്ന പ്രവർഗ്ഗിക്കുന്ന മരറായ വണ്ട് ആദ്യത്തെത്തുനെ വിട്ടു യോടിച്ച് കോശസ്ഥകീടം ഒക്കവരും പുട്ടുന്നും ശുമിക്കുന്നു. ഭഗദ്ദീ തുണിന്നുന്ന മുന്നാമത്താനു ചടക്കിവന്നു് രണ്ടാമത്തെത്തുനെ ഓടിച്ച് കോശസ്ഥകീടം വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു.)

കോശസ്ഥകീടം: തൊൻ... തൊൻ... തൊൻ.

(ആത്മിപിടിച്ചു മുന്നാമത്തു വണ്ട് ഒരുപുട്ട് കോശസ്ഥകീടുപേ കഷിച്ചു ഭഗദ്ദീയേല്ലെന്നുനെ മടക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ വണ്ടുകൾ ആ വേരിച്ചു കലാമിക്കുന്നു. മുന്നാമൻ പിരുന്നയും പ്രവേരിച്ചു മറ്റു രണ്ടുപേരും ഓടിച്ചു കോശസ്ഥകീടം സ്വായത്തമാകുന്നു.)

കോശസ്ഥകീടം: ഭൂമി ചപ്പാട്ടിനെതാരിക്കുകയാണ്. എന്നും ജനറിക്കുകയാണ്.

തെണ്ടി: (തലയുംതും) എന്താണെന്തു്?

(മുന്നാമത്തു വണ്ട് താഴൊട്ട് പോകുന്നു.)

കോശസ്ഥകീടം: മഹാത്മായതെന്തോ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നു!

തെണ്ടി: അതുകൊള്ളാം. (തല താഴു് തുണ്ണു്)

(അല്പം കഴിഞ്ഞു്)

പുൽഷശബ്ദം: (അണിയരയിൽ) നിന്നെക്കുതാണു വേണ്ടു്?

സുരിഷ്മം: എന്നിക്കോ?
 പുതശ്ശരബ്ദം: അതേ, നിനക്ക്.
 സുരിഷ്മം: എന്നിക്കോ?
 പുതശ്ശരബ്ദം: അതേ, നിനക്ക്.
 സുരിഷ്മം: എന്നിക്കോ?
 പുതശ്ശരബ്ദം: അതേ, പുതിക്കട്ട രേവമേ. നിനക്ക്.
 സുരിഷ്മം: ആംശാസൻ!
 പുതശ്ശരബ്ദം: കഴത്!
 സുരിഷ്മം: പനി!
 പുതശ്ശരബ്ദം: വേദ്യ, മാംസപിണിയം!
 സുരിഷ്മം: മല്ലേൻ?
 പുതശ്ശരബ്ദം: സുക്ഷിക്കണം. മുമ്പിൽ നോക്ക്.
 സുരിഷ്മം: പത്രക്കു
 പുതശ്ശരബ്ദം: നീ നോക്കി പോണം.
 (രണ്ട് വണ്ണകൾ കൈഞ്ഞചാണകം രാഗങ്ങളും ഉത്തരിക്കാണ്ടുവരുന്നു.)
 പുതശ്ശൻ: അതിനാണം പാറിയിട്ടില്ലോ?
 സുരിഷ്മം: ഒന്നാം പരാല്ലേഖയനാണേൻറെ പ്രാത്മാ. എന്നിൽ
 പേടിയാണുന്നു.
 പുതശ്ശൻ: ഇതാണ നമ്മുടെ മുടക്കമുതൽ. നമ്മുടെ സന്ധാ
 ഭ്യം. നമ്മുടെ നിധി. നമ്മുടെ സർവ്വസം.
 സുരിഷ്മം: എന്തു സുന്ദരമായ സന്ധാദ്യം. എന്നതാൽ നിധി. മ
 നോഹരമായൊരു ഉണ്ട്. വിലതിരാത്ര സ്വത്തു.
 പുതശ്ശൻ: ഇതു മാത്രമാണ് നമ്മുടെ ആനന്ദം. ഇതിനാ
 ശാശ്വത വോന്തി നാമെന്തല്ലോ ചെയ്യു. നാാ മുസ്തിച്ചു,
 പ്രശ്നതിച്ചു, അരിച്ചു ചെറുക്കി. പട്ടിണി കിടന്ന. എ
 നൊല്ലും വേണ്ടണവച്ചു. എന്നതല്ലോ ചുതകിക്കുടി.
 സുരിഷ്മം: എന്തും ജോലിചെയ്യു. വിരഞ്ഞ നേരുന്നതുവരെ
 കഷ്ടപ്പെട്ട്. സഹിച്ചു. ഇതിനാക്കാൻ...

പുത്രഷൻഃ അതു വള്ളതന്നാൽ കാണാൻ, അല്ലാലും അതി നോട്ടീസിൽ തുക്കാൻ. അയ്യോ, എന്താൽ പരമാനന്ദം!

സ്നീഃ: നമ്മുടെ സ്വന്തം.

പുത്രഷൻഃ നമ്മുടെ ജീവൻ.

സ്നീഃ: നാം തന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതു്.

പുത്രഷൻഃ പെണ്ണേ, അതു മണിത്തുനോക്കു്. ഓ, എന്തൊ ത രസം. അതിനേൻ്റെ ഭാരംനോക്കു്. അതു മുഴുവൻം ന മുടേതുമാണു്.

സ്നീഃ: ഇംഗ്രേസിന്റെ അനന്തരഹം.

പുത്രഷൻഃ മഹാസമ്മാനഹം.

കോശസ്ഥകീടം: പ്രവഞ്ചത്രംവലകൾ തക്കതനു. ഒരു പൂരുജീവൻ ഉയിരെടുക്കുന്നു. എൻ ജനിക്കുകയാണു്.

(തെങ്ങി തലയു തന്തിനോക്കുന്നു.)

സ്നീഃ: പ്രാണനാമാ!

പുത്രഷൻഃ എന്താണ കാംഘം?

സ്നീഃ: ഹ ഹ ഹ—ഹ ഹ

പുത്രഷൻഃ ഹ ഹ ഹ—പ്രാണനാമേ!

സ്നീഃ: എന്താണു്?

പുത്രഷൻഃ ഹ ഹ—എന്തിവിശ്വിശ്വിവയകിലും ഉടമസ്ഥനായി റിക്കൈ എന്തു അനുനദിമാണു്. സ്വന്തം മുതൽ. ജീവിത സ്വർഖം. സ്വന്തം പ്രയതിശ്വിശ്വിവ പ്രതിഫലം.

സ്നീഃ: ഹ ഹ ഹ.

പുത്രഷൻഃ ആനദംകൊണ്ടുനിക്കു ഭ്രാതൃപിടിക്കുന്നു. എ നീക്കു... എന്നി... ഭ്രാതു... സന്നേതാശം... ക്ഷയം... ഭയം... സത്യമായിട്ടു എന്നിക്കു ഭ്രാന്താണു്.

സ്നീഃ: എന്തിനു്?

പുത്രഷൻഃ ഭയംകൊണ്ടു്. നമ്മുടെ സ്വന്താദ്യം ആ യിക്കഴിവെന്നു എന്നു വളരെക്കാലമായി അതു് നോക്കു

സ്ഥാനത്തിരിക്കുമ്പായിതനു. അതു കിട്ടിക്കുവിശ്വത സ്ഥി
തിക്ക് നജ്ഞക്കു മറരാനാക്കുടി. ഉണ്ടാക്കണം. പ്രയത്ന
ചല്ലാതെ മറരാനാക്കുമെല്ലു. പ്രയത്നം. പ്രയത്നം.

സുഖി: എത്രിനാണാനാക്കുടി?

പുത്രഷൻ: ബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജീവൻ. രണ്ടാണ്ടുംണാവാൻ
വേണ്ടി.

സുഖി: രണ്ടാണ്ടും. ഹാ! ദേഹം.

പുത്രഷൻ: ഒന്നാത്തുനോക്ക്. രണ്ടാണ്ടും. രണ്ടാണ്ടുംഹൈക്കി
ലും. അല്ലെങ്കിൽ മുന്നാവട്ടു, നീനുക്കരിക്കാമോ, ഒന്നു
ണാക്കിയവനെല്ലാം ഒന്നാക്കുടി ഉണ്ടാക്കിയേ തീരു.

സുഖി: രണ്ടാണ്ടാവാൻ വേണ്ടി, അല്ലോ?

പുത്രഷൻ: അല്ലെങ്കിൽ മുന്നാവട്ടു.

സുഖി: പ്രാണാനാമാ!

പുത്രഷൻ: എത്രാണാം?

സുഖി: എന്നിക്കു ഭയമാവുന്നു. ശ്രദ്ധാരകിലും മോൾഡി
ചുബലോ?

പുത്രഷൻ: എത്രുള്ളു?

സുഖി: നജ്ഞം ഇം ചെവുസന്ധാദ്യം. നമ്മുടെ ആനന്ദം ന
ജ്ഞം സ്വർഗ്ഗപം.

പുത്രഷൻ: ന് ന് ന് നജ്ഞം സ് സ് സ് സ് സ് സ് സ് സ് സ്
മോ. എ ഒന്ന് പ് പ് പ് പ് പേടിപ്പിക്കാലേടി.

സുഖി: മറരാനാണാക്കിക്കഴിയുന്നതുവരെ നടക്കിത്തുട്ടി
ക്കാണ്ടു നടക്കാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ.

പുത്രഷൻ: നോനോടു വിദ്യപറയാം. നമ്മക്കൽ നിക്ഷേ
പിക്കാം. നിക്ഷേപം. ഭംഗിയായി കഴിച്ചിട്ടിട്ടും. എ
തൈക്കിലും കഴിയിലോ മുഹയിലോ. ആത്മദേഹം കൈക
എത്താത്തിട്ടും. അതു ഒളിച്ചുവെക്കുകയേ നില്പത്തി
യുള്ളൂ.

സുഖി: ആതും കണ്ണപിടിച്ചുകളിയത്തേവയനാണോ സംഗ്രഹം.

പുതശ്ശൻ: എ! ശരിയായിപ്പോൾ. നമ്മുടെ ഒരു മുത്തുനിന്ന് മൊഴ്ചിക്കുകയോ? നമ്മുടെ ചെറിയ സമ്പാദ്യം. നമ്മു ടെ നിഡി. നമ്മുടെ കൊച്ചു മടിയ്ക്കീല.

സുഖി: നമ്മുടെ അമുല്യസമ്പാദ്യം. നമ്മുടെ ജീവൻ. നമ്മു ടെ ജീവസ്ഥർസ്പം.

പുതശ്ശൻ: നില്ലു്. നീയിവിടെനിന്ന് ഈതു നോക്കിക്കോ. സുക്ഷിഭ്രാത്രിന്നേ. (ബാടിപ്പോകുന്ന.)

സുഖി: നിങ്ങൾ എവിടെ പോകയാണ്?

പുതശ്ശൻ: ഒരു ദ്വാരം കണ്ണപിടിക്കാൻ. ഒരു ചെറിയ ദ്വാരം. നല്ല അഴചുള്ള സ്വന്ന്. ഇതാനു കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിലതിരാത്രി സ്വന്ന്. അപകടത്തിൽപ്പെട്ട തു കാഞ്ഞ കൊള്ളുന്നേ. (ഹരയുന്ന) സുക്ഷിക്കുന്നോ.

സുഖി: പ്രാണനാമാ, പ്രാണനാമാ, ഇവിടെ വരു. ഒരു നിമിഷം നിൽക്കും. കേടോ...പ്രാണനാമാ...രെറ്റോ... കേടുകൂടാ. തൊനാണ്ണൈകിൽ ഒരു നല്ല കഴി കണ്ണപിടിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. പ്രാണനാമാ! ഹൈ!...അധാരം പോയിക്കഴിഞ്ഞു. എവന്നാൽ ഓഗിയ്ക്കുള്ള ദ്വാരംജാം താൻ കണ്ണ പിടിച്ചുതു. അധാരെള്ളു സ്വഭവിയ്ക്കുന്നതാണ്. മംഞൻ! എറാക്കിന്തു നെഞ്ഞശരിക്കു കണ്ണാൻ കൊള്ളാമെന്നാണ്. പക്കേ, എങ്ങെന്നുണ്ടു് ഇതിന്തു പോകുന്നതു്. എവൻ്നു ഓമനസമ്പാദ്യം. ഒന്ന് ഒളിഞ്ഞു നോക്കിയാലും മതിക്കായിരുന്നു. എൻ്നു നിഡി, പ്രിയ പ്ലേട് കൊച്ചു നിഡി. ഒരു നിമിഷം നില്ലുന്നേ. തൊനി താ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. രണ്ടോഞ്ചും മാത്രം. അതുകഴിഞ്ഞു് ബാടിയെത്താം. (പുരകീലേക്കോടിതിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന) എവൻ്നു സമ്പാദ്യക്കുട്ടി, അന്നഞ്ഞാതിരിക്കുന്നേ.

ഞാ.നിതാ എന്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഒററനോട്ടം മാത്രം. (വേദാവലിയൻറെ ഗ്രഹയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കോശസ്ഥകീടം: ജനിക്കവാൻ! ജനമെടുക്കുവാൻ! എതിയൊരു ലോകം!

(തെണ്ടി തെട്ടിയുണ്ടെന്നു.)

മരറായ വണ്ണ്: (കളിച്ചിതറാ സൈധ്യകർത്തവൻറെ പിന്നിൽനിന്ന് ഓടിവ.നാ്) അവർ പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ഇതുണ്ട് തങ്ങാ. (ചാണകഗോളം ഉത്കുന്നു.)

തെണ്ടി: എന്ത്, എന്തൊ തള്ളിയിടല്ലോ.

മരറായ വണ്ണ്: വഴി മനുവിൻ.

തെണ്ടി: നിങ്ങളുണ്ടാണു ഉത്കുന്നത്?

മരറായ വണ്ണ്: ഒ ഹ ഹ ഹ. ഇതെൻ്തെന്നു സന്ധാദ്യമാണ്.

രുക്ഷാമൃതം. സപ്ല്ലിം.

തെണ്ടി: നിങ്ങളുടെ അതു സപ്ല്ലിം നാടുനാഡ്യാ.

മരറായ വണ്ണ്: സപ്ല്ലിം ശാന്തിന നാററമില്ല. ഉത്തേടാ വണ്ണി, ഉത്തളം. ഒന്നു വേഗമാക്കു. മുഖ്യാട്ട്. ഏകവർമ്മാണ് അവകാശം. ഒ ഹ ഹ.

തെണ്ടി: എന്നവച്ചാലുണ്ടാണ്?

മരറായ വണ്ണ്: ധനികനായിരിക്കുന്നതു രസമാജാനോ. (ഉണ്ട് ഇടത്തേയ്ക്കുത്തക്കുന്നു) എൻ്തെന്നു നിയി. എൻ്തെന്നു പ്രിയപ്പെട്ട സന്ധാദ്യം. എൻ്തെന്നു രതം. എൻ്തെന്നു സപ്ല്ലിം. ഇതു കിട്ടാനെതാനാനുമാണ്. പലിരേജ്ജുകൊട്ടക്കാം. സുക്ഷിച്ചു കഷിച്ചിട്ടാം. വഴിക്കാർ സുക്ഷിച്ചു!

തെണ്ടി: സപന്നമാണുക! എത്തുകാണ്ടു വയ്ക്കു? എല്ലാവർക്കാം എത്തെങ്കിലും കിട്ടുന്നതു സന്നോഷമാണ്.

സുഖി: (കടങ്ങിവന്നു) അയ്യോ കഷ്ടം. അവിരെയാരോ താമ

സി.ക്സ്.നു. ഒരു ചെറായി കോക്കേസമക്രീടം. ഏവൻ്റ് സുപ്പയുമേ, നീനെ അവിടെ സ്ഥാപിക്കാൻ പററില്ല. അങ്ങും, ഇണ്ടഡെയവിടെ? ഏരെൻ്റെ സ്വപ്രതാവിടെ? ഏ കെൻ്റെ സർവ്വാദ്യമെങ്ങാട്ടപോളും?

തെണ്ടി: ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. കൂച്ചുമുന്തു് ...

സുഖി: (തെണ്ടിയുടെമേൽ ചാടിവിശ്വ) കളിളി! കളിളി! നീ ഏരെൻ്റെ സ്വപ്പാദ്യമെട്ടെന്തു് ചെയ്തു്?

തെണ്ടി: പറയുന്നതു കേൾക്കു. അല്ലോ... .

സുഖി: കളിളി, ഈ നീമിഷം നീ അതു് തിരിച്ചെന്തനാി മ്ലൈക്കിൽ ഞാൻ... കൊണ്ടുവാ ഇവിടെ!

തെണ്ടി: ഒരു മാനുസ് അതണ്ണോട്ട് തട്ടിക്കൊണ്ടു പ്രോംതിക്കു് ഒരു മിനിററു കഴിഞ്ഞതില്ല.

സുഖി: എത്തു മാനുസ്? ആതു്?

തെണ്ടി: ഒരു കാടവയൻ. കൊച്ചത്തുന്താം, പന്ത്രപോ ലെ...

സുഖി: ഏരെൻ്റെ ഭർത്താവോ?

തെണ്ടി: ഒരു ദുന്തുവൻ. ചട്ടകാലൻ. സംസ്കാരങ്ങളുന്നുനായ ഒരഹക്കാരി.

സുഖി: അവതനൻറെ ഭർത്താവോം.

തെണ്ടി: ഏന്തിരെന്തുകുംബം ഉടമസ്ഥനായിരിക്കുന്നതു് അതു കഴിച്ചിട്ടിട്ടുന്നതു് പരമാനന്ദമാണെന്നതാൽ പരഞ്ഞു.

സുഖി: അതയാൾത്തനാ, സംശയകില്ല. വേറേ ഏതോ കഴി കണ്ടുവിടിച്ചുകാണം. (ഉച്ചത്തിൽ വിളിക്കാണം) പ്രാണാനാമാ! പോര. ഓമനേ, പ്രാണാനാമാ! ആ കീ ശ്രൂക്കൃത ഏവിടെപ്പോളുക്കിടീക്കുകയാണാ.

തെണ്ടി: അതാ, അണ്ണോട്ടാണായാളുത്തട്ടിക്കൊണ്ടപോ യതു്.

സുഃ: വകൻ. എന്നെന്ന വിളിച്ചുകൂടായിരുന്നോ. (ഖടത്തുവ
രും ശാഖയുടുമ്പം) പ്രാണാനാമാ, അല്ലോ നീങ്ങേൻ. എ
ഒൻറ സന്ദുദ്യം. സസംസസന്ദുദ്യം. (പോകുന്നു.)
തെണ്ടി: ഇതു മഹരാജവക. അതു ചളിപോലെ വ്യക്തം.
ഖവർ ഭേദപ്പെട്ട വധു താഴീൽപ്പുട്ടതാണ്. ക്ഷമിക്കണണോ.
ഞാൻ ഇതാരിരി കടിച്ചിട്ടുണ്ടാണുഡിയുണ്ട്. എല്ലാം പുന്ന
റകളാണെന്നും ഞാനോന്തുപോകി. ഭാഗിയുള്ള ചാ
റുലേലഭാഗൾ. അല്ലോ തെയ്മാനാ വന്നവ. പ്രഖ്യാത
ഞാൻറെ സത്തു്. സദാ ഇണംചേതനാ വക. ആ രസി
കാരികളും അവളുമാരുടെ കാര്യക്രമവും. ഹ ഹ ഒരു
കഷണം ആനന്ദ താനിന്നവേണ്ടി തലമിളകി നടക്കുന്ന
കീടങ്ങൾ. എന്നിക്കൊഡി മാന്യമാരെ സഹിക്കുവായും.
ഖവിടെയാ കണ്ണവക്ക് പ്രഖ്യാതാണിൻ്റെ ഗാന്ധംമകീ
ലുംണ്ട്. അവക്ക് രസിക്കുമെന്നില്ല; ആവാക്കില്ലോ
സന്ദുദിച്ചാൽ മതി. അവക്ക് രാസകുന്നിയകളില്ല. പ
ക്കേൾ, അവക്ക് മാശ്യത്രപ്പുണ്ട്. ഭൂമി പെരുമാന്നാതു
ബുദ്ധിയോടുകൂടാട്ടാണ്. നിലനില്കുന്നതിൽ മാത്രമേ
അതു വിശ്രസിക്കുന്നുള്ളൂ. ചാണകക്കാണക്കിലെല്ലു്?
വിനയത്രോടെയാണ് അവർ സുവാ സന്ദുദിക്കുന്നതു്.
പ്രഖ്യാതം ദുർഘാസപുരിതമാണെങ്കിലെല്ലു്? ശാന്തിൻ്റെ
പ്രതിഫലം സുഗന്ധപുണ്ണ്യമാണ്. തനിക്കും മറ്റുള്ളവ
ശംഖവേണ്ടി പ്രയതിക്കുക. മറ്റുള്ളവക്കുവേണ്ടി പണ്ണി
കയ്ക്കുന്നതിട്ട് മിതവ്യാം രൈലിക്കുക. കുട്ടംബത്തിനു്
അതിന്റെതാഴെ ചാലി അപകാശങ്ങളുണ്ട്. കുട്ടംബതാ
ലിംഗം എന്നിനെന്നും നീതികൾക്കുന്നു. മോശണമായാ
ലെന്നു കരാറു, കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടിയല്ലോ. അതാണ കാ
ഞ്ഞം. ഞാൻ പറയുന്നതു കേട്ടോള്ളു. അതാണ കാഞ്ഞം.

കായ്യത്തിന്റെ മക്കം, സ്വന്തക്കാരെ ‘പോർവ്വാസ്’ മന
ഷ്യൻ എത്തും ചെയ്യും?

കോശസ്ഥകീടം: (ഉറച്ച വിളിക്കുന്ന) ഭേദിയിൽ കരാങ്ങി
ടി ഇടക്കുണ്ടാക്കവിന്നു! മഹത്തായത്താനു സംഭവിക്കു
വാൻ പോകുന്നു.

തെണ്ടി: (തിരിഞ്ഞുനോക്കി) ഏതാണു്?

കോശസ്ഥകീടം: എന്നും ജീവിക്കുകയാണു്.

തെണ്ടി: അതുകൊള്ളാം. നിങ്ങളുടെകാശംപോകയാണു്?

കോശസ്ഥകീടം: ഏനീക്കറിയില്ല. ഏനീക്കറിയില്ല. മു
ഹത്തായത്തേനു ഒന്നു്.

തെണ്ടി: ആവാ! (അതിനെന്നയുള്ളു് ഒരു പുംബക്കാടി
യിൽ ചേത്തു കുട്ടുന്ന.)

കോശസ്ഥകീടം: എന്നും ഒരത്തുതും കാണിക്കാം.

തെണ്ടി: ഏന്വെച്ചാണു്?

കോശസ്ഥകീടം: എന്നും ജീവിക്കുകയാണു്.

തെണ്ടി: കോശസ്ഥകീടമേ, ഏതുന്നു ആഗൈപ്പാദങ്ങൾ!
പ്രവഞ്ചത്തിലുള്ള സകലതും തിളിയുന്ന ഇപ്പുഡ്യോട
ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ജീവിക്കാൻ, ജീവി
ക്കാൻ, നിലനില്ലാൻ: നിരന്തരം അവ ആറുഹിക്കു
നു. അവർ യദേശ്വരം എന്തുവേണ്ടുകൂടിയിൽ വിച്വരി
ക്കാട്ടു. പ്രധാനപ്പെട്ടതു് ഒന്നായതു്—ജീവിതശതിശസ്ത്രം
പരശാന്താം.

കോശസ്ഥകീടം: സവു് ഭ്രംബാക്കവുമേ, ചെവിക്കൊട്ടുള്ളു.
അനാർഥമായ ആ നിമിഷം, ഇതാ, ആഗത്തായിരിക്കു
നു! എന്നും ഇതാ...എന്നും...ഇതാ...ഇതാ...

തെണ്ടി: എ്‌ഹേ!

കോശസ്ഥകീടം: ഒന്നമില്ല. ഏനീക്കിപ്പോഴും നിശ്ചയം

മില്ല. എന്തെങ്കിലും മഹത്തായതു ചെയ്യണമെന്നാണെന്ന് മോഹം.

തെണ്ടി: മഹത്തായതു്. മഹത്തായതെന്തെങ്കിലും. ശരി. അതുകൊണ്ട് ലഹരിപിടിച്ചുകൊള്ളു. ഈ സന്ധാദ്യ കാർ നിന്നന്ന അംഗീകരിക്കുന്നതില്ല. സന്ധാദ്യം ചെറു തും പൂജ്യവുമാണ്. പ്രതീക്ഷകളാകട്ട, മഹത്തും ഇ നൃവും.

കോരസ്ഥകീടം: അപരിമിതമായ എന്തെങ്കിലും.

തെണ്ടി: ഈതൊക്കെയാണെങ്കിലും എന്നിക്കേ നിന്നന്ന നേര ബോധിച്ചു. എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചുകൊള്ളുടെ. അതു് മഹത്തായിൽനാൽ മാത്രം മതി. നിന്നനിൽനി നീ് എന്താണെ പൂരത്തുവരാൻ പോകുന്തു്? നിനക്കു് അല്ലെങ്കാനനാഞ്ഞിൽനും?

കോരസ്ഥകീടം: തൊന്ത് ജനിക്കബോധം സമസ്യലോകവും സ്വീംഡിച്ചുപോകം.

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: (പിന്നിൽനിന്ന പ്രവേശിച്ചു് ഒരു ചീ വീടിന്റെ ശവം ഗ്രഹിലേക്കു വലിച്ചിഴ്ഞ്ഞുനു) നോ ഈ. മോഞ്ചേ, അച്ചും എന്താണെ നിനക്കേ കൊണ്ടുവരുന്നതനും. (ഗ്രഹയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന.)

കോരസ്ഥകീടം: (ഉച്ചത്തിൽ) എന്തായ വേദന. എന്നെ സ്വപ്തത്രാന്വകിക്കാണ്ട് ഈതാ ഭൂമി പിള്ളുന്നു.

തെണ്ടി: ജനിക്കു.

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: (ഇഹയിൽനിന്ന പൂരത്തുവനു്) പാടി സി മകളേ, പാടില്ല, നീ അതു തിനേക്കഴിയു. നിന്ന ഒരു പൂരത്തുവനാളും. ഒരിക്കലും പാടില്ല. അച്ചും ഈതാ തിരിത്തുവരുത്തിക്കഴിഞ്ഞു; നിന്നെങ്കായ നല്ല സ്ഥാനവും കൊണ്ടുവരാം. എന്നിൻ കൊതിച്ചി മോൾ ക്കു് എന്താണെ വേണ്ടതു്?

പുഴ: (വേട്ടാവെളിയൻറ പുത്രി ഇഷ്ടാദിവത്തു് പ്രത്യ ക്ഷപ്പെട്ട്) അച്ചു, എനിക്കിവിരെയിരുന്ന മുഖിയെന്തു. വേട്ടാവെളിയൻ: ഹ ഹ ഹ, നല്ല കാഞ്ചമായി. വാ, എ നിക്കൊൽ മുഖം തന്റെ. അച്ചുൻ നിന്നൊക്കൊൽ നല്ല സാ ധനം കൊണ്ടുവരാം. ഒരു ചീവീടിനെ തുട്ടിക്കൊണ്ടു വരട്ടേ. ഹ ഹ നിന്നു ബുദ്ധിയുണ്ട് തീർച്ച.

പുഴ: എനിക്ക വേണം, വേണം....എന്താണെന്നു് നി പ്രയക്ഷില്ല.

വേട്ടാവെളിയൻ: ഇന്നപരാ, ഇന്ന പെണ്ണീനു് എന്നൊൽ സ്വല്പിയാണു്! അതിൻു് നിന്നൊക്കൊൽ സമ്മാനം കൊണ്ടുവരാം. റാ—റാ. അച്ചുനിനി ജോപിക്ക പോക സാം. അച്ചുൻറ ശാമനയ്ക്ക് എന്നെങ്കിലും കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യാം, എന്നെന്നു കൊചുമോഡകൾ. അക്കത്തു പോഡ്യൂം മോളേ. നിറച്ച തിനോളം. (പുഴ പോക സാം. വേട്ടാവെളിയൻ നീംട കാലുകൾ നീട്ടിനാട്ടിവ ചുപ്പേ തെണ്ടിയെ സമീപിക്കുന്നു) താനാരാ?

തെണ്ടി: (ഞെട്ടിരെയണിന്നു് പിന്നോക്കം മാറി) താനോ?

വേട്ടാവെളിയൻ: തന്നെ തിനോൾ കൊള്ളുമോ?

തെണ്ടി: ഇംഗ്ലീഷാണെന്നെന്നറ പക്ഷം.

വേട്ടാവെളിയൻ: (മണംതുനോക്കി) കാരേപ്പേ ചീത്തു തുടങ്ങിയെന്ന തോന്നുന്നു. താനാരാ?

തെണ്ടി: ഒര നാടോടി.

വേട്ടാവെളിയൻ: (തലയല്ലം കുനിച്ചു്) മക്കളുണ്ടാ?

തെണ്ടി: ഇംഗ്ലീഷ തോന്നുന്നു.

വേട്ടാവെളിയൻ: ഹാ! താനവെളി കണ്ണാ?

തെണ്ടി: ആരുമെ?

വേട്ടാവെളിയൻ: എൻറ പുഴ. എത്തു സുന്ദരിയാണെന്നോ. നല്ല ചുണക്കട്ടി. എന്നൊൽ വളർച്ചു! അവ

‘ഇരു പിഡപ്പു് കാണേണ്ണാതാണോ’. ഹ ഹ ഹ, സന്നാന ഞബർ എറണ്ടായ രസമാണേന്നോ. അല്ലോ?

തെണ്ടി: സംശയമുണ്ടോ. മകളുണ്ണായിക്കഴിഞ്ഞാൽ പി വന്ന നാമാക്ഷവേണ്ടിയാണ പ്രയത്നിക്കുന്നതെന്ന വ്യക്തമാണി. സന്തതിയുണ്ടെങ്കിൽ ബുദ്ധിമുട്ടണം. പ്രയത്നിക്കണം, കഴുപ്പുടണം. അതാണോ യഥാത്മജിവിതം, എന്താി? കട്ടികൾക്കു തിന്നണമെന്നാണ മോഹം. തിന്നണം, തിന്നാമറിയണം, കളിക്കണം, അല്ലോ? തൊൻ പരയുന്നതു രെയില്ലോ?

തെണ്ടി: കട്ടികൾക്കു പലാത്രം വേണം.

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: നിങ്ങൾക്കു വിശ്രപാസം തോന്നാമോ, തൊന്നാവിശ്രപിക്കുന്നതു രണ്ടും മുന്നും ചീവീച്ച് ദിവസംതോറും കൊടുക്കാറുണ്ടോ.

തെണ്ടി: ആക്ക്?

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: എന്തുന്നു മോൾക്കോ. അവൻ സൗഖരിയ ല്ലോ. എറണ്ടായ ബുദ്ധിയാണേന്നോ? അതെല്ലാം അവൻ തിന്നതീക്കുകയാണെന്നാണോ ധരിച്ചുത്തു്? അല്ലോ. അവയുടെ മുട്ടവായ ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ അവൻ കഴിക്കു വുള്ളേ. അതും അവയ്ക്കു ജീവനാള്ളപ്പോൾമാത്രം. ഒരത്കു തണ്ടിപ്പു! അല്ലോ?

തെണ്ടി: എന്നാക്കുമ്പെന്നുന്നു തോന്നുന്നു.

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: എന്നാക്കുവെള്ളപ്പുറി അടിമാനമാണോ. വാസ്തവം അഭിമാനം. അവളുടെ അക്കുന്നപ്പോൾ ലൈത്തന്നയിരിക്കും. മനസ്സിലായോ, അവർക്കുണ്ടായിരിക്കും. ഒരു ഹ. എന്നാണു് തൊൻ പണിക്കു പോകേണ്ടതിനപകരം ഇവിടെനിന്നു കില്ലുണ്ണാണും ഹരം യുകയാണോ. ഓ, എറണ്ടായ ബഹാദുർവ്വം ലഹരിയും.

പക്ഷേ, ആരക്കുള്ളം വേണിയാണിത്താക്കവയക്കിൽ പിന്നെയയന്താണ്? എന്ന് പറയുന്നതു ശരിയല്ല?

തെണി: ശരിയാണാനുണ്ടാക്കുന്നതു.

വേദ്രാവവളിയൻ: നിങ്ങൾ ക്ഷുമല്ലാത്തതു കശ്യംതന്ന. എന്നതായ കശ്യമാണാറിയാമോ? അവർക്കുന്നതു കുള്ളം കുക്കാണ്ടുചുണ കുട്ടക്കണ്ണേ? (കോശസ്ഥകീ ദാങ്ക പിടിച്ചുനോക്കി) ഇതെന്നതാണ്?

കോശസ്ഥകീടം: (ഉച്ചതിൽ) എന്ന് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പുനരത്ത്വാനം പ്രവ്യാപനം ചെയ്യും.

വേദ്രാവവളിയൻ: മുത്തില്ലെന്ന തോന്നുന്ന. പാകമായില്ല. അല്ലോ?

കോശസ്ഥകീടം: എന്ന് എന്നെങ്കിലും സ്പഷ്ടിക്കം.

വേദ്രാവവളിയൻ: കട്ടികളെ വളർത്തിയെടുക്കുക ഒരു സൗഖ്യാണ്. വലിയ ഒരു പൊല്ലാപ്പു്. ഒരു കുടംബം പുല്ലുകുളം എന്നവും, ...നുനാലോച്ചിച്ചു നോക്കോ. ആ പാവം പീക്കരികളെ തീറിറിപ്പോരുകും: അവയ്ക്ക് വേണ്ടതല്ലോ അനേപിച്ചിച്ചണാക്കിരക്കാട്ടുക്കുകും: അവരുടെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാക്കുക—അതോടു ചീലുക്കാരുമൊന്നുമല്ല. ഇനി എന്നിക്കേ പോയേ തിരു. അങ്ങേ ഇ നമസ്കാരം. ചുരിച്ചുപൂട്ടാനാണ്യതിൽ സന്നാഷമുണ്ട്. (ഓട്ടനു) റാ-റാ, മോഞ്ഞു, ഇതാ വന്നു. (മരജുന്നാ.)

തെണി: അവരെ സംരക്ഷിക്കാൻ. ആ ചരവിയ വായ്‌ക്കളിൽ ഭക്ഷണം നിറക്കും. അതാണ് കുടംബസ്ഥൻ്റെ കടമ. അവക്ക് ചീവീടിനെ ജീവനോടെ കൊടുക്കാൻ. എക്കില്ലോ ഒരു ചീവീടിനും ജീവിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അതാരെയും കൊല്ലുന്നമില്ല. അതു അതിന്റെ ഗാന

മാധ്യരിക്കാണ്ട് ജീവിതത്തെ വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.
ഇത്തന്നിക്കു ദഹിക്കുന്നില്ല.

പുഴ: (ഇഹയിൽനിന്നു എറുതേതക്കുംതു്) അച്ചു!
അച്ചു!

തെണ്ടി: അപ്പോൾ നീക്കാണു്, ആ ഓമനപുഴ. അല്ലോ?
നാം നിന്നൊരു കണ്ണടക്കാളിട്ടു.

പുഴ: നീങ്ങൾ എന്നൊരു വിത്രുപനാണു്!

തെണ്ടി: അതുകൊണ്ടു്?

പുഴ: എനിക്കെറിയില്ല. തോൻ വല്ലാതെ ബോട്ടിച്ചു. ഏ
നീക്കു വേണും. എനിക്കു... .

തെണ്ടി: എത്തുവേണ്ടാ?

പുഴ: എനിക്കെറിയില്ല. എന്തിനെന്നയകില്ലോ വലിച്ചുകൊണ്ടു്
ഞാം. ജീവൻഒള്ള എന്തിനെന്നയകില്ലോ. ഓഫിക്കുംപോൾ
എനിക്കു പൂളയാനാണു തോന്നുന്നതു്.

തെണ്ടി: നിന്നുക്കാതാടിക്കഴുപ്പും?

പുഴ: വിത്രുപി. വിത്രുപി. വിത്രുപി. (ഇംഗ്ലീഷുമരിയുന്നു.)

തെണ്ടി: അത്തരമൊരു കുടുംബവൈത്തെ പോറുക. എനിക്കീ
ഈ ദഹിക്കുന്നില്ല. കൂദാക്കിംഡുള്ളടെ ഈ ജീവിതം മന
ഷ്യനു മുസ്തുപ്പുമൊണ്ടു്.

(പുത്രപിംവണ്ണ. മുവേണിക്കുന്നു.)

പുത്രപിം: ഓടിവരു, പെറ്റുനോരേ. തോൻ ഒരു മട ക
ണ്ടപിടിച്ചു. നീ എവിടെപ്പോയീ? എന്തുന്ന സന്ധാ
ദ്വാരം കാണുന്നില്ലെല്ലാ. എന്തുന്ന ഭാര്യ എവിടെ
പോയി?

തെണ്ടി: തന്ത്രം ഭാര്യയോ? ആ മുത്തിക്കെട്ട് മുത്തക്കിയെ
യാണോ പറയുന്നതു്? ആ തടിച്ചു വിത്രുപിയായ വാ
യാടി...

പുത്രപിം: അതുതനും. എന്തുന്ന സന്ധാദ്വാരമെവിടെ?

തെണ്ടി: അ ദുഷ്ടവി, അ ചണ്ഡി...

പുതുഷൻ: അതുതന്നു. അതവളാണ്. എൻ്റെ സന്ധാര്യം അവരെ എല്ലിച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. അവൻ എൻ്റെ പണംകൊണ്ടിരുമെന്നും ചയ്യു?

തെണ്ടി: നിങ്ങളുടെ ഉന്നതമാല്ലോ നിങ്ങളെൽ തേടി പോയിരിക്കയാണോ.

പുതുഷൻ: എൻ്റെ നിധിയോ?

തെണ്ടി: അ നാറുന്ന ചാണകക്കട്ടയോ?

പുതുഷൻ: അതെ, അതുതന്നു. എൻ്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സന്ധാര്യം. എൻ്റെ മുടക്കമുതൽ. എൻ്റെ സപത്രു്. അ മനോഹരനിധിയെവിടെ? ഞാൻ അതവരെ എല്ലിച്ചാണ പോയതു്.

തെണ്ടി: ഒരു മാനുസ്, അ കാണുന്ന വഴിക്കു് അതുതട്ടിക്കാജാട്ടേ പാശി. അതാളുടെ സ്വന്തമാബന്നു ഭാവത്തിലാണോ.

പുതുഷൻ: അവൻ എൻ്റെ ഭായ്യേണ്ടിരുമെന്നും ചയ്യുവെന്നു നിക്കരിയണ്ടെ. അതെല്ലു പോദിച്ചതു്. എൻ്റെ പണമെവിടെ?

തെണ്ടി: എംബൾ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലേ? അ മാനുസ് അതു് ഉത്തടിക്കാണ്ടുപോയി. നിങ്ങളുടെ ഭായ്യു അപ്പോൾ ഈ വീരദയാഖ്യായിരുന്നില്ല.

പുതുഷൻ: അവൻ എവിടെ പോയിരുന്നോ? ഇപ്പോൾ ശൈവിടെയാണോ?

തെണ്ടി: അവൻ അവരും പിന്നാലെ പോയി. അവൻ വിചാരിച്ചു, അതു താനാബന്നും. നിങ്ങളെൽ ഉച്ചത്തിൽ വിളിക്കുന്നമുണ്ടായിരുന്നു.

പുതുഷൻ: എൻ്റെ സന്ധാര്യമോ?

തെണ്ടി: അല്ല, നിങ്ങളുടെ ഭായ്യു.

പുതയൾ: ഞാൻ അവളുടെ കാൽമല്ല ചോദിക്കുന്നതു്.

എൻ്റെ സന്ധാദ്യമെവിടെ? പറയു.

തെണ്ടി: ആ മാനുസ് അതുടക്കിക്കാണ്ടുപോയി.

പുതയൾ: ഉത്തടിക്കാണ്ടുപോയി. ഓഹേ! എൻ്റെ സന്ധാദ്യം. ഈശ്വരതാ!...പിടിക്കുവെനെ. പിടിക്കു! കളളുന്ന! കൊലപാതകി! (നിലത്തുവീഴുന്ന) കഷ്ണപ്പുട്ടിണാക്കി ഒ സന്ധാദ്യം. എന്ന കൊലുക്കയായിതനില്ലെല്ലു, ഈതിൽ ഭേദം. ആ സപ്ലിച്ചുണ്ടാണുകത്തിനവേണ്ടി ഞാൻ എ രണ്ട് ജീവൻപോലും കൊടുക്കാം. (ചാടി എണ്ണിക്കുന്ന) നാട്ടുകാരേ! പിടിയ്ക്കാ അവെനെ! കൊലപാതകം! (ഈ ത്രഞ്ഞാനേതപ്പും ബാടുനം.)

തെണ്ടി: ഹ ഹ ഹ...കൊലപാതകം. മോഷണം. മേലു പടലങ്ങളേ, പിള്ളു! മോജ്ജിക്കുപ്പുട മുതൽ തിരിച്ചു കൊടുക്കു. നില്ലീമമായ ഇത്തരം ശോകത്തിന് ആദ്യാ സമാനന്നയുള്ളൂ. അതായതു്, ഈ വണ്ടിൻ്റെ സന്ധാദ്യം മരാരായ ചളിയുന്നിയുടെ കൈമിലേ ചെന്ന ത്രഞ്ഞാന് എന്നു്. (ഈവരുമുച്ചുചെന്നിരിക്കുന്ന) ശബ്ദം (അണ്ണിയരയിൽ) പെറ്റുനോരെ, സുക്ഷിക്കണം, കാ ലുത്തടി വീഴത്തു്. ഈതാ എത്തതിപ്പോയി, എത്തതിപ്പോ യി. ഈവിടങ്ങാണു് നാം ഈനി ജീവിക്കാൻ പോകുന്ന ത്രഞ്ഞാനു്. ഇതാണു് നമ്മുടെ പുതിയവീഴു്. സുക്ഷിക്കണം. നിന്നുക്കാനും പററിയില്ലെല്ലോ. ഉദ്യോ?

പെൺശബ്ദം: എന്താ ചീവീടേ, ഈ വിധുത്തരം വി ഇന്നുനാതു്?

ആൺശബ്ദം: പക്ഷേ, മാമനോ, നീ വളരെ സുക്ഷിച്ചിരി കിണാം. ഗംകാലത്തു്...

(ഒരു ആൺചീവീഴും ഗംഡിനിയായ പെൺചീവീഴും പ്രവേശിക്കുന്ന.)

ആൺ.ചീവീട്ട്: ഇനി ആ കിളിവാതിൽ തുറന്നുനോക്കു.

നിനക്കിഷ്ടമായോ?

പെൺചീവീട്ട്: എൻ്റെ ചീവീടെ, എന്ന തള്ളൻ പോയി.

ആൺ.ചീവീട്ട്: ഇരിക്കൊമനേ, ഇരിക്കു. നീ നന്നായി വിത്രുമിക്കണം.

പെൺചീവീട്ട്: (ഇരിക്കുന്ന) ഓ, എന്നെന്നാൽ മുരം. പോ രേകിൽ ആ നടപ്പ്. ചീവീടെ, നിങ്ങൾ ചെയ്തു തീരെ മോശമായിപ്പോയി.

ആൺ.ചീവീട്ട്: ക്ഷമിക്കു, ഓമനേ. എന്നെന്നെയാൻ നോക്കു.

പെൺചീവീട്ട്: പുത്രികൈട്ട് മനഷ്യാ, താമനതിനാണ് ഒഷ്യപ്പെടുന്നതു?

ആൺ.ചീവീട്ട്: നാനോരക്ഷം മിഞ്ചുകയില്ല. സത്യമായും ഇല്ല, എന്നാലോചിച്ചു നോക്കു. ഈ നിലയിൽ പോലും ശ്രീമതി ചീവീടിനു സ്പാതശരീരത്തെക്കു റിച്ചു ശ്രദ്ധയില്ലെങ്കിൽ എന്തോണു ചെയ്യുക?

പെൺചീവീട്ട്: (കരണ്ണുകൊണ്ട്) വഷത്താ, നിങ്ങൾ ക്കുന്നെന്നെന്നു തമാശയാക്കാൻ കഴിയുന്നതു?

ആൺ.ചീവീട്ട്: പക്ഷേ, ഓമനേ, എന്നികൈള്ളു സന്നോഷമാണെന്നോ? ഒന്നാൽനുണ്ടോക്കു. എത്രയെത്ര കൊച്ചു ചീവീടുകൾ. അവയുടെ ശബ്ദം. കളകളാരവാം, ഹാം ഓമനേ, എനിക്കു ആനന്ദങ്കാണ്ട് ഭ്രാഹ്മപിടിക്കനു.

പെൺചീവീട്ട്: നിങ്ങൾ...നിങ്ങൾ...മനയൻ! ഒരുപ്പ് നാണ്ണരു! ഹ ഹ ഹ.

ആൺ.ചീവീട്ട്: ഹ ഹ ഹ—നിനക്ക് രസിച്ചു, അല്ലോ?

പെൺചീവീട്ട്: രസികൻ. ഇതാണ് നമ്മുടെ പുതിയ വീട്, അല്ലോ?

അംഗിൾ ചീവീട്ട്: നമ്മുടെ കൊച്ചുള്ളിട്ട്. നമ്മുടെ ബംഗ്രാവു്.

നമ്മുടെ സ്വന്തം. ഹ ഹ. സ്വന്തവീട്ട്. ഹ ഹ.

പെണ്ണചീവീട്ട്: അതു നന്നയുമോ? അതാണെന്തു് പജനി തത്തു്?

അംഗിൾ ചീവീട്ട്: ഇവിടെ മരഹാത ചീവീട്ട് താമസിച്ചി അന്നതാണോ.

പെണ്ണചീവീട്ട്: അംഗ്‌ഹാ, അതെതന്തൊ മാറിക്കൈള്ളണത്തു്?

അംഗിൾ ചീവീട്ട്: ഹ ഹ ഹ. അതു മാറിക്കൈള്ളണ്ടു. പൊ ഫ്ലൈണ്ടു, എന്നോട്ടാണുനു പറയാമോ?

പെണ്ണചീവീട്ട്: എന്നിക്കരിയില്ല. അനേവാ, നിങ്ങളെ എത്തൻില്ലോ പറയാൻ എത്രസമയമെടുക്കുന്നു. ദയവുചെ ഫു വേഗം പാരു.

അംഗിൾ ചീവീട്ട്: ശരീ. പറയാം. ഇന്നാലെ ഒരു കാൽവി വന്നു് അതിനെ ഒരു മുള്ളിൽ കൂട്ടിവച്ചു. സത്യമാ ണോമനേ, അദ്യവസാനം സത്യം. അവബൻ്ധം കാലു് അവിടെക്കിട്ടുന്ന പൂളയുകയായിരുന്നു. ഹ ഹ ഹ. അതിനിപ്പോഴും ജീവനാഭ്യാസം. ഒന്നാൽനുണ്ടാക്കു. എന്നി ടു്, തൊനിത്രവഴി വന്നപ്പോഴേ എഴുകിക്ക മനസ്സിലായി, നമ്മകു് ഇതു സ്ഥലം പററുക്കുന്നു്. അങ്ങിനെ ഇതാ ന മണി ഗ്രഹപ്രവേശം ചെയ്യാൻ പോകുന്നു. ഇംഗ്രേസ്, എന്നതാൽ മഹാഭാഗ്യം. ഹ ഹ ഹ. നീനാരക്കു തോ നുന്നു.

പെണ്ണചീവീട്ട്: അതിനിപ്പോഴും ജീവനബന്ധനോ? ഹെ, എന്നു് ബീഡിസം!

അംഗിൾ ചീവീട്ട്: ഏ? പക്ഷേ, നമ്മകു് അതെതന്തൊജാഗ്യം മാമിരയനോക്കു്. ലെല്ലാ—ലെല്ലാ—ലെല്ലാ—ഡാലം...നി ന്തിനേ. നമ്മകു നമ്മുടെ ബോർഡ് വസ്തുനേ. (ഒരു സ ബ്രിയിൽനിന്നു് അയാൾ ഒരു ബോർഡുക്കുന്നു.

“ചീവീട്, സാഹീതോപകരണവ്യാപാരി,” എന്നതിലെഴുതിയിട്ടുണ്ട്) ഇതെവിടെയാണ് തു ഒക്ക. മുകളിലാധാലോ? കുറങ്ങുടി വലരേതാണോ? അതോ ഇടരേതാണുമാറിയാണോ വേണ്ടതു?

പെൻചീവീട്: അല്ലോക്കുടി ഉയർത്തി. എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ പാഡ്യന്തൽ ഇപ്പോഴും ഒരു കാലുകൾ ചുള്ളെന്തുകൊണ്ടീരിക്കുന്നതുണ്ടോ?

ആൺചീവീട്: (ആംഗ്യം കാണിച്ചു) തൊൻ പരഞ്ഞതില്ലോ, ഇന്തനെ.

പെൻചീവീട്: ഭർദ്ദ. എവിടെയാണിതു?

ആൺചീവീട്: നിനക്ക് കാണണോ?

പെൻചീവീട്: കാണണം. അല്ലെങ്കിൽ വേണം. അതുവളരെ ഭയക്കരമാണോ?

ആൺചീവീട്: ഹ ഹ ഹ. സംശയമുണ്ടോ? തുക്കായതു ശരിയായോ?

പെൻചീവീട്: ഉം. ചീവീടേ, എനിക്കെന്തും വല്ലാതെ വരുന്നു.

ആൺചീവീട്: (അവളുടെ അട്ടനേതയ്ക്കിച്ചുന്നു) ഈ ശ്രദ്ധ, ഒരുപക്ഷേ, അതു...സമയമട്ടണ്ടായിരിക്കും.

പെൻചീവീട്: അയ്യു, എന്നിക്കു പേടിയാവുന്നു.

ആൺചീവീട്: പക്ഷേ, ഓമനേ, എന്തിനാണു പേടിക്കുന്നതു? എല്ലാ മാനുമഹതികളും...

പെൻചീവീട്: നിങ്ങൾക്കു സംസാരിച്ചാൽ മതിക്കല്ലോ. (പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുന്ന) ചീവീടേ, അങ്ങനെനു എപ്പോഴും മുട്ടിക്കുമോ?

ആൺചീവീട്: തീർച്ചയായും. കരയാതെ, ഓമനേ. കരയാതെ.

പെൺചീവീട്? അതിൻറെ കാലു് പുള്ളിത്തത്തിന്റെ
യാഥാനാനാഡിക്ക കാണണം.

അഞ്ചീവീട്? ദാ, ഇതുപോലെ.

പെൺചീവീട്? ഹ ഹ ഹ. ബഹുരസമായിരിക്കും.

അഞ്ചീവീട്? കണ്ണില്ലെ, കരയാനാനമില്ല. (അവളു്
ടൈട്ടത്തിൽനാക്കാണ്ട്) നൃക്ക് ഈ സ്ഥലം വീടുനാ
മാനങ്ങൾക്കാണ്ട് നിറയ്ക്കും. പണ്ണുണ്ടായിക്കഴി
ഞ്ഞാലുടനെ...

പെൺചീവീട്? കർട്ടൻ വാദിനാം.

അഞ്ചീവീട്? കർട്ടൻം വേണം. ഹ ഹ. കർട്ടൻ തീർ
ചുയല്ലെ. മിടക്കിടക്കി, അതു കണ്ടപിടിച്ചില്ല? എനി
ക്കാത്തമ്മത്തു.

പെൺചീവീട്? അതൊന്നും ഇപ്പോൾ വേണ്ട. കളു. നി
ങ്ങൾ മംഡത്തും കാണിക്കായാണ്.

അഞ്ചീവീട്? സംശയമുണ്ടോ! (ചാടിഎന്നീറ്റു്) ണാ
നന്താണ് വാങ്ങിച്ചതെന്ന് പറയാമോ?

പെൺചീവീട്? കർട്ടൻ.

അഞ്ചീവീട്? അല്ല. അതിലും ചെറുതാണ്. (പോക
ററിയി തപ്പിനോക്കി) താനെവിടുകയാണതു്...

പെൺചീവീട്? വേഗം വേഗം വേണം. എനിക്ക കാ
ണാൻ മുതിയായി.

(അഞ്ചീവീട്? പോകരിയിൽനിന്നു് ഒരു കിലുക്കാംപട്ടിര യുള്ളു്
രണ്ടുബലക്കുണ്ടോ കിലുക്കും.)

പെൺചീവീട്? ഹായ്, എന്തു രസം. ചീവീട, എനി
ക്ക താറു.

അഞ്ചീവീട്? (കിലുക്കിക്കൊണ്ട് പുട്ടന്ന)
പഠാഡാരിക്കണ്ണൽ ജീവിച്ചു, ഒരു കൊച്ചു
ചീവീട്, ചീവീട്, ചീവീട്.

അക്കാച്ചു കൂട്ടിലിൽ ചുറ്റുന്നുണ്ട്,
അമ്മ, അമ്മ, അമ്മുൻ.
രണ്ടു തലകളും തുട്ടിരുട്ടി,
മുട്ടി, മുട്ടി, മുട്ടി.
ഇതുവരും ചേര്സ് പാടി, ഒരു കൊച്ചു
താരാട്ട്, താരാട്ട്, താരാട്ട്...രം രം രം
പെൺചീവീട്ട്: എനിക്കുതു തയ്യു, വേഗം. കൂട്ടികളുടെ
അമ്പാ, എനിക്കിതു് രസിച്ചു.
ആൺചീവീട്ട്: കേടേണ്ടി, ഓമനേ...
പെൺചീവീട്ട്: (കിലുക്കാംപെട്ടി കിലുക്കുന്ന) ‘ചീവീ
ട്ട്, ചീവീട്ട്, ചീവീട്ട്.’
ആൺചീവീട്ട്: ഇനി എനിക്കുവിട്ടെമ്പ്പോം ഒന്ന് ചുറവി
നോക്കാനാം. ആളുകളുറിയരും, താനിവിടങ്ങണ്ടെന്നുണ്ടു്.
വാതില്ലെങ്കിൽ മുട്ടിനോക്കാം.
പെൺചീവീട്ട്: (കിലുക്കിരക്കാണ്ട്) ‘താരാട്ട്, താരാട്ട്,
താരാട്ട്.’
ആൺചീവീട്ട്: കിരുപ്പേരെന്തൊക്കെ പരിചയപ്പെട്ട
ണാം. അല്ലോ വ്യാപാരവും കിട്ടും. ഒന്നാനടന്ന നോക്കരുട്.
ആ കിലുക്കാംപെട്ടിയിൽക്കു തന്നേക്കു്. വഴിക്കു് ഉപ
ഖാഗിപ്പാം.
പെൺചീവീട്ട്: അല്ലോ, താനോ? (കരഞ്ഞു്) എന്ന
ഇടുച്ചു് പോകയാണോ?
ആൺചീവീട്ട്: അതു കിലുക്കിയാൻ എന്നു വരാം. അയ
ല്ലാരാരെണ്ടില്ലോ വരാതിരിക്കുമ്പില്ല. അതായാലും കശലും
പാച്ചണം കേട്ടോ? കരഞ്ഞുഡിക്കാക്കു എല്ലാമല്ലേ,
എന്നുചോദിക്കുന്നും. അതെല്ലാം നീനക്കരിയാക്കുമ്പോൾ.
അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു് നമ്മക്കു് ആ പൊന്നം കുടത്തിരു

കാത്തിരീക്കാം. ഞാൻ വദനത്തുവരെ ഇതിരീക്കാട്ട. (ചുംബിക്കുന്ന.)

പെൺചീവീട്ട്: വിക്രതി!

ആൺചീവീട്ട്: ഹ ഹ ഹ ഹ. പറിനേയ്, ഓമനേ സുക്ഷിക്കുന്നം കേട്ടോ. ഇതാ വന്നകഴിഞ്ഞു. (പോകുന്ന.)

(ചെൺചീവീട്ട് കിലുക്കുന്ന. ദുര്ലൗനിന് ആൺചീവീട്ട് പകരം കിലുക്കുന്ന.)

പെൺചീവീട്ട്: “പാണാരിക്കൽ ജനിച്ചു, ഒരു കൊച്ചു...” എന്നിൽ പേടിയാവുന്നാലോ.

തെണ്ടി: (എഴുന്നേറു്) പേടിക്കേണ്ട. ചെറിയ വസ്തുകൾ കൂടായിട്ടുള്ളതാണോ.

പെൺചീവീട്ട്: അതാരാണ്. ചൌ! ഒരു വണ്ട്. നിങ്ങൾ കടക്കമോ?

തെണ്ടി: ഇല്ല.

പെൺചീവീട്ട്: കട്ടികൾക്കു സുഖമല്ലോ?

തെണ്ടി: ഇല്ലോ, എന്നിക്കണ്ണവന്നുശാനമില്ലോ, വിവാഹംചെയ്യു്, കട്ടംബവം പുലത്തുന്ന

മുഖവികാരം ഞാനറിഞ്ഞതിട്ടില്ലോ.

സപ്പത ശിരസ്സിനു മേലെ

സപ്പതമാരൈയാൽ മേല്പുര ഞാനറിഞ്ഞതിട്ടില്ലോ,

അന്ത്യർ പരാജയപ്പെടുന്നതു കണ്ണാന്നുക്കാണം എന്നിക്കണ്ണായില്ല ഭാഗ്യം.

പെൺചീവീട്ട്: അയ്യുള്ളൂ, നിങ്ങൾക്കു കട്ടികളില്ലോ, കുഴ്ചംതന്നു. (കിലുക്കുന്ന) ചീവീടെ, ചീവീടെ! എന്നാ നായാർ കേരിക്കാതെന്തു്? എന്നാണ വണ്ണേ നിങ്ങൾ വിവാഹം ചെയ്യാതെന്നതു്?

തെണ്ടി: സപാത്മത. മാനോ, സപാത്മത. ഞാൻ അതോ തന്നു ലജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്. സപാത്മതി അവൻറെ

എകാതതയിൽ സപ്തത്രും കാണാൻ. അവനു് വളരെയെറെ സ്നേഹിക്കുകയോ വെറുക്കുപുട്ടുകയോ ചെയ്യുന്നമെന്നാലും. അന്ത്യത്തെ അപ്പിച്ചതപ്പരി അസുഖ പുട്ടുകയും വേണ്ട.

പെൺചീവീട്ട്: അതെയതെത, ഈ ആശങ്കയൾ! (കിലുക്കണം) ചീവീടേ, ചീവീടേ!

കോശസമക്കിടം: (ഉച്ച നതിൽ) എന്നിൽ ഞാൻ ഭാവിക്കുവച്ചിരുന്നു. ഞാൻ... ഞാൻ...

തെണി: (സംശയപിച്ച്) ജനിശ്ചാളി.

കോശസമക്കിടം: പ്രശ്നസ്ഥായതെന്നെങ്കിലും ഞാൻ നിന്മ ഹിക്കം.

സുരീവണ്ട്: (ഹാടിപ്പുവേണിച്ച്) എൻ്റെ ഭർത്താവീണോടു വന്നില്ലോ? ആ മുഖ്യാത്മാവെവിടെപ്പോയി? എന്നെല്ലാട്ടു സന്ധാദ്യമെവിടെ?

പെൺചീവീട്ട്: മാനേ, അതു പത്രകളിക്കാൻ കൊള്ളുമോ? എന്നെന്നെയാണു കാണിച്ചതുമോ?

സുരീവണ്ട്: അതു പത്രകളിക്കാനുള്ളതല്ല. അതു എന്നെല്ലാട്ടു ഭാവിക്കാണ്. എന്നെല്ലാട്ടു എക്കുസന്ധാദ്യം. എന്നെല്ലാട്ടു സർവ്വസ്പം. എൻ്റെ ഭർത്താവു്, ആ വക്കൻ, അതുംകൊണ്ട് പോയിതിക്കുകയാണു്.

പെൺചീവീട്ട്: ചിലപ്പോൾ അക്കാൻ നിന്നെല്ല ഉപേക്ഷിച്ചു പോക്കുതായിരിക്കം.

സുരീവണ്ട്: എന്നിട്ട് നിന്റെ മാപ്പിളേക്കവിടെ?

പെൺചീവീട്ട്: ബിസിനസ്സിനു പോക്കുതാണു്. (കിലുക്കണം) ചീവീട്ടു്, ചീവീടേ!

സുരീവണ്ട്: കണ്ണില്ലോ, എത്രക്കുഴുണ്ടാണുക്കുള്ളതു്. പോരെക്കിൽ ഗർഭിജായും.

പെൺചീവീട്ട്: അയ്യോ... ഓ...
...

സുഖിവാദ്ധ്: ചെങ്ഗപ്പുമാനാല്ലോ. സന്ധാദ്യമൊന്നുമില്ലോ?
പെൻചീവീട്ട്: എന്തിനു?

സുഖിവാദ്ധ്: കട്ടംബത്തിനാവേണ്ടി ഒരു സന്ധാദ്യം. അതാണ് ഭാവി. എന്നല്ല ജീവിതംതന്നെ സന്ധാദ്യമാണ്.
പെൻചീവീട്ട്: അല്ലല്ല. എനിക്കു ജീവിതമെന്നുവശ്വാൾ സ്വന്നമായി ഒരു കൊച്ചുവീട്ട്—തൈ തുട്ട്—എൻറെ സ്വന്നം സ്ഥലം—ഉണ്ടാവുക എന്നാണ്. കർത്തവാം, പി ഞാ കുട്ടികളും എൻ്റെ ചീവീട്ടം. അംഗാണു് എൻറെ വീട്ട്, അതുതന്നെ.

സുഖിവാദ്ധ്: സന്ധാദ്യമില്ലാതെ എന്നെന്ന ജീവിക്കം?
പെൻചീവീട്ട്: സന്ധാദ്യംകൊണ്ട് ഞണ്ഡൻ എന്തുചെയ്യാനുണ്ടോ?

സുഖിവാദ്ധ്: എല്ലാഡിനത്തും ഉത്തരിക്കാണ്ടുനടക്കാണും.
ഞാൻ പറഞ്ഞാതു കേട്ടോള്ള. പുതംഷന്നാരെ പിടിക്കിൽ നിറ്റാത്താൻ സന്ധാദ്യംപോശലെ പററിയ ഒരു വിദ്യയില്ല.

പെൻചീവീട്ട്: എയു്, അല്ല. ഒരു കൊച്ചുവീട്ട്.

സുഖിവാദ്ധ്: സംശയിക്കേണ്ട. സന്ധാദ്യാത്തന്നെ.

പെൻചീവീട്ട്: കൊച്ചുവീട്ട്.

സുഖിവാദ്ധ്: എൻറെ കുട്ടി, എനിക്കു നിന്മോട് കരച്ചു സംസാരിച്ചാൽക്കാള്ളാമെന്നാണ്ട്. നീ വാസ്തവത്തിൽ വളരെ നല്ല...

പെൻചീവീട്ട്: അപ്പോൾ കുട്ടികളുടെ കായ്യമോ?

സുഖിവാദ്ധ്: എനിക്കെൻറെ സന്ധാദ്യം കിടിക്കാൻമതി.

(പോകുന്ന) സന്ധാദ്യം...സു് സു് സന്ധാദ്യം.

പെൻചീവീട്ട്: ചൊ! എന്താൽ വിധ്യി. ഭർത്താവാണെന്നും അവരെല്ലവിട്ടോടിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഹ ഹ ഹ ഹ.
താരാട്ട്‌താരാട്ട്‌താരാട്ട്...എനിക്കുന്നൊരു വല്ലാതെ...

(വാതില്ലേക്കു നീങ്ങുന്നു) ഹരി. കിംഗുകിടന്ന പുള്ളയും.

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: (പാർപ്പനേളിൽനിന്ന് ഓടിപ്പവേരി ക്കുന്നു) അഞ്ച്‌ഹാ! (സാവധാനം അവരെ സമീപിച്ചു്, പോകരാറിൽനിന്നു കംരിയെടുത്തു് അവരെ കരു കൂത്തിനു കുള്ളനു മാളഞ്ഞിലേക്കു വലിച്ചിഴയ്യുണ്ടോ) പണി കഴിഞ്ഞു.

തെണ്ടി: (ഞെട്ടുന്നു) അയ്യുഞ്ഞു കൊലപാതകം!

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: (ഇഹാമുഖത്തു്) ഗോക്കു മോളേ, ഗോ ക്കു്. അപ്പുൾസ് എന്നാണു മോൾക്കു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നതെന്നു ഗോക്കു്.

തെണ്ടി: അവൻ അവരെ കുത്തിക്കൊന്നു! എന്നിട്ട് ഞാനോ? സ്ഥാനനായ വിരക്കമുട്ടിപ്പോലെ നിന്നു. ഇംഗ്രേഷ്! അവരെള്ളാനു തുരന്നുകപ്പോലും ചെയ്തില്ല. അതും പ്രശ്നിച്ചു് നിലവിളിച്ചില്ല. അതും അവളുടെ സഹായ ത്തിനെത്തിയതുമില്ല.

മുട്ട്: (പിന്നിൽനിന്ന് പ്രവേരിച്ചു്) ജോർ, സവാവേ! അതു തന്നെ എന്നും അംഗിപ്പായോ.

തെണ്ടി: ഇങ്ങനെ നില്ലുഹായമായി മരിക്കുക.

മുട്ട്: അതുതന്നായാണു ഞാനും പറയുന്നതു്. ഞാൻ കുറേ നേരചായി ഗോക്കിനില്ലുന്നു. അഞ്ചുതന്നായെങ്കിൽ കമ്മം എന്നിങ്കു ചെയ്യാനാവില്ല. വഞ്ഞു, വയ്ക്കു, എല്ലാവർക്കും ജീവിക്കണം. വേണേഡ്?

തെണ്ടി: നീഈാരാണു്?

മുട്ട്: ഞാനോ? ഒരു നില്ലുരം. ഞാനെന്നായ ദരിദ്രനാണു്. വാസ്തുവാം പറഞ്ഞതാൽ കരനാമാൻ. പരോപജീവിയെന്നും മുട്ടിയെന്നരൂപമാക്കു ജീന്നങ്ങൾ പറയും.

തെണ്ടി: ഇണ്ടർന്ന് കൊല്ലുൻ എന്നേന്നുണ്ടാവുന്ന സ്ഥാപക.

മുട്ട്: തോനം പറയുന്നതു് അതുതനെ. അവൻ അതുകൊണ്ട് എത്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടെനെന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങൾക്കു തോന്മന്നുണ്ടോ അവന് എന്നേപ്പോലെ വിശദപ്പെടുന്നോ? ഒരിക്കലുമില്ല. എല്ലാം അവൻറെ സമ്പാദ്യത്തിൽ ചേർക്കാനാണ്. കൊല്ലുന്നതല്ലാം അവൻ ശേഖരിക്കുകയാണ്. ഭയക്കര അങ്കുമം, അല്ലോ? ഇതനീതിയല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണോ? ഒരാൾ പട്ടിണിക്കിക്കുന്നു, മഹരാരാജു നിധി കാക്കുന്നു. എനിക്ക് ഈ ബവറുംകൈകുർഖിലും മാത്രമുള്ള പ്രോഡുൾ അവകന്നാണീ കംാരിക്കവകാശം? തോൻ പറയുന്നതു് വാന്നുവമല്ലോ?

തെണ്ടി: ആശീനന്ന തോന്മന്നു.

മുട്ട്: തോൻ പായുന്നതിതാണോ. ഇവിടെ ധാരതാഞ്ച സമത്പുരുഷില്ല. ഉദാഹരണമായി, തോൻ ആരെരയക്കിലും കൊല്ലുന്നുണ്ടോ? എൻ്റെ പല്ലിന് ബലംപോരു. ആവശ്യമായ ആയ...ആയ...ആയധനാമഗ്രികൾ എനിക്കില്ല. തോനാഞ്ച വിശദപ്പുന്നാണുന്ന മാത്രം. ശരിയാണോ?

തെണ്ടി: കൊല്ലുപാതകം അനവബിച്ചുകൂട്ടാ.

മുട്ട്: എൻ്റെ വാക്കുകൾതന്നെ, സവാവേ. കരണ്ടപക്ഷം സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിലും നിരോധിക്കുന്നതാണോ. തിനാമതിയായാൽ പോരേ. സമ്പാദ്യമെന്ന ഗ്രം ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തവയെട പകാൽനിന്നുള്ള മോഷണമാണോ. മുക്കുട്ടു തിനുക; അവിടെ നിരുത്തുക. അണ്ടെന്നുണ്ടായാൽ എല്ലാവക്കും തിക്കണ്ണപ്പറും. മനസ്സിലായോ?

തെണ്ടി: എന്നിക്കരിയിലും.

മുട്ട്: ഞാനല്ലേ പറയുന്നതു്.

വേദ്യാവൈളിയൻ: (മാളിക്കുതിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്ന്) തിനോ മോളേ. മുഴവനം തിനോളു. നിനക്കിഷുമുള്ളിൽ
മാറ്റും തിനാൽമതി. നിശ്ചന്ത അച്ചുൻ നല്ലയച്ചും.
അണ്ടേ?

മുട്ട്: വന്നനം, സാർ.

വേദ്യാവൈളിയൻ: നോക്കരു. നിശ്ചന്ത തിനാൻകാളും
മോ? (മണ്ണപ്പിച്ചു നോക്കുന്ന്.)

മുട്ട്: അങ്ങു തമാരമട്ടിലാണല്ലോ. എന്നെന്ന തിരഞ്ഞെടു
ക്കാൻ എന്നാണ് എന്നിക്ക പ്രത്യേക ഫോഗ്യത?

വേദ്യാവൈളിയൻ: പോടാ പുറത്തു്. പുത്തികെട്ട ജന്തു. തെ
ഖാടി, നിനക്കിവിടു എന്നാണകായ്യും? പോ പുറത്തു്.

മുട്ട്: ഒ ഒ ഒ. അതല്ലേ ഞാനം പറയുന്നതു്. (ഓസ്യഭാ
വം കാണിക്കുന്ന്.)

വേദ്യാവൈളിയൻ: (തെണ്ടിയോടു്) വന്നനം. നിങ്ങൾ
കണ്ണോ?

തെണ്ടി: കണ്ടു.

വേദ്യാവൈളിയൻ: ഒന്നാംതരം വേല, എന്നാ. ഒ ഒ, എ
ല്ലാവക്കും സാധിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യയല്ല, അതു്. കട്ടിക
ളേ, അതിനു് (ഒന്നരിയിൽ തൊടുകാണിച്ചുകൊണ്ടു്)
വിദ്യഭ്യജണാനം വേണം. ഉത്സാഹവും സാമർപ്പ്യവും
വേണം. ക്രാതുഷ്ടിയും, പ്രയത്നരൈഖവും. പറഞ്ഞതാളി
കേട്ടോ?

മുട്ട്: (സമീപിച്ചു്) അതുതനെ, തുണം പറയുന്നതു്.

വേദ്യാവൈളിയൻ: പ്രിയസുരുതേ, ജീവിക്കണമെങ്കിൽ
സമരം ചയ്യേ പറു. നിങ്ങളുടെ ഭാവിയില്ലേ, നോ
ക്കാൻ? പിണ്ണ നിങ്ങളുടെ കുട്ടംബം. പിണ്ണ അരീ

യാമല്ലോ, അല്ലോ ഉൾക്കൻഷേഷ്ടു. പ്രബലവൃക്തിപ്രതി
ശ്വര ഒരാൾ മുന്നേറിയേ കഴിയു. എന്നാ?

മുട്ട്: സാർ, ഞാനതുതചന്നാണോ പറയുന്നതു്.

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: സംശയമില്ല, സംശയമില്ല. ജീവിത
എതിൾ വിജയിക്കുക; ലഭിച്ച കഴിവുകളെ പ്രധാന
പ്രൂഢത്തുക; അതിനാണ് ഞാൻ ഒരു പദാവത്തായ ജീ
വിത്വമാണോ പറയുന്നതു്.

മുട്ട്: അംകാർം നില്ലുംശയമാണു്.

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: കിണ്ണാതിരിക്കുണ്ടോ. ചീണ്ടളിത്ത
പിണ്ണം. ഞാൻ നിന്നോടല്ല സംസാരിക്കുന്നതു്.

മുട്ട്: ഞാൻ പറയുന്നതുതന്നു.

വേട്ടാവെള്ളിയൻ: തന്നെയല്ല. അണ്ണേന്ന നമ്മുടെ കടക
നില്പിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എത്രതാരാനന്നമാണെന്നോ.
ജീവിതം വ്യത്യസ്ഥനാണ് ബോധ്യമാവുമ്പോൾ ഒരു
പ്രഖ്യാതാഭോധ്യമാണെങ്കുക. അല്ലോ? റാന്നിനു,
സാർ. എനിക്കു പണിയുണ്ട്; പോയേതീരു. ഒരിക്കൽ
ശ്രീ എൻറീ നമസ്കാരം. (പോകുന്ന) പൂഴവേ,
പോയ്‌വരട്ട്. (രംഗം വിടുന്ന.)

മുട്ട്: മുത്തുകൾ കൊലപാതകി! സത്യമായിട്ടും അവൻറെ
പിടലിക്കു പിടിക്കാതിരിക്കുണ്ട് എനിക്കുള്ള വിഷ
മഹായിത്സവനോ? വേണ്ടിവന്നാൽ ഞാൻ ജോലി
യും ചെയ്യും. അക്കാർം തീച്ച്. പക്ഷേ, മറ്റൊള്ളുവക്ക്
തീനാഞ്ഞകഴിയുന്നതിലധികമുള്ളപ്പോൾ ഞാനന്തി
നാണു് ജോലിചെയ്യുന്നതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാക്ക
നീല്ലു. എനിക്കു് ഉത്സാഹവുമുണ്ട്, കേട്ടോ. ഹഹഹ,
പക്ഷേ, (വയററ്റുന്ന) കൊടുന്ന (ഈവിംഗ്യാണ്ട്)
എനിക്കു വിശക്കുന്ന, അതാണു ക്ഷമപ്പും. വിശപ്പും;
രസികനേർപ്പാടു്. അല്ലോ?

തെണ്ടി: അല്ലോ ഭക്ഷണാത്തിനവേണ്ടി എറ്റും.

മുട്ട്: അതാണ എന്നും പറയുന്നത്. ഭക്ഷണാത്തിനവേണ്ടി എറ്റും കൊടുക്കാം. വാവപ്പുട്ടവനാബന്ധിൽ കൊടുക്കാനാഗമിപ്പുതാൻ. അതു് ഒക്കുവിവിതലുമാണ്. ഓരോയുദ്ധത്തിനും തിന്മാൻ കഴിവുള്ളതു് സ്വന്തമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്താ?

തെണ്ടി: (കിലുക്കാംപെട്ടി എറ്റുള്ള കിലുക്കനു) പാപം സാധി! പാപം സാധി! പാപം!

മുട്ട്: അതുതനു, ഓരോയുദ്ധത്തിനും ജീവിക്കണം.

(അണിയിരയിൽ മറുപടിയായി ചീവിട്ട് ചരിപ്പുന്ന ശബ്ദം.)

ആൺചീവിട്ട്: (കിലുക്കാംപെട്ടി കിലുക്കിക്കൊട്ട് ഓടിവയനു) ഇതാ സ്ഥാനം വന്നുകഴിഞ്ഞു ഓമനേ. നീ എവിടെപ്പോയി? ദാൻ നിന്മക്കു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നതുണ്ടാണെന്നു കണ്ണോ?

വേദ്യാവൈളിയൻ്റ്: (പുറകിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട്) ആഹാ!

തെണ്ടി: സുക്ഷമിക്കണം, സുക്ഷമിക്കണം.

മുട്ട്: (ശംഖാലൈ തകണ്ടു്) ചന്ദ്രാതീ, നമുക്കതിണ്ടിരു ഇട്ടു് ചെന്നപെടേണ്ടു. അതുമായി തുടക്കിണ്ടതിനേരു കായ്യും? നടക്കേണ്ടതു നടന്നേതീരു.

ആൺചീവിട്ട്: എന്നോട്ടുപോയി?

വേദ്യാവൈളിയൻ്റ്: (എ കുറുക്കൊണ്ടു ചീവിടിക്കുന്ന കൊന്ന് വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു) മോളേ, ഇതാ നോക്കു്, അച്ചുന്ന കൊണ്ടുവന്നിരിങ്ങന്നു കണ്ണോ?

(മാളിത്തിൽ കയറുന്നു.)

തെണ്ടി: (രൈകയു് ചുഞ്ചട്ടി) സർവ്വശക്തനായ ഇളപ്പരാ, നീ ഇളത്തുണ്ടെന്ന അറാവദിക്കനു!

മുട്ട്: എന്നുമതാണ പറയുന്നത്. അവന മുന്നാമത്തെ ചീവിടാണു് കിട്ടിയതു്. എന്നിക്കോ ഒരു തുറയും കിട്ടിയി

ടിലു. നമ്മുപോലുള്ളവർ ഈതൊക്കെ സഹിച്ചു കഴിയണമെന്നാണ് വച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വേദാവെള്ളിയൻ: (പുറത്തുവരാൻ) ഇല്ല മോളേ, ഇല്ല. എനിക്കു തീരെ സമയമില്ല. അച്ചുനു് ജോലിക്കപ്പോകാതെ പററുമോ? തിനാ്. തിനാ്. തിനോളു്. അനന്തരാതീരിക്കണം. ഞാൻ ഒരുമണിക്രമിക്കാനും വരാം. (ബാടിപ്പോകാൻ.)

കുട്ടി: ഞാൻ തിളച്ചുമരിയുകയാണു്. കള്ളക്കിഴവൻ! (മാളത്തെ സ്ഥാപിച്ചു്) എന്തൊരനീൽക്കി! ലജ്ജാകരം! ഞാൻ അവനെ കാണിച്ചുകൊടുത്തെങ്കാം. നോക്കിയോളു്. അവൻ പോയോ? ദ്രുതിക്കൊന്നു നോക്കിയേതിരു. (മാളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

തെണ്ടി: കൊലപാതകമാം, പിന്നെയും കൊലപാതകമാം. എന്തിനാണു് എൻ്റെ എഡിയും തുടക്കിക്കുന്നതു്. അവർ വെറും കിശുദ്ധകീടുങ്ങല്ലാണു്; വെറും വണ്ണുകൾ. പുൽക്കൊടികൾക്കിടക്കിലെ കൊച്ചുനാടകമാം. വെറും കീടസമരം. വണ്ടിക്കെൻ്റെ സാസ്കാരം. കീടങ്ങൾ ഒത്തരത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. മനഃപ്രയ മാറ്റാത്തരത്തില്ലോ. മനഃപ്രധർണ്ണതിലേക്കു തിരിച്ചുത്താൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ! ഇന്നു കുമികളെങ്ങാൾ ഭേദപ്പെട്ടുതെന്തെങ്കിലിലും അവിടെ കണ്ണെന്തിയേക്കാം. മനഃപ്രയ തിനാൻ മാത്രമല്ല, സ്വാഖ്യക്കാനം കെട്ടിപ്പുട്ടുക്കാണം ആനുഗ്രഹിക്കുന്നു. അവനു് ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടു്. അവൻ അതു സന്ധാരിക്കുന്നു...അല്ലോ, അതു് വണ്ടിക്കെൻ്റെ ഭാഷയാണുല്ലോ. തു്!എനിക്കു് അതെന്റെ തപാളിൽനിന്നു പോകുന്നില്ല. വണ്ണുകൾക്കു് അവയുടെ സന്ധാദ്യം. മനഃപ്രധാനാണെങ്കിൽ അതിലേരു മനഃപ്രധാനിത്തമായ സന്ധാദ്യങ്ങളുണ്ടു്. ശാന്തനായ മനഃപ്രയ ജീവിതത്തെ ഉൾക്കൂട്ടുക്കവാനാണു്

സമയം ചെലവാക്കുക. സുവാസന്മാദാത്തിന് വളരെ യോന്നം വേണ്ട. ചെറിയ ഒരു വീട്, അരുരെയും ഉപാവിഷാദത ജീവിതം, ഫൈറൻസ്റ്റിൽനിന്നും മുക്കി, സ്ഥാനാപരിപാലനം. പോരോ? ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ജീവൻ മാത്രമാണ്ണോ. എന്നാനുദമാണ് അതുകാണവാൻ. നിങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നതു്, അയച്ചാരൻ ജീവിക്കുന്നതു്, കാലുകൾ കിടന്ന പൂളയുണ്ടായു്... ചരീ! പിരാന്നയും ചീരുടിരെന്തു ഭാഷയായി. എന്നാണെന്നെന്തു ബുദ്ധി ഇങ്ങനെ തുടക്കമഴുന്നതു്. ഞാനം വണ്ണമായി തുടക്കമഴുകയാണ്. ഇട്ടണിയ, അന്ത്യാരവിഹീനമായ ജീവിതം. ഖു കീടതാല്പര്യങ്ങൾ മനഷ്യനെ തുപ്പിപ്പുത്തുമോ, എന്തോ. വയറുനിരപ്പുന്നതിന്പുറമായി മനഷ്യന് എന്നതാക്കു വേണം. ആനുദമത്തിന്റെ ഒരു പങ്ക് നിർബ്ബാധം, നന്ദിപുള്ളം അവാണ് തച്ചിക്കണം. ജീവിതം മനഷ്യനെ മാടിവിളിക്കുന്ന, വീരയാരെ, സമരരംഗത്തെപ്പും! ജീവിതവിജയം ഏകവത്തതാമാരമുക്കിൽ അതിരിനെ ബലമുള്ള മുഴുകളിലമത്തണം. ഒരു പുണ്ണമനഷ്യനായിത്തീരാനെളുവൻ ദൂർബ്ലവനം അല്പകായനമായിത്തന്നുള്ളാ. ജീവിക്കുന്നമുക്കിൽ ഭരിക്കണം, തിന്നാനുമുക്കിൽ ...എക്കിൽ...കുക്കാല്പണം. ചരീ! പിരാന്നയുംആ വേദ്യാബളിയൻ്റെ തുട്ടണിലെ തീ. വായടയ്ക്കതവനു ഉണ്ടാം. പ്രപഞ്ചം മുഴവനും ഇടത്തടവില്ലോതെ ചവയ്ക്കുന്നതു കേൾക്കുന്നില്ലോ. ജീവനറിച്ചില്ലാതെ ഇരയുടെ രക്തം നക്കിനണ്ണാച്ചു് ചുണ്ടുകൾ സംതൃപ്തിയാക്കുന്നു. ജീവൻ ജീവിതത്തിന്റെ ഇരയാണ്.

കോദ്ദമംകീടം: (ഇടംവലം തീരിശ്രൂക്കാണ്ട്)മഹത്തായതെന്നോ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നു. മഹത്തായതു്!

തെണ്ടി: എന്താണു മഹത്തു്?

കോശസ്ഥകീടം: ജാരിക്കുക, ജീവിക്കുക.

തെണ്ടി: കീടമേ, തൊൻ നിനെ ഉഹേക്കിച്ചുപോകുള്ളൂ.

രൂട്: (മാളതാഡിൽനിന്ന് പുറത്തു വരുന്നു. വല്ലാതെ ചീത്തി കൂട്ട്. എക്കിളളടക്കന്നു) ഹഹ...ഹഹഹഹഹഹ...
ഹപ്. ആ ലുണ്ണു...ഹപ്...സീരോമൺിക്ക്...ഹപ്...
സബാദ്യം കുറയുണ്ടായിത്തു. ഹപ്...ഹപ്...അ
വരഞ്ഞ ആ വെള്ളത്ത മോൾക്കു. ഹപ്. വയറു പൊ
ട്ടാൻപോകുന്നതുപോലെ തോന്നുനു. ഹപ്...ഹോ,
ഇത്തരം എക്കിർഖാധാരം. ഇപ്പോൾ തൊ
നും...ഹപ്...തൈ പ്രമാണിയാക്കിരിക്കുന്നു. എന്താ...
ഹപ്...എല്ലാവക്കും ഇതുകുറെ തിന്നാൻ കഴിയുമോ.
തെണ്ടി: എന്നിട്ട് ആ പുഴവിന് എങ്കിലും സംഭവിച്ചു?
രൂട്: ഹഹഹഹ...ഹപ്...അതും തൊൻ കേഷിച്ചു. പ്രത്യേ
ക്കിയുടെ വിഭവങ്ങൾ...ഹപ്...പൊതുതല്ലാണ്.

(രണ്ടാമക്കമവസാനിച്ചു)

(രംഗം: ഒരു പച്ചക്കാട്)

തെണ്ടി: (ചീറ്റാമഗനായി ഇരുന്നുകൊണ്ട്) മതിയാകി.
 കണ്ണിടത്തോളം മതി. അനുസരിൽ നിന്നുപയരിച്ചു
 സ്വാതം പങ്ക് വല്ലിപ്പിക്കവാനുള്ള വ്യത്യയിൽ, എ
 പിംഗാ ജയ്യുക്കെള്ളം മുട്ടയെപ്പോലെ സ്വഷ്ടിയുടെ മഹാശരീര
 തതിൽ പററിപ്പിടിച്ചു രക്തമുറററിക്കുന്ന കാഴ്ചയാ
 ണം തൊൻ കണ്ണതു്. നോക്കുന്നു, തൊൻ ഈ ക്ഷുദ്രക്കീട്
 ഞങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നനാണോ? തൊൻ ഒരു വെറും പാ
 റാഡാണോ. അനുസരം ഏതുംകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്ന
 കൂറും ഏൻറെ ജീവിതം. ഏനെന്ന ദനിനും
 കൊള്ളുകയില്ല, ഒന്നിനും. ഏനെന്ന ആക്കേങ്കിലും തി
 നാൻകുട്ടി കൊള്ളുകയില്ല.

കോശസ്ഥക്കീടം: (അട്ടധനസിങ്കകയാണോ) വഴിതത്രു, വ
 ശിതത്രു! തൊൻ ജീ നിക്കുകയാണോ. ബുദ്ധഗതിയിൽനി
 നു തൊൻ പുറത്തുവരികയാണോ. തൊൻ ലോക്കുന്നതു
 മുഴുവനും സ്വത്തതുമാക്കം. അപേരാ, ഏനൊരു ഗംഭീ
 രാശും!

തെണ്ടി: അവനവചൻറ അല്പശരീരത്തെച്ചാല്പിയുള്ള അ
 നാശമായ ഈ പൊല്ലാല്പു്. ആത്തിപിടിച്ചു ഈ ബ
 ഹള്ളം, സ്വവർദ്ധിതിൽ തന്റെ അല്പത്തരത്തു അന്നപ്ര
 രഹാക്കിത്തൈക്കാരാളുള്ള ഈ ക്ഷുദ്രമോഹം. അയ്യേ,
 ഏനിക്കെന്തു് സഹിക്കുന്നില്ല. എനിക്കിനു ഉസ്സുഹമാ
 ണം. ഏതോ ശപിക്കുപ്പുട്ട് പ്രേരണ ഏനെന്ന വീണ്ടും
 മനഷ്യപമ്പനുള്ളിലേക്ക് വലിച്ചിഴുന്നു. ഹാ, മന

ഷ്യപമ്പങ്ങൾ! ഈ ദീർഘസമയാക്കതിനാശം, ഗ്രാമവും താലുക്കും ജില്ലയുടെ മനഷ്യരാഷ്യൻ രേഖപ്രവർത്തിയിട്ടുള്ള ചുണ്ടപലകകൾ എന്നാണ് താൻകാഞ്ചക, പറമ്പ്. മനദ്ദേശം, അല്പമൊന്നും താലുക്ക്, ജില്ലാ, സംസ്ഥാനം, രാജ്യം ഇവ കുമാനഗത്തായി എത്തു വ്യക്തിഭേക്കാളും ഉൽക്കുഷ്മാണ്. സദ്ധ്യാപരി മനഷ്യവർദ്ധനം, അതെത്തു ഇതാണിതിന്റെ രബ്ബും തന്ത്രജ്ഞം. കുടിസ്വാത്മത അതിനുന്നതു ഒന്നും അംഗിയുന്നാളും. ഗ്രാമം, ജനത് എന്നിങ്ങനെ അംഗതിനൊക്കാൻ ഉംകുഷ്മായി എന്തെങ്കിലുമുള്ളെന്നും അതറിയുന്നില്ല.

കോശസ്വകീം: ഹാ! ജനനാത്തിന്റെ ദേവദനകൾ. മഹാരാജു ഒരു ക്ഷേമത്തിനാവേണ്ടിയുള്ള ദഹികനന ദാഹം! തെണ്ടി: (ചാടിയെണ്ണിരു്) മനഷ്യവർദ്ധം മുഴവരം, ഓഫോ, എന്നാക്ക് കിട്ടിപ്പോയി, മനഷ്യപ്രാഥന ആശയം. പൊതുവായ ഒരു കൊയ്ത്താിലെ ധാന്യമണികൾ മാത്രമാണ് നാഭോദാത്തത്തും. നില്ലാർന്നായ മനഷ്യവ്യക്തി, നിന്നും ഉപരിയായി എന്നോ എന്നണ്ട്. രാജ്യമന്നോ, രാജ്യമന്നോ എത്തുവേണ്ടാമക്കിൽ അംഗത്വെന വിളിച്ചുകൊള്ള. പേരെത്തു പറഞ്ഞാലും ദോശാഡില്ല, അംഗത്വവേണ്ടി പ്രധാനിച്ചുംമാത്രം മതി. നീ പുജ്യമാണോ. ജീവിതത്തിന്റെ ഏററെപും ഉന്നതമായ ലക്ഷ്യം ആത്മാഹ്രതിയാണ്. (ഇരിക്കനം.)

കോശ സ്വകീം: വിമോചനമിഷം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു. ഗംഗീരമായ അടക്കാളങ്ങളും മഹത്തായ വചനങ്ങളും എന്നിന്റെ ആഗമനത്തിനു സ്വന്തമോതുന്നു. തെണ്ടി: മനഷ്യരിന്റെ കടപ്പാടുകളാണ് അവരിന്റെ മാറ്റരാത്മയും. ഉള്ളിന്നുമായ എന്നിന്റെ അംഗമാണിത്തീരുന്നതു

കൊണ്ടും മാത്രമല്ല ഒരു പുസ്തകാക്കിന്തീരുന്നതു്. അവന്വെന്നുകൊണ്ട് ഉംകൂഷ്മായ എന്തിഭാക്കിലും യീ ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും മാത്രമേ മന്ത്രശ്വരൻ ജീവിതം മാനഷികമായിത്തീരുന്നതു്. പേരുകളെന്നുകൊണ്ടും, ലക്ഷ്യമിറ്റുന്നനായായിരിക്കു മെങ്കിൽ.

കോരേസ്യോക്രീഡിറ്റ്: (ഉത്സന്ധപിരണ്ടുകൊണ്ട്) നോക്കു, എത്ര ടംഗിയേറിയ ചരിക്കകളാണൊന്നിക്കുള്ളതു്. അതിൽ ത്തിയില്ലാതെ ചരിക്കകൾ.

തെണ്ടി: അട്ടത്തെ ഗ്രാമത്തിലേജ്ഞുള്ള വഴി നുന്നിന്തീരുന്നവകിൽ! ചേരോ! എന്നാണ് എന്നെന്നുകടക്കുന്നതു്. ഓ, ഉറുഞ്ചേ നീയാണോ? അതാ, ഒരെണ്ണംകൂടി. മുന്നാ മത്തും നും, അഞ്ചുമും, ഇംഗ്രേസ്, അതാ, ഒരെണ്ണംകൂടി. മുന്നാ പുറരിനേലവാബാല്ലോ ഇരിക്കുന്നതു്. (എഴുന്നേണ്ണുന്ന) വിധ്യുതിക്കേൾ, നീഞ്ഞെള്ളുന്നീനാണ് എരുപ്പൻ ദേഹത്തിലേജ്ഞും ഇരച്ചുകൂടുന്നതു്? അതാ, അവ എരുപ്പൻ പിരകേ ഹാടുകയാണോ. നും, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാലു്... അതാ പിരുന്നും നോക്കു. നും, രണ്ട്, മൂ...)

(ഇതിനിടയിൽ പിരകൾക്കും ഉയൻ്ത് ഒരു ചിത്രംപുറരിലേജ്ഞുള്ള പ്രവേഗനദ്വാരം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അനേകനീലകളുള്ള ഒരു ചുവന്ന കെട്ടിടമാണതു്. വാതില്ലെന്നു അസ്ഥാന ദത്തുവിതന്നു് തുടക്കം ചെയ്യാൻ ചെയ്യുന്നു. ചാകകൾ, മൺഡവട്ടികൾ, തടിക്കുശിനികൾ മുതലായവയും ചുമനാക്കാണു് അസ്ഥാൻ എണ്ണുന്ന താള്ളുന്നിനൊപ്പിച്ചു് ഉറുപ്പുകൾ കെട്ടിടം മുഴവനം ചാടിനടക്കകയാണോ.)

അസ്ഥാൻ: (തുടർച്ചയായി) നും, രണ്ട്, മൂന്ന്; നും, രണ്ട്, മൂ...)

തെണ്ടി: എന്നാണൊക്കാണുന്നതു്, പാണ്ഡിക്കാലയോ, ഫാഷിറീയോ അഞ്ചാം, അഞ്ചു. എഴു, എഴു, ഇരു എഞ്ചാം അഞ്ചു ഫാഷിറീയാണോ.

അംഗൾ: ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്.

തെണ്ടി: ഞാൻ ചോദിച്ചതു കേട്ടില്ലോ? ഈതെന്തു ഫാക്ടറി ഡാബാ? ഈ പെട്ടക്ക്ലൈവന്റിനാണിങ്ങനെ ഏങ്ഗീ സ്ഥാപിച്ചുനാൽ. ഓഫോ മനസ്സിലായി. അധികാർ താഴും പി ടിക്കെക്കയാണ്. അധികാർ ഉള്ളൂസ്സന്നതനുസരിച്ചാണ് അവർ പലിക്കുന്നതും. ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്. യണ്ടം പോബല. ചരീ! എത്രെൻ്റെ തല കറഞ്ഞുനാ.

അംഗൾ: ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്.

എൻജിനീയർ: (ഹാടിക്കിത്തച്ച പ്രവേശിക്കുന്നു) വേഗത പോരാ, വേഗത പോരാ. ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്.

അംഗൾ: (കുറേമുട്ടി വേഗത്തിൽ) ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്; ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്.

(എല്ലാവകം കരുത്തുടി വേഗത്തിൽ ചലിക്കുന്നു.)

തെണ്ടി: എറിതാണിതു്. ഞാൻ ചോദിച്ചതു കേട്ടില്ലോ. സർ, ഈ ഫാക്ടറി എന്തിനുള്ളതാണ്?

എൻജിനീയർ: ആരാണുതു്?

തെണ്ടി: ഞാൻ.

എൻജിനീയർ: എത്ര ഉറുന്പുവർത്തനയിൽപ്പുട്ടവനാണ്?

തെണ്ടി: മനഷ്യവർത്തനയിൽപ്പെട്ടുനാ.

എൻജിനീയർ: ഇതു് ഉറുന്പുകളുടെ നാടാണ്. നിങ്ങൾ കീവിടെ എത്ര കായ്യും?

തെണ്ടി: ഞാൻ ഒരു സന്ദർഖനാണ്.

എൻജിനീയർ 1: നിങ്ങൾ തൊഴിലനേപ്പാഷിച്ച നടക്കക യാണോ?

തെണ്ടി: ജോലി ചെയ്യാൻ വിരോധമില്ല.

എൻജിനീയർ 2: (ഹാടി പ്രവേശിച്ച്) ഒരു കണ്ണപിടി തതം. ഒരു കണ്ണപിടിത്തം!

എൻജിനീയർ 1: എത്രാണുതു്?

എൻജിനീയർ 2: വേഗത വല്ലപ്പീകരണമുള്ള ഒരു പുതിയ മാർഗ്ഗം. ഓന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാലു് എന്നെന്നുത്തരം. ഓരണ്ട് മൂന്ന് നാലു് എന്നെന്നുന്നതിന് നീളം കുറയും, സമയം പാടിക്കാം. ഓരണ്ട് മൂന്ന് നാലു്, എന്ന്, അന്യൻ!

അന്യൻ: ഓന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാലു്.

എൻജിനീയർ 2: തെററു്, ഓരണ്ട് മൂന്ന് നാലു്.

അന്യൻ: ഓരണ്ട് മൂന്ന് നാലു്.

(എല്ലാവരും കരാത്തുടിവേഗത്തിൽ ചലിക്കാന.)

തെണ്ടി: അയ്യോ! അതു വേഗത വേണേം, എൻ്റെ തലക്ക് രഞ്ഞുനാം.

എൻജിനീയർ 2: നിങ്ങളാരാണു്?

തെണ്ടി: ഒപ്പരിചിതന്.

എൻജിനീയർ 2: എവിടെനിന്നു വരുന്നു?

തെണ്ടി: മാഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു്.

എൻജിനീയർ 2: മാഷ്യത്തെ പുറു് എവിടെയാണു്?

തെണ്ടി: എന്നു്!

എൻജിനീയർ 2: മാഷ്യത്തെ ചിത്രപ്പുരു് എവിടെയാണു്.

തെണ്ടി: അതാ, അവിടെ, അതിന്റെപ്പറ്റി, എന്നല്ല, എല്ലായിടത്തും.

എൻജിനീയർ 2: (ചീരിച്ചു്) എല്ലായിടത്തും! വില്ലോ!

എൻജിനീയർ 1: മാഷ്യൻ വളരുംയിക്കുന്നേം?

തെണ്ടി: ഉണ്ട്, അവൻ പ്രപാദ്യുള്ളക്കുന്നാരെന്നറിയപ്പെടുന്നു.

എൻജിനീയർ 2: (പൊട്ടിച്ചുംരിച്ചു്) പ്രപാദ്യുള്ളക്കുന്നാർ!

എൻജിനീയർ 1: തെണ്ങളാണു് പ്രപാദ്യുള്ളക്കുന്നാൻ.

എൻജിനീയർ 2: ഉറപ്പുസാമ്രാജ്യം.

എൻജിനീയർ 1: എററവും വലിയ ഉറപ്പുരാഷ്ട്രം.

എൻജിനീയർ 2: ഒരു ലോകമഹാശ്വരത്തി.

എൻജിനീയർ 1: എററവും വലിയ ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രം.

തെണ്ടി: എന്നവ ചൂലെന്നാണ്?

എൻജിനീയർ 1: എല്ലാവും അനാസതിക്കണം.

എൻജിനീയർ 2: എല്ലാവും പണിയുള്ളടക്കണം. എല്ലാവും ഒരു ഒന്നിനാവേണ്ടി.

എൻജിനീയർ 1: ആ ഒന്ന് ആളുതൊപിക്കുന്നതുവോലു.

തെണ്ടി: ആൽ?

എൻജിനീയർ 1: ഒന്ന്. പൂണ്ട്. രാജ്യം. രാഷ്ട്രം.

തെണ്ടി: ആണ് ഹാ, അതു തന്നെള്ളടെത്തുപോലെവരയാടക്ക തന്നെന്നാണെല്ലോ. ഉദാഹരണമായി, തന്നെൻ്റെ എന്നു. പി. ഹാതണ്ട്. എന്നു. പി. എന്നവചൂഡി ജനാധിപത്യം. നിന്നെല്ലക്കു് എന്നു. പി. മാതണ്ടോ?

എൻജിനീയർ 1: ഇല്ല. തന്നെൻ്റെ പൂണ്ട്യാണാളിത്തു്.

തെണ്ടി: ആരാണ് ഈ പൂണ്ട്യാഥിനാവേണ്ടി സംസാരിക്കുന്നതു്?

എൻജിനീയർ 2: (പൊട്ടിച്ചിരിച്ച്) ഇവന്ന് ധാരാനു മറിഞ്ഞതുട്ടാ.

എൻജിനീയർ 1: ഉത്തരവുകാട്ടുകുന്നവൻ ആളുതൊപിക്കുന്നു. പൂണ്ട്. ഇല്ലിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

എൻജിനീയർ 2: പൂണ്ട്. നിന്മത്തെളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന. മനസ്വമല്ലോതാനം.

തെണ്ടി: എന്നിട്ട് നിന്നെല്ല ഭരിക്കുന്നതോ?

എൻജിനീയർ 1: യുക്തി.

എൻജിനീയർ 2: നിഹമം.

എൻജിനീയർ 1: രാജ്യത്തിനും താല്പര്യങ്ങൾ.

എൻജിനീയർ 2: അതുതനെ. അതുതനെ.

തെണ്ടി: അതെനിങ്ങ് പിടിച്ചു. ശരീരം. എല്ലാവരും ഒപ്പുമുക്കാവേണ്ടി.

എൻജിനീയർ 1: അതിനെന്ന് മഹിമയ്യുവേണ്ടി.

എൻജിനീയർ 2: അതിനെന്ന് ശത്രുക്കളെ തുരത്താൻ.

തെണ്ടി: അതെന്താണ്? ആതെ തുരത്താൻ?

എൻജിനീയർ 1: എല്ലാവരേയും.

എൻജിനീയർ 2: തന്ത്രം ശത്രുക്കളാൽ വലയംചെയ്യ രൂപടിരിക്കുന്നു.

എൻജിനീയർ 1: ദൈനന്ദിൻ കട്ടറുന്നുകളെ തോല്പിച്ചു.

എൻജിനീയർ 2: തന്ത്രംനീറുകളെപ്പടിണിയിട്ടുകൊന്നു.

എൻജിനീയർ 1: നെയ്യറുന്നുകളെ കീഴടക്കി, ഇനി, ചോ നന്നാൾ മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. അവരെ തന്ത്രം പട്ടി ണിക്കിരയാക്കം.

എൻജിനീയർ 2: തന്നെക്സ്പ്രസ് എല്ലാവരേയും പട്ടിണി യാക്കുന്നും.

തെണ്ടി: അതുന്തിനു്?

എൻജിനീയർ 1: പുണ്ണ്യത്തിനെന്ന് താല്പര്യം തന്നെണ്ടി.

എൻജിനീയർ 2: പുണ്ണ്യത്തിനെന്ന് താല്പര്യം തന്നെ ഫ്രീഡം.

എൻജിനീയർ 1: വള്ളതാല്പര്യങ്ങൾ.

എൻജിനീയർ 2: വ്യാവസായിക താല്പര്യങ്ങൾ.

എൻജിനീയർ 1: കൊള്ളാണിയതു താല്പര്യങ്ങൾ.

എൻജിനീയർ 2: ലോകതാല്പര്യങ്ങൾ.

എൻജിനീയർ 1: പുണ്ണ്യത്തിനെന്ന് താല്പര്യങ്ങൾ.

എൻജിനീയർ 2: അതേ, അതാണ കാല്യം.

എൻജിനീയർ 1: പുണ്ണ്യത്തിനു താല്പര്യങ്ങൾമാത്രമേയുള്ളൂ.

എൻജിനീയർ 2: പുല്ലതേതാളം താല്പര്യങ്ങൾ ആക്ക്രമിക്കാൻ ശുചി.

എൻജിനീയർ 1: താല്പര്യങ്ങളാണ് പുല്ലതേത സംരക്ഷിക്കാനെന്ന്.

എൻജിനീയർ 2: ഫലങ്ങൾ അതിനെ പുലത്തുനാ.

തെണ്ടി: ആവാ, അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സമരവീരയാരായ ഉറുന്പുകളാണെല്ലോ?

എൻജിനീയർ 2: ചോ, ഇന്ത്യൻക്ക് യാതാനുകരിത്തു ശുചി.

എൻജിനീയർ 1: എങ്ങളാണ് എററവും സമാധാനപ്രകാരം മികളായ ഉറുന്പുകൾ.

എൻജിനീയർ 2: സമാധാനപ്രിയരായ ഒരു ജനത്.

എൻജിനീയർ 1: ഒരു തൊഴിലാളിരാഷ്ട്രം.

എൻജിനീയർ 2: ലോകഫേഡാവിതപ്പത്തിന്റെപുരാണം എങ്ങൾ യാതൊനും കാംക്ഷിക്കാണീല്ല.

എൻജിനീയർ 1: എങ്ങൾ ലോകസമാധാനം കാംക്ഷിക്കാനായാണ്.

എൻജിനീയർ 2: അവക്കുടെ സമാധാനപരമായ തൊഴിൽ താല്പര്യങ്ങൾക്കവേണ്ടി.

എൻജിനീയർ 1: പുരോഗതിയുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കവേണ്ടി.

എൻജിനീയർ 2: താല്പര്യങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കവേണ്ടി എങ്ങൾ ലോകം ഭരിക്കുന്നു...

എൻജിനീയർ 1: എങ്ങൾ സമയത്തോ കീഴടക്കം. എങ്ങൾ കൂടുതലായ സമയത്തോ ഭരിക്കണം.

തെണ്ടി: എന്തിനെ?

എൻജിനീയർ 1: സമയത്തോ, കാലത്തോ. കാലം നമ്മുള്ള തേക്കാർ വിശദലമാണ്.

എൻജിനീയർ 2: കാലത്തിന് ഇതുവരെ ഒരു യജമാനന്മാരുടെ അനുഭവിച്ചില്ല.

എൻജിനീയർ 1: കാലത്തിൻ്റെ യജമാനൻ എല്ലാറിന്റെയും പ്രളവായിരിക്കും.

തെണ്ടി: അപ്പുംകൂട്ടി സാവധാനത്തിൽ പോകണേ, ഒരു വചനത്തോള്ളുകൂട്ടി പത്രക്കു. എന്നാൻ അപ്പും ആ ലോചിച്ചുകൊള്ളുക്കു.

എൻജിനീയർ 1: വേഗത സമയത്തിൻ്റെ രാജാവാണ്.
എൻജിനീയർ 2: സമയത്തെ മെയ്ക്കണം.

എൻജിനീയർ 1: സമയത്തെ കീഴിൽപ്പെട്ടതുനവറ്റ് കാലത്തിൻ്റെ അധിവൈദിക്കായിരിക്കും.

എൻജിനീയർ 2: ഓരോ മുന്ന് നാലു്, ഓരോ മുന്ന് നാലു്.

അന്യൻ: (കരുത്തുടീ വേഗശത്രീയം) ഓരോ മുന്ന് നാലു്, ഓരോ മുന്ന് ...

(എല്ലാവയം കരുത്തുടീവേഗത്തിൽ ചലിക്കും.)

എൻജിനീയർ 1: നമ്മൾ വേഗത വല്ലിപ്പിക്കണം.

എൻജിനീയർ 2: ഉല്ലാഭന്ത്വിൻ്റെ വേഗത.

എൻജിനീയർ 1: ജീവിതത്തിൻ്റെ വേഗത.

എൻജിനീയർ 2: ഓരോ ചലനത്തിൻ്റെയും വേഗത തുട്ടണം.

എൻജിനീയർ 1: നീളം കുറയ്യണം.

എൻജിനീയർ 2: ഓരോ നീമിഷശത്രാഘരും.

എൻജിനീയർ 1: സമയം ലാഭിക്കുവാൻവേണ്ടി.

എൻജിനീയർ 2: ഉല്ലാഭനം വല്ലിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി.

എൻജിനീയർ 1: ഇതുവരെ പണി വളരെ സാവധാനത്തിലാണ് പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. വളരെ മന

கடியில். க்ஷீணங்கொள்ள உருபூகல் நலிகை யான்.

என்ஜினீயர் 2: ஏரோவு நஸ்கரமாய ரீதியில்.

என்ஜினீயர் 1: மனஷூபிதமலூத தற்றில்.

என்ஜினீயர் 2: இபோலாக்டி, அவர் வெரதகொள்ள மாறுமே நலிகைங்குத்.

தெளி: அவரத்தினவேங்கியான் ஹூ யுதிபிடிகை நான்?

என்ஜினீயர் 1: பூந்தயுடை தாழுத்துங்கல்வேங்கி.

என்ஜினீயர் 2: எதழூதாப்புமிழு. ரக்தியுடை புமிழு.

என்ஜினீயர் 1: ஸமாயாங்காலமானைபோல், ஸமா யாங் மதுரமான்.

என்ஜினீயர் 2: என்னால் ஸமாயாங்கத்தின்ற ஸமரங் கட்டுக்கயான்.

அன்யல்: ஓரள்ளு டூந் நாலு்.

(தே உருபூதோயாதங்கமல் என்ஜினீயர்மாரை ஸமீபிசூ் எனோ ரீபூர்கு சபூன்.)

தெளி: ஓரள்ளு டூந் நாலு்... கரேஞ்சிவெரத்தில்...

ஓரீ! வூலங்கமங்கதியுமாய காலரைத் வெரதயைக் காடுகொள்கிக்கை. அடிசூடிசூ் அதிரை கடிசூ் பாகிக்கை. ஏரோநூல் வெரத பூரோகதியான். லோகங் அடிவேரத்தில் முனோநால் அதுஷ்விக்கங். அதிரை லக்ஷ்ணதிலேகள் ஹரபுகிக்கையால். அதி ரைர நாலைத்திலேக்காமாலு் வெரத்திலாயித்தால் மதி. அன்யஸ்வாவே என்னு், ஓர்...

அன்யல்: ஓரள்ளு டூந் நாலு்.

என்ஜினீயர் 1: கரேஞ்சிவெரத்தில். வேரா!

தெருபு்: (பூமணோக்டுடி வீழுன) ஹணை!

എൻജിനീയർ 2: ഒ നിലോദ്ധം. എന്താണെന്ത്? എഴു നേരിട്ട്.

മരറാത്രുന്നു്: (വീണാവന കൗൺസിൽ നോക്കിക്കൊണ്ട്) ചത്ത്.

എൻജിനീയർ 1: നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അവരു ഏടുത്തു കൊണ്ടുപോ; വേഗം.

(ശേഷരുകൾ ശവം ഏടുത്തു പൊക്കനാ.)

എൻജിനീയർ 2: എത്ര അടിമാനകരം. അവൻ വേഗത യുടെ സ്വന്നരംഗത്തിൽ വീരചരമക്കുത്തു!

എൻജിനീയർ 1: നിങ്ങളുടെനാണിക്കാണിക്കുന്നത്? കൂർക്കുടി വേഗത്തിൽ ഏടുത്തു മാറ്റു. നിങ്ങൾ സ്വയം മിനക്കേടുത്തുകയാണ്. അവരു താഴെയിട്ട്. (ഉറുന്തുകൾ ശവം താഴെയിട്ടുന്നു) കാലും തലയും ദയമിട്ടു്. ഓരണ്ട് മൂന്ന് നാലു്. തെരുവ്. താഴെയിട്ട്. (ഉറുന്തുകൾ ശവം താഴെയിട്ടുന്നു) തലയും കാലും, ഓരണ്ട് മൂന്ന് നാലു്. വേഗം കൊണ്ടുപോക്കു. കപിക്കുമാണു്, ഓരണ്ട്, ഓരണ്ട്...

എൻജിനീയർ 2: ...മൂന്ന് നാലു്. വേഗം.

തെണ്ടി: എതായാലും അവൻ ചത്തതു് വേഗം തന്നെ.

എൻജിനീയർ 1: ജോലിക്കു പോക്കു. ജോലിക്കു പോക്കു. തുട്ടതല്ലുവൻ തുട്ടതൽ പണിയെടുക്കണം.

എൻജിനീയർ 2: അവൻ തുട്ടതൽ ആവശ്യമാണു്.

എൻജിനീയർ 1: അവൻ തുട്ടതൽ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

എൻജിനീയർ 2: തുട്ടതൽ ലഭിക്കുവാനം.

എൻജിനീയർ 1: നാം ഒരു സമാധാനരാജ്യമാണു്. സമാധാനമെന്നാൽ ജോലി എന്നതംം.

എൻജിനീയർ 2: ജോലി എന്ന വച്ചാൽ ശക്തി.

എൻജിനീയർ 1: ശക്തി എന്ന വച്ചാൽ യുദ്ധം.

എൻജിനീയർ 2: അതെ അതെ.

ശ്രൂപം: സുക്ഷിക്കണം; സുക്ഷിക്കണം; വഴിമാറുവിൻ.

(തപ്പിത്തടണ്ണ് ഒരു കണ്ടപിടിത്തക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

എൻജിനീയർ 2: ആഹാ, നമ്മുടെ കണ്ടപിടിത്തക്കാരൻ നാലേ.

കണ്ടപിടിത്തക്കാരൻ: സുക്ഷിക്കണം. എൻറെ തലയിൽ മുട്ടയ്ക്കും. അതു വലുതാണ്. സ്‌ഫടികകലോലമാണ്. അ തു് എന്നേന്നകാർ വലുതാണ്. ചരീ, ചരീ, വഴിയിൽ നിന്നു് മാറിനില്ലു. എൻറെ തല പൊട്ടിഞ്ഞാറിച്ചേ മാം. പൊട്ടം...രം! സുക്ഷിക്കണം. ഞാനോടു തല ചു മനാക്കാജുവരികയാണ്. അതിൽ രട്ടയ്ക്കും. ഒരു വ ശൈത്യക്കു് ഒഴിവിന്തുനില്ലെന്നാ.

എൻജിനീയർ 2: ആഞ്ചേഹാ, നിന്നുള്ളടെ തല എന്നുണ്ടെന്ന യിരിക്കാം?

കണ്ടപിടിത്തക്കാരൻ: അതു് വിഞ്ഞിപ്പുചെയ്യുകയാണ്. സു ക്ഷിച്ചിപ്പില്ലെങ്കിൽ അതു് ദിത്തിയിലെല്ലാം ചെന്നു് മു കും...രം! അയ്യോ, അയ്യോ, രണ്ടു കൈക്കൊണ്ടു ചൂടാി പ്ലിച്ചിട്ടു് എത്തുനില്ലപ്പോ. അയ്യോ ഇതു ചു ക്കാൻ എന്നിക്കു വയ്യാ. സുക്ഷിക്കണം...ഞാൻ പരിയ ന്നതു ഗ്രൂഖിക്കുന്നാണോ? അയ്യോ അയ്യോ.

എൻജിനീയർ 1: എന്താണു് ഇതിനൊക്കെ കാരണം?

കണ്ടപിടിത്തക്കാരൻ: ഒരു പൃതിയ യത്രം. എൻറെ തല ഫ്രീക്കത്രു് ഒരു പൃതിയ യത്രം. ചെവാഡോത്രു് നോക്കു. നിന്നുമുക്ക് അതോടുന്ന ശ്രൂപം കേൾക്കാമോ എന്നു്. എൻറെ തല പൊളിക്കം. അയ്യോ!...അതിഭേദമായ ഒരു യത്രം. എൻജിനീയർ 1: എത്ര യത്രമാണു്?

കണ്ടപിടിത്തക്കാരൻ: ഒരു യുദ്ധയ്ക്കും ഭീമമായ നേര്.

ജീവൻ നശിപ്പിക്കാൻ എററും വേഗതയും കാഞ്ചക്ഷ മതഞ്ഞും ഉള്ള ഒരു യന്ത്രം. എററും വലിയ പുരോഗ തി. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കൊച്ചുടി. നിങ്ങൾക്കു കേടുകൂടി ഒരു അതിശയിൽ ശബ്ദം? പതിനായിരം—അല്ല—ലക്ഷം പേര് ചത്തവീഴുന്നു. അയ്യോ, അയ്യോ, അതു് പിന്ന യും ഓട്ടകയാണ്. ചാഞ്ചത്തു് രണ്ടുലക്ഷമായിരിക്കുന്നു. അയ്യോ, അയ്യോ, അയ്യോ.

എൻജിനീയർ 1: തിക്കണ്ണ ഒരു പ്രതിഭാരാലി അല്ലോ?

കണ്ടപിടിത്തക്കാരൻ: അരുവോ എന്നൊരു വേദന. എന്തു്

തല പൊളിയുകയാണ്. വഴിമാറിനില്ലെ, വഴി മാറു.

ഞാൻ നിന്നേരെ മുട്ടിയേക്കും. അയ്യോ, അയ്യോ, അയ്യോ.

(പോകുന്നു)

എൻജിനീയർ 1: ഒരു മഹാഖുമി. ലോകത്തിലെ നേരാ മരണ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ.

എൻജിനീയർ 2: ശാസ്ത്രത്താളം ലോകത്തെ സേവിക്ക വാനായി മരണാനീല്ലെ.

എൻജിനീയർ 1: ശാസ്ത്രം മഹത്തായ നേരാണ്. യുദ്ധമുണ്ടാകും.

തെണ്ടി: യുദ്ധം! എത്തിനു്?

എൻജിനീയർ 1: ഒരു നവീന സമരയന്ത്രജ്ഞഭാക്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു്:

എൻജിനീയർ 2: നമ്മൾ ലോകത്തിന്റെ ദൈംഡാന്റുടി പിടിച്ചട്ടമേഖലയ്ക്കുള്ളതുകൊണ്ടു്.

എൻജിനീയർ 1: മാമുട്ടുത്തൻ കൂപ്പായ്ക്കുവരെയുള്ള അംഗം.

എൻജിനീയർ 2: രണ്ടു പുല്ലിന്റെ ഇടയിൽകൂടി ഒരു വഴിയും.

എൻജിനീയർ 1: അതുമാത്രമാണ് തത്ക്ഷോട്ടപോകാൻ
ഒള്ള രേഖയെ വഴി.

എൻജിനീയർ 2: ലുതു് അഭിമാനത്തിൻറെ പ്രധാനമാണ്.
എൻജിനീയർ 1: കച്ചവടത്തിക്കണ്ണായും.

എൻജിനീയർ 2: ഏറ്റവും മഹത്തായ ദേരീകലക്ഷ്യം.

എൻജിനീയർ 1: ഒന്നക്കിൽ നാം, അംഗ്ലൈക്കിൽ ചോന്ന
രഹം.

എൻജിനീയർ 2: യുദ്ധം ഇതിലുണ്ടാം അടിയന്തരമോ,
അഭിമാനകരമോ ആയിരത്തിന് സന്ദർഭം ലോക ചരിത്ര
ത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

എൻജിനീയർ 1: നാം നടത്താൻപോകുന്ന ഈ യുദ്ധത്തെ
ക്കാർ.

എൻജിനീയർ 2: നാം സമരസന്ധിയാണ്.

എൻജിനീയർ 1: ഇന്തി ഒരു കാരണം ലഭിക്കേണ്ടതേ താ
മാണുള്ളൂ.

അസ്യൻ: ഓരോട്ട് മുന്ന് നാലു്.

(ഒരു ചെണ്ണല്ലെണ്ണു്.)

എൻജിനീയർ 1: എന്താണതു്? എന്താണതു്?

ശ്രൂപ്പന്നാർ: ഒരു ഭൂതൻ, ഭൂതൻ.

ഭൂതൻ: (ബാടിപ്പുവേശിക്കുന്ന) എന്താൻ ആരാഞ്ഞനു് ആദ്യ
മായി പ്രസ്താവിച്ചാക്കാളുണ്ട്. എന്താൻ തത്ക്കാൻവെസ്ത്യ
ത്തിലെ ഗാച്ചകാരനാണു്.

എൻജിനീയർ: ശരി, ഉം?

ഭൂതൻ: ഉത്തരവാസരിച്ച തന്ത്രം ചോന്നയാൽക്കും അ
തീരുത്തിക്കുന്ന മുന്നോറി.

എൻജിനീയർ 1: എന്നിട്ടു്?

ഭൂതൻ: ചോന്നയാർ എന്ന പിടിച്ചുവക്കി അവക്കുടെ
സേനാനാശകവൻറെ മൂലപിൽ എജരാക്കി.

എൻജിനീയർ: 1: ഉണം.

മുതൽ: ഈതാ സേനാനായകൻറെ കത്തു്.

എൻജിനീയർ 1: ഇവിടെ കൊണ്ടുവരു. (കടലാസു വാ തൊ വായിക്കുന്ന) “ചോന്നായടക്ക ശവശശ്രീനു് ചി തൽക്കാല്യുതേതാടു ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നെന്നുാൽ, രണ്ടു പുളിൻറെയും ലുട്ടുള്ള വഴിശിൽനിന്നും ഹാമ്മടിനും ദ്വാഹുടിനും മദ്യപ്പത്തിലുള്ള പ്രദേശത്തുനിന്നും. ചിതലു കൾ, മുഗമിനിററിനകം അവതരം സൈന്യത്തെ പിൻവലിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണു്.”

എൻജിനീയർ 2: ശ്രദ്ധിക്കവിൻ, ശ്രദ്ധിക്കവിൻ.

എൻജിനീയർ 1: “അതേനടക്കാപ്പുംതന്നെ എന്നെങ്കിൽ എന്നെ തുടർന്നെന്നുതേതാടു മുന്നോറാൻ ആജന്തകൊടുക്കുയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.” (കടലാസു് നിലത്തു വലിക്കുറിയുന്ന) യുദ്ധം! ഒരുവിൽ യുദ്ധം വരിക്കതന്നെ ചെയ്തു. യുദ്ധം!

എൻജിനീയർ 2: അവസാനം ഒരു യുദ്ധം നമ്മുടെമേൽ കെട്ടിയേല്പിക്കാപ്പെടുന്നു.

എൻജിനീയർ 1: ആയുധമേറ്റുക!

മരറാത്മകൻ: (ഹാടിപ്രവേശിക്കുന്ന) ചോന്നാർ നമ്മു ഒരു അതിതിലംഘിച്ചു് ആകുമണമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

എൻജിനീയർ 1: (ചിതലുപ്പററിലേയ്ക്കു് ഹാടിക്കയറിക്കൊണ്ടു്) ആയുധമേറ്റുക! ആയുധമേറ്റുക!

എൻജിനീയർ 2: (മരറാത മാർത്തീഷ്ഠുടി പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടു്) ഉടൻ സൈന്യശേവരണം. ആയുധമേറ്റുക.

രണ്ടു മുത്തമാർ: (ഭിന്നമാർത്തുംഭിഷ്ഠുടി പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടു്) ആയുധമേറ്റുക! ആയുധമേറ്റുക!

(തൈസിഡിവിള്ളികൾ. എല്ലാവരുടുനിന്നും ചാതലുകൾ പുറത്തോടു കൂടിയും ഇരുച്ചകയുണ്ട്.)

അനധികാരി: ഓരംഗ് മുന്ന് നാലു്, ഓരംഗ് മുന്ന് നാലു്.

(അക്കം ദയകരമായ അമ്മവാം.)

തൈസിഡി: ആയുധമേറ്റുക! ആയുധമേറ്റുക! രണ്ട് പുല്ലിനിടയിൽക്കൂടിയുള്ള പാത അപകടത്തിൽ. നിങ്ങൾ കേൾക്കാണണോ? പുൽക്കാടിയുടെ പുൽക്കാടിവരയുള്ള മുട്ടശ്ശ്. പുല്ലിടുത്തിൽ പുല്ലിവരയുള്ള ഒരുചാബാൺമി. നിങ്ങളുടെ ദിവ്യാവകാശങ്ങൾ, രാഖുണ്ടാക്കിക്കൊടുവാൻ ഏറ്റവും മഹത്തായ താല്പര്യങ്ങൾ—ലോകത്തിന്റെ മുഖ്യ പ്രധാന—സർവ്വസ്വാം അപകടത്തിൽ. ചാതലുകളോ ആയുധമുട്ടു. രണ്ട് ഉമിക്കിടയിലുള്ള ഭൂമി മരാരാത്വവും രൈക്കവരയുടെ ലഭ്യതയിലാണെങ്കിൽ പിന്നെ നിങ്ങളുടെ ജീവിക്കണം. അപരിചിതനായ ഒരുപും അവബന്ധം ഭാശ്യമായായി നിങ്ങളുടെ പുറത്തോളം പ്രവേശിച്ചാലോ. ഈ രണ്ട് പുല്ലിനാവേണ്ടി ഒരുലക്ഷ്യം ജീവൻ കൊടുക്കുകയുണ്ട് ടുടം അധികമല്ല. തോന്തരം യുദ്ധംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒൻ്റെ, അതു കുടിഞ്ഞാൻകു അഡാ യോജ്യമായ തൊഴിലാണ്. കുടിഞ്ഞു കഴിക്കുക, മല്ലെന്ന ടിഡിൽ ഒളിക്കുക. മുത്രാവാക്കും വിളിക്കുക. അണിനിരന്ന മുന്നോന്നുക. തോക്കമേറ്റി രവക്കന്നകളിൽ മുകളിൽ തുടടി ആക്രമിക്കു. ബുംബുംറുപ്പിക്കുക. അവതിനായിരുന്ന് ചത്രവീഴ്ചെടു. ഇതെല്ലാം ഇരുപതുവാര കൂളിസുകൾക്കാവേണ്ടിയാണ്. ജയ്, ജയ്! ആയുധമേറ്റുക!

പുല്ലിടയിന്നും താല്പര്യങ്ങൾ അപകടത്തിലാണും കുടിക്കുന്നത്. ചരിത്രപരമായ നിങ്ങളുടെ പൈതൃകത്തെ കാത്തു രക്ഷിക്കാവിൻ. ചേരാ, നിങ്ങളുടെ നാട്ടിന്നും സ്വന്തരൂപം സംരക്ഷിക്കുക. അതുംപോരാ, ലോകാധിപത്യം

ஸம்பாதிக்க. நான் அவரிடெயும் நிர்த்தகயிலூ. ரட்ச
வூலூக்கல், அதாளை கழுவத லக்ஷ்யம். ஹுறுயேரே மத
ஏதாவது ஒரு குழாய் வேலாக்கமாகுமே பரிசீலனை
நாட்டு. எதுமையேற்றுக! எதுமையேற்றுக!

കോണമ്പക്കിടം: മേരി വിറകൊള്ളുകയാണ്. എന്നോ ഗം ടീരമായതിനന്ന പ്രസവിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ജൂളിക്കുകയാണ്!

തെണ്ടി: (അവാക്കിൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട്) നോക്കു. നല്ല പരിശൈലന്തകിൾന്റെ വലമാണീയും. അററൻസ് ഹ്യൂസ്! രോർക്കോർ മന്ത്രിയുടെ ക്ഷേ. വീരദാന്തക്കാരെ, നീ സ്വീകരിക്കുന്ന രാജ്യം നിങ്ങളെ സമരരംഗത്തകയ്ക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾ മരിക്കവാൻവേണ്ടി, ഒരു പൂജ്യകൾ നിങ്ങളെ മറ്റൊന്നുകൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു!

എൻജിനീയർ 1: (ഉയൻ ഒരു സമല്ലതു കയറിനൊന്നു
കൊണ്ട്) ഭക്താരേ, നിങ്ങളെ സമരത്തിനു ക്ഷണി
ക്കവാൻ നാം നിർബന്ധയിൽനാണിന്ത്യിൻറെ കോ
ചനായ ഒരു ശത്രു, നമ്മുടെ സമാധാനപരമായ സന്ദാ
ഹണ്ഡാളു തകക്കവാൻവേണ്ടി വജ്ഞനാപരമായി ന
ബ്രഹ്മകൂർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. മുത്തരമായ മൂന്നു പ്രസിദ്ധ
സിഖട്ടത്തിൽ നാം എന്നു സ്വർഘാധിപതിയാണി നി
യമിച്ചിരിക്കുന്നു.

എൻജിനീയർ 2: സർവ്വാധിപതിക്കു ജേയ് വിളിക്ക് വിസ്താരിക്കുകയും അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രാഥീനിക വിളിക്കുകയും ചെയ്യാം.

സെസന്യാഃ സര്പ്പാധിപതിക്ക ജേയ്!

എൻജിനീയർ സർപ്പാധിപതിഃ (സല്ലുട്ട് ചെയ്തുകൊണ്ട്)

നീഞ്ഞൾക്കു നന്ദി. സന്ദർഭത്തിൽനിന്ന് ഗൗഡവം നീഞ്ഞൾ
മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഭേദമാരെ, നാം സ്വാത്രത്തു
തന്ത്രിനം, നീതിക്കും വേണ്ടിയാണ് സമരം ചെയ്യുന്നത്.

എൻജിനീയർ 2: രാഷ്ട്രത്തിൻറെ മഹിമയ്ക്ക് വേണ്ടി...

സർപ്പാധിപതിഃ രാഷ്ട്രത്തിൻറെ മഹിമയ്ക്ക് വേണ്ടി, സാ
സ്കാരാനീം സെസനിക്കബ്ലൂഫതിക്കും വേണ്ടി നാാ
യുദ്ധം ചെയ്യും. ഭേദമാരെ, നിങ്ങളുടെ അവസാനത്തെത്തു
ള്ളിരക്കംവരെനാം നീഞ്ഞൾക്കു വേണ്ടി ചൊരിയും.

എൻജിനീയർ 2: നിങ്ങളുടെ പ്രധിഷ്ഠപ്പെട്ട സർപ്പസെസന്യാധി
പതി നീണ്ങാൾ വാഴട്ടു.

സർപ്പാധിപതിഃ നമ്മുടെ ഭേദമാരിൽ വിപ്രോസഫ
ണ്ട്. നീഞ്ഞൾ അവസാനവിജയംവരെ സമരം ചെയ്യും.
നിങ്ങളുടെ വീരന്മാരായ ഭേദമാർ നീണ്ങാൾ വാഴട്ടു.
ജേയ്!

സെസന്യാഃ ഇയ് ജേയ്!

സർപ്പാധിപതിഃ (രണ്ടാം എൻജിനീയറോട്) നന്ദി റണ്ട്
ഡിവിഷൻകൾ ആക്രമിക്കുന്നു. നാലാമത്തെ ഡിവി
ഷൻ മാഷ്ടിനെ വലംബം ചെയ്യും ചോന്നൻറെ പുറി
• ലേഡ്യു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സ്കീക്കളും ഫടക്കളും നശി
പ്പിക്കുന്നും. മുന്നാം ഡിവിഷൻ റിസർവ്വും. അതനുബന്ധം
ബാഹ്യിണ്യവും കാണിക്കുന്നു.

(രണ്ടാം എൻജിനീയർ സല്ലുട്ട് ചെയ്യുന്നു.)

സർപ്പാധിപതിഃ മഹത്തായ മൂന്നു കമ്മ്റ്ററിൽ മൂന്നുപ്രസ്തുതി ന
ിന്നു അഡാഗ്രൂപ്പിക്കുന്നു. ഭേദമാരെ, രാറ്റ് റേറൻസ്, കപ്പി
ക്ക് മാർച്ച്!

(പട്ടം പറയപ്പെട്ടു.)

സൂഖ്യപ്രധാനി: വൻ റൂ...യുദ്ധം നമ്മുടെ മേൽ കെട്ടി ഫേലിക്കുപ്പുട്ടുണ്ട്—വൻ റൂ...വൻ റൂ...നീതി യുടെ പേരിൽ...യാതായ കാരണങ്ങൾ താഴെ പറയും കാണിക്കാത തു...നിങ്ങളുടെ അട്ടക്കളുകൾക്കും ഭവനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി...വൻ റൂ വൻ റൂ...നാം നമ്മുടെ ആത്മരക്ഷ നടത്തുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ലോകാധിപത്യ തത്തിനു വേണ്ടി സഹം ചെയ്യുവിൻ. കുറൈപ്പിടി വിരു ലമായ ഒരു മാത്രമുഖ്യവേണ്ടി...വൻ റൂ...അജയു നായ ഒരു ശ്രദ്ധ...ജനതയുടെ ഇഷ്ടം. സഹരാജ്ഞാനത്തി ലേഡ്യു്! ആശ്രാംഗിജക!...ചാരിത്രപരമായ അവകാശ നേർ, 'രബ്സ.നൃത്തിന്റെ ഉള്ളപലമായ വീര്യം. വൻ റൂ...വൻ റൂ.

(പ്രധാനിക്കാര്യം തുടക്കമാക്കുന്ന സമയം മാർപ്പണ ചെയ്യോക്കാണ്.)
സൂഖ്യപ്രതിഥി: ഭന്നാരെ, നിങ്ങൾക്കു സ്ഥാനം. നാം നിങ്ങളുടെ പിന്നിലുണ്ടായിരിക്കാം. അഞ്ചും പട്ടാള സ്ത്രീരു് ജീവി, ചക്രവർത്തി ജീവികൾക്കു് ജീവി! സ്വല്പ ധാനമായ ഒരു കാലാവധിം, വിജയത്തിലേഡ്യു്. ലോകം പിടിച്ചടക്കു, മഹാനീയമായ യീരത. വൻ റൂ വൻ റൂ. ഏഴാംപട്ടാളത്തിനു ജീവി, ഭന്നാരെ, അവരെ അടിച്ച തരിപ്പണമാക്കണം. ചോന്താർ ദിനകളുണ്ട്. കൊള്ളിവേദ്യു്, ബൈട്ടിക്കാലു്...വീരന്മാരെ!
കുതൻ: (ഹാടിച്ചുവേണിച്ചു്) ചോന്താർ സൂഖ്യവിന്റെ വേരിം പാരക്കല്ലിനം ഇംഗ്ലീഷുള്ള സ്ഥലം ആകുമിച്ചിരിക്കുന്നു.

സൂഖ്യപ്രതിഥി: തികച്ചും സൂഖ്യനാസരിച്ചുതന്നു. ഭന്നാരെ, കുറൈപ്പിടിവേഗത്തിൽ...വൻ റൂ...യുദ്ധം നമ്മുടെ മേൽ...അടിച്ചുല്ലിക്കു...രാഷ്ട്രത്തിന്റെ... മഹിമ വെറുതേ വിട്ടു...നീതിബോധഭന്നാരെ, യീരത കാട്ട

விள்...விஜ்ஞும் நமதேட்...சுரித்திலேரூ விஶீ
ஷ்ஜி நிமிஷ...கபிக்கூ மாற்சுப் கபிக்கூ மாற்சுப் கபிக்கூ
மாற்சுப். (உத்திரில் பொட்டு ரெப்பினர்) யுலும்
அறங்கிக்கூயான்...நளையதற்க சென்றுவேவரங்.
(நமதேட் கு செரிய இருப்பினையின்கூடி பரிசோயிக்கான.)

அங்கும்: ஓரளைப் பூர்வ் நாலு, ஓரளைப்...

- (பொலூம் வந்துகொண.)

கோந நமகீடா: (அந்தக்குரலிக்கான) குழாய்பாடுபீலித்தக
யானா. எனால் பூளைக்கானாக்கான அடயாறுகள் மு
லபிக்கவின். ஏனென்ற ஜானத்திரவேளை பூப்பனு
த்திரென்ற அந்தக்காட்டுத் தூந்துகோவதுக்கான.

ஸ்ரூப்பிபதி: நளையதற்க சென்றுவேவரங். பூர்வாம
தெத் தேவரங், அதுயைமேற்றுக! அதுயைமேற்றுக! (கபால்
நூல் மாஸ்ஸு ஜானலிகோட்) கு ரீப்பாஸ்ட் ஸமக்
பீசு.

கபாஸ்ட் மாஸ்ஸு: (உயன் ரெப்பினில்) அவசுங்கம் அவை
திலமாய காலாவங்கமேயைக் யுலும் அறங்கிப்பிரிக்க
ஙா. நழைக யீர்க்கோலாக்கள் பூஶஸ்ஸுமாய விரோக
பொதுத்துக்களை.

(பூரித்துக்கொன பூதிம யாதங்களும் கெதால் பக்கமயப்பாக்காக
மாஷ்சு சுற்றுக்)

ஸ்ரூப்பிபதி: தெரிந்துள்ள, கபிக்கூமாற்சுப். கூடுகலே,
கூருக்குடி வேஹா.

குதல்: (கொடி பூவேறிச்சு) நழைக வலதுபக்கம் பிரமா
ருத்தான். அவையாம் பட்டால்தீர்க்க பொடிபோலு;
கிழிப்.

സർവ്വാധിപതി: ഷ്ടാനന്നസരിച്ചതനെന് “ആരാം പട്ടാള
തേബാളു തൽസ്ഥാനത്തെങ്കിലും മനോറംഗം പറഞ്ഞ.

(മുതൻ ദാഡിപ്പൂക്കന്.)

തെണ്ടി: (പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു്) ഷ്ടാനന്നസരിച്ചതനെ! യദി
ദേവൻ്തതനെ വന്ന ജനറലിനു പകരം പണിയെടുക്കണ
മോൻ പിന്ന എന്തിനാശാക കരവു്. അഭ്യാംപ
ട്ടാളം ഷ്ടാനന്നസരിച്ചതനെ നശിച്ചു. എന്തിക്കെത്താ
നും പുതരിമല്ല. ദാനിതരാക്കേ മുമ്പു കണക്കിട്ടിള്ളതാ
ണാം. വിശ്വാലമായ വയലുകൾ നിറച്ച ശവം വിത
ച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ണപുരചയുപുട്ട മനഷ്യമാംസാം
ഞതിൽക്കുടനാരജുന്നതും, ലോകാത്മരസേനാനിഹായ
മരണം തന്നെ മാറ്റു നിരാശ ബഹുമതി മുടകളും രാല
കുഞ്ചി പൂച്ചടിയ തൊപ്പിയുമാണി, ചത്തടിഞ്ഞവെരു സ്ത്രീ
സ്വാരം കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതു് ഷ്ടാനന്നസരിച്ചതനെയാ
ണോ എന്നു നിജുപ്പുമാണി പരിശോധിച്ചാകാണ്ടിരി
ങ്ങന്തും, എപ്പറ്റം എപ്പറ്റം തൊൻ കണക്കിട്ടണണ്ടു്.

(ശുച്ചുമാഹകൾ മറിവേദ്യവരേങ്ങും ചുമന്നൈകാണ്ടു പ്രഭവിക്കുന്നു.)

മറിവേറുംഡി: (വിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു്) അഭ്യാംപട്ടാ
ള്ളു. തന്ത്രജ്ഞ പട്ടാളാ. തന്ത്രജ്ഞല്ലും ചത്രേ! നിറു
തന്ത്രണു, നിറുത്തന്ത്രണു.

(കമ്പിതപാൽ അന്തരും ശബ്ദിക്കുന്നു.)

കമ്പിക്കാരൻ: (സന്ദേശം വായിക്കുകയാണു്) “അഭ്യാം
പട്ടാളം നാശിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്ത്രം ഉത്തരവു കാണതി
രിക്കുകയാണു്.”

സർവ്വാധിപതി: ആരാംപട്ടാളം ആ സമാനത്തെങ്കിലും പ്രാക
ട്ട. (കപാർട്ടർ മാറ്റും ജനറലിനോടു്) ഒരു റിപ്പോർട്ട്
ശം സമർപ്പിക്കും.

കപാർട്ടർമാറ്റും: (ഉച്ചതിൽ) യുദ്ധം വിജയകരമാണി

ప్రయాగమికుకుటాడు⁹. అనెంపాంప్రటాలు శాశ్వతిగిసేరి ముగొరిగెతు యిరియిరం చచ్చుత్తుఎకాడ్క బెహుమతి యాజ్ఞిచ్ఛిరికెగాన. ఆఱుఎకాడ్క తలుష్మాగారెత్త్యు¹⁰ ఆఱుంప్రటాలుతురు నియోగిచ్ఛిరికెగాన.

സർജ്ജാധിപതി! ഭേദം! നാം നിങ്ങൾക്കു ബഹുമതിബൈക്കു
ഡാക്ടർക്കുന്നതായിരിക്കും.

ക്രാർട്ടുർമാസ്റ്റ്: നന്ദി. തോൻ എറണ്ണറ ചുമതല നിവൃത്തി കൂടുതൽ മാത്രമേ ചെയ്യുള്ളൂ.

எது சாக்காலி: (புதுப்பிளியியாய் லூர் ஸ்டீ கரிஷ்டு பூஸ்கவுமாணிக்ராஸ் ஸமீபிக்கன்று) எதானாத ஜந் ஸலவிஸ்தாஸ். எது எது எது என்னச் செய்ய விஜயம் பீ-பீ-பீ-பீ புவ்யாபாங் செய்யுடே?

ஸ்ரூயிலிப்பதிடி: காவோ, ஆகாா, விஜயக்ரமாய் படனை கண்ணல். சூந்திரத்தினதற்காகிய பறிபுடக்களை மீறுவதைக் கண்டு, அப்புதிவிறைவை முனேராம் என்று விளை மனோவிலைப் பறிபுடிகளை விட்டார்.

பாக்காலி: எது...எது...எது...எது...எது...

സുർഖ്യിപ്പിക്കാനുള്ള പാതയെന്തു്?

ചടക്കാലി: തെംബാനദി വിസ്താരം അവാറാനസരിക്കാം.

ସମ୍ବ୍ୟାଯିପତିଃ କୋଣିଲ୍ଲାଂ ନାଂ ପତ୍ରଲୋକତିରେଣ୍ଠି ସ
ହକରଣା ପ୍ରତୀକ୍ଷିତଙ୍ଗାଣ୍ଟି । ପ୍ରଶଂସାରହମାୟ
ଏହିରିରେ ମାକାତିରିକିଷାକ ।

ചുക്കാലി: പ് പ് പ് പ് പ് പത്രങ്ങൾ അവയുടെ ചു
ചു ചു ചുമതല നിൽപ്പിക്കണംബു. (ബാടിപ്പുകൾ.)

ജനസേവകൾ: (പിരിവുപട്ടിയുമായി പ്രവേശിക്കുന്ന) മുറിവേററവരെ സഹായിക്കുക. എല്ലാം മുറിവേററവ ക്ക്, മുറിവേററവക്ക്. സമ്മാനങ്ങൾ! എല്ലാം മുറിവേ റോട്ടീസ് വകുപ്പുകളും, സംഗ്രഹണവന്മാരെ സഹായി

കൈക്‌എല്ലാം അംഗഹീനക്ക്. അംഗൻറീനരെ സഹായിക്കുക.

സത്യാധിപതി: (ഉദ്ദോഗസ്ഥനോട്) രണ്ടാം പട്ടാളം ആ മുമ്പിക്കെട്ട്. എത്തു നഷ്ടവന്നാലും ശ്രീ അവർ അണി ഭേദിച്ച് അപ്പറം കടക്കണം.

ജനസേവകൻ: നിജതെ വീരന്മാർവേണ്ടി. നിങ്ങളുടെ സൗഹ്യാദരന്മാരെ സഹായിക്കു. മുറിവേററവക്ക് സഹായായാം!

തത്സി: എല്ലാം മുറിവേററവക്ക്! മുറിവേററവക്ക് വേണ്ടി യുദ്ധം. എല്ലാം അവത്തെ മുറിവുകൾക്കുവേണ്ടി.

ജനസേവകൻ: അംഗഹീനക്ക് സഹായം, മുറിവേററവക്ക് ഏകാട്ടമുക്കു.

തത്സി: (ഒരു ബട്ടണം പറിച്ചുടക്കു പെട്ടിയിലിട്ടുകൊട്ടുന്നു) എല്ലാം മുറിവേററവക്ക്! എൻ്റെ അവസാന തത്ത ബട്ടണം യുദ്ധത്തിനാം.

മുറിവേററ മരറാരംഭം: (ആംബുലൻസിനകത്തു കിടന്ന നിലവിളിക്കുന്നു) അയ്യോ, അയ്യോ, അയ്യോ. ദൈവത്തോന്ത്രം എന്ന കൊല്ല്. എന്നിക്കു വേദന സുഹിക്കാൻ മേലും അയ്യോ, അയ്യോ, അയ്യോ.

ജനസേവകൻ: (ചുരുതോക്കേ പോകുന്നതിനിടയിൽ) മറിവേററവരെ സഹായിക്കു.

(കമിറ്റിപാൽ യന്ത്രം രബ്ബർബിംഗും.)

കമ്പിക്കാരംഭം: ചോന്തമാരുടെ വലതുപക്ഷം പിന്നാറുകയാണ്.

സത്യാധിപതി: അവരെ പിറ്റുടരണം. ഉന്നുലന്നാശം വരുത്തണം. നമ്മുടെ തടവുകാർ വേണ്ടും. അതു് ഒരു ഭാരമായിരിക്കണം.

കപാർട്ടുമാസ്റ്റർ: (ഉച്ചതിൽ) ശരു ക്ഷേപ്പത്തിൽ പലാ

ய.நா செல்லுதானா? நம்முடை செஸ்யூனைக் குறித்த வெள்ளுவிழுப்புக்காளாடு அல்லது நியீரமாயிருந்து அவர்கள் பின் இடத்தையுணர்ந்து.

ஸ்ரூப்யிபதி: நாலாமத்தை செஸ்யூலேவரா!

(கபுஞ்சல் மாண்புமிகுகள் பூரவினால்லேண்டும் காட்டுக் கூடுதல்.)

கபுவிக்காரன்: அதுராமபட்டாலும் என்னாடுமியாதை பிறத்தொடுண்டு.

ஸ்ரூப்யிபதி: ஒருநாள்செஸ்யூலேவரா! பிறத்தொட்டு அவர்கள் சுமாராண்டிடையே: நாலாமத்தை செஸ்யூலேவரா!

(ஸாஷ்யராய் பூதிய செஸ்யூனைக் குறித்துக்கூறு.)

ஸ்ரூப்யிபதி: அரைர் டி யபைர்ட்!

(இடுங்கும் தீரின்றி மூலக்கூறுதலேண்டும் மாந்தும் பிறத்தொடுண்டு.)

கபுவிக்காரன்: நாலாமபட்டாலும் ஒருவினை சூரை போக தெருவாதை பூரிவிட பிரிக்கிண்ணிக்குமிடுதிகள் நா. காவல்பட்டால்தை முழுவாடு கொஞ்சக்டினாலு.

ஸ்ரூப்யிபதி: அது ஹடிசூரித்தைக்கூறுதலை. ஒரைக் கூறியும் ஒருக்கலேயும் நாலீபூரிக்கூறாது.

கபுவிக்காரன்: ஏனு அதற்குச் சாதியும் பூத்துக்கிரிக்கூறு. முன்கொடுக்கிலைக்கூறாது. ஸமலாபாவர் உவேகச்சிட்டுபோயிரிக்கூறு.

ஸ்ரூப்யிபதி: விஜயம் நஷ்டமானது! (ஒருக்குதினின் ஒலிப்பிலைக்கூறு) உடுங்குக்கூட மஹாநாயகரைவு மே, அவிடுக்கும் நீதிகை விஜயம் நஷ்டியிரிக்கூறு. நாம் அன்றைய கல்லூலாக்கை நீதமிடுதிக்கூறு! (சுப்பிரமணியர்) உடுங்கும் பட்டாலும் ஏனுவினந்திராயி முனைக்கூடு. ஏலும் ரிஸ்வ் செஸ்யூனைத்தும் பக்கால்தை வேண்டும்! அதுவரும் விடுக்கலையதறு. தகவுகாரப்பீடிக்கூடாது. முனோடு. (ஸாஷ்யாங்கப்புள்ளம்) கைத்தி

യുടെ നീതിമാനായ ദൈവമേ! അഞ്ചല്ലറിയാം തന്നെള്ള എ... (ചാടിപ്പുണ്ടിരു്) അവരെ ആകുമിച്ചു പിടിച്ചു. വിടക്കു. എല്ലാറിനെയും കൊന്നാട്ടുണ്ടാണ്. ലോകാധിപത്യത്തിൻറെ പ്രസ്ത്രം തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടുക ശിശ്തതിരിക്കുന്നു. (മുട്ടക്കത്തുന്ന) ഉറുപുകളുടെ ദൈവമേ, നില്പ്പാധകമായ ഈ നാഴികയിൽ... (നില്പേശ്വരായി പ്രാത്മികക്കും.)

തെണ്ടി: (സർഘാധിപതിയുടെമേൽ കുനിഞ്ഞുനിന്ന് താഴുന്ന ശ്വേതത്തിൽ) ലോകാധിപത്യാ! അജ്ഞങ്കിടമേ, നാഴിചളിയും പൂജ്യം ലോകമാൻാം അല്ലേ? ഭൂമിയിലെ ഈ വൃത്തികെട്ട് ഒരുച്ചാൻ ചാളിക്കണി. ഈ പുറു മുഴവനം, ഏന്നല്ല ഉറുപുവച്ചുതെ മുഴവനം ചാട്ടിത്തേ ചുകളിൽത്താലും ഒരു മരത്തിൻറെ ഇലപ്പോലും അനാഞ്ഞകയില്ല മൂലം!

സർഘാധിപതി: നീക്കാരാണോ?

തെണ്ടി: ഈപ്പോൾ ഒരു ശ്വേംമാരും. ഇന്നലെ മരറായ ചിത്തംപൂറിലെ ഭക്താധിക്കനിരിക്കാം. നീ എന്താ സൗന്ദര്യം നാശിച്ചുവരാണെന്നുണ്ടാണ്. ലോകജോതാവോ? റിനക്ക നിന്നെന്നതെന്നു ഒരു ലോകജോതാവായി ഞോന്നുന്നോ? നിന്നും മഹിമയുടെ ആടിസ്ഥാനമാണു ഈ രാവക്കന്നിൻ വലിപ്പംവോരുന്ന തോന്നുന്ന ശ്രൂ, അല്ലേ. വൃത്തികെട്ട് പൂഴി.

സർഘാധിപതി: (ചാടിപ്പുണ്ടിക്കും) അകത്താനും സാരമീണ്ടു. നാം നമ്മു ചങ്കവത്തിയാണി പ്രവ്യാപിക്കുന്നു. (കമ്പിന്തപാൽ യഞ്ഞം ശ്വേതക്കും.)

കമ്പിക്കാരൻ: റണ്ടാംപട്ടാളം സഹായാനുന്നു കൊട്ടാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുന്നു. നമ്മുടെ ഭക്താർ ക്ഷേമി ആജനു,

സമ്പ്രായിപതി: എന്തു്! അവർ യുദ്ധം തുടരട്ടേ. അവരെ ചാട്ടിയ്ക്കിട്ടു യുദ്ധംചെയ്യിക്കണം. കമ്പിക്കാരൻ: മുന്നാംപട്ടാളം ആകെ കൂദലുതിലായിരി ക്കുന്നു.

തെറുന്പു്: (രംഗത്തുടി ഓടിരക്ഷപ്പെട്ടുകയാണ്) ഞ ഞങ്ങൾ ഓടിരക്ഷപ്പെട്ടുകയാണ്.

സമ്പ്രായിപതി: അഞ്ചുമരത്തെ ദൈസന്ധ്യശേഖരം, എല്ലാവ അം ആയുധമേന്തണം.

അട്ടഹാസ്യം: (അന്വിയരയിൽ) പാടില്ല. അതു്, അത തു്, പുറകോട്ടു്!

തെ നിലവിളി: എങ്ങനെന്നയെക്കിലും ഓടിരക്ഷപ്പെട്ടോളി.

സമ്പ്രായിപതി: ശാഖയുമരത്തെ ദൈസന്ധ്യശേഖരം, ദൈസ നിക്കേവനത്തിനു കൊള്ളാത്തവയം പടക്കളുത്തിലെ ഫു പോകട്ടേ. എല്ലാവക്കും യുദ്ധത്തിനു!

ഭേൻ: (ഇടത്തുവരുത്തുന്നിനാം) ഓടിപ്പേരേഖിക്കുന്നു. നാം തോട്ടുകൂഡാണ്. ഓടിക്കോ.

രണ്ടു ഭേദങ്ങൾ: (വലത്തുവരുത്തുന്നിനാം) അവർ നമ്മു വ ലഭ്യംചെയ്യിരിക്കുന്നു. രക്ഷപ്പെട്ടോളി.

ഭേൻ: (ഇടത്തുന്നിനാം) പടിഞ്ഞാറോട്ടു ഓടിരക്ഷപ്പെട്ടോളി, പടിഞ്ഞാറോട്ടു്.

ഭേദങ്ങൾ: (വലത്തുവരുത്തു്) അവർ പടിഞ്ഞാറുഭാഗം കൈവരശപ്പെട്ടതിക്കഴിഞ്ഞു. കീഴുക്കോട്ടാടിക്കോ, കീഴുക്കോട്ടു്!

സമ്പ്രായിപതി: (അലറുന്നു) പുറകോട്ടു്! നിന്മാളുടെ അണികളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോവുക, പടക്കളുത്തിലേയ്ക്കു്.

തെ സംഘം: (ആതിളകിയതുപോലെ വലത്തുവരുത്തുനിന്നോടിവത്തുനിന്നും) നമ്മു രക്ഷപ്പെട്ടാം. തീ പടന്നപിടി ക്കുന്നു.

മരാരാത സംഘം: (ഇടത്തുനാനിന്) പട്ടിയെത്താട്ട്! രക്ഷ
പെട്ടോള്റ്. വഴിമാറ്റ.

ഒരു സംഘം: ഓടിക്കോ. അവർ നമ്മുണ്ടുനാൽ കൊന്തുനാൽ കൊന്തു. കീഴുക്കോട്ട്.

മരാരാത സംഘം: പട്ടിയെത്താട്ട്! വഴിതത്ര. അവർ
വരുന്നോ!

(രണ്ടും സംഘവും തുടിച്ചേര്‌ന് പരസ്യരം കലമിക്കുന്നു.)

സവൃംധിപതി: (അവരുടെ ഇടയിലേയ്ക്കുചാടി അവരു അ
ടിക്കുന്ന) പുറകോട്ട്! ഭീതകൾ! നാല്ലാലിക്കേണ്ടെ, നാം
നിങ്ങളുടെ ചാക്രവർത്തിയാണ്.

ഭക്തി: വായംക്കേടാ! (സവൃംധിപതിയെ ചുട്ടിവീഴ്ത്തു
ന്ന) ഓടിക്കോ!

എൻജിനീയർ 2: (കുറിവെററുപ്രവേശിച്ച് ഉഞ്ച് സ്ഥാ
നത്തു ക്കുവിനിപ്പിന്) അവർ നഗരം പിടിച്ചു. വിള
ക്കുകളെല്ലാം അണായ്ക്കു.

ചോന്മാർ: (രണ്ടുവരത്തുനാനിനും പ്രവേശിക്കുന്ന) ജൈയ്,
ജൈയ്. ചിത്തംപുറബു് നാം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു!

(വിളക്കൾ അണ്ണായുണ്ട്. സർവ്വത ബഹും.)

എൻജിനീയർ 2: (ശബ്ദം) യുദ്ധംചെയ്യു് യുദ്ധംചെയ്യു്,
അയ്യോ!

ചോന്മേനതാവു്: (ശബ്ദം) ഇടനാഴിക്കളിലേയ്ക്കു്. അവരു
മെല്ലാം തിരഞ്ഞെടുപിടിക്കുന്നും. ഒരാററ പുത്രജന
ക്കുവിലും ജീവനോടെ വച്ചുക്കൈത്തതു്.

ശബ്ദങ്ങൾ: (മരിക്കുന്നവരുടെ) അ! അയ്യോ...അ...അ.

അന്യൻ: ഓരണ്ട് ഓരണ്ട്...

ചോന്മേനതാവു്: സ്കീക്കളെ മുഖകളെയും നാരിപ്പിക്കു.

സ്കീക്കളുടെ ശബ്ദം: അയ്യോ...അയ്യോ...അ...അ...

അന്യൻ: ഓരണ്ട് ഓരണ്ട് ഓരണ്ട്.

ചോനനേതാവു്: പുരകേചചപ്പു്. കൊല്ലണം, എല്ലാറി
നോയും തകാല്പണം.

(ബഹും ദ്രാതിലേയ്യു് അകല്പന.)

അനധികൾ: ഓരണട്ട് ഓരണട്ട്.

ചോനനേതാവു്: രവളിച്ചും!

(വിഷകകൾ പ്രകാരിക്കണം. രംഗത്തിന്റെ പുരോംഗരം ശ്രദ്ധ. ചോനന്താർ ഇടകാഴികളിലൂടെ നടന്ന് മുകളിലെത്തെ നിലകളിൽ നിന്ന് ചിതല്ലിഡബന്ധമെല്ലാം താഴൊട്ട് എറിയുകയാണ്. എല്ലാവരും സംഘം ഇവളുടെകൾ.)

ചോനനേതാവു്: ഭേദ , ചോനനാരെ, എല്ലാം ചായ്യ.

തതണ്ണി: (ശവജിദ്വാരകയീടയിലൂടെ തലകരന്തിനടന്ന്) മ
തിയേമതി, പടതലവൻ, മതി!

ചോനനേതാവു്: ചോനവിജയം നീതിയുടെയും പുരോഗ
തിയുടെയും വിജയം. രണ്ട് പുല്ലിൻ്റെ ഇടയിലൂടെയും
ഒരു വഴി ഞങ്ങളുടെതാനു്. ശ്രൂ ലോകംതന്നെ ചോന
ന്നാരാധ ഞങ്ങളുടെതാനു്. നാം നമ്മു ലോകാധിപ
തിയാഴി പ്രവ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

(ബഹും കരേശ്ശടി അകന്നപോകന)

കോശ രാസ്കീം: (തിരിയുകയും മറിയുകയും ചെയ്യുന്ന)
ഞാൻ...ഞാൻ...ഞാൻ.

ചോനനേതാവു്: (കുട്ടകത്തി രഥാപ്പിയുരി) നീതിക്കാനായ
രഭവമേ, അവിടങ്ങളുറ്ററിയാം ഞങ്ങൾ നീതിക്കവേ
ണ്ടിമാറുമാണാ യുദ്ധംചെയ്യുന്നതെന്നു്. ഞങ്ങളുടെ ച
രിഗ്രം ഞങ്ങളുടെ നാടിന്റെ മാനം, ഞങ്ങളുടെ കച്ചവ
ടാല്പത്രംഡി...

തതണ്ണി: (ശാടിവന്നു് ഉറുസ്പുനേതാവിനെ ചെരിപ്പുകൊ
ണ്ട് ചവുട്ടിശരിയ്ക്കുന്ന) ഒ കീടമേ. ക്ഷുദ്രകീടം!

(മനാമകമവസാനിച്ചു)

ഉ തത്തരാഷാം

ജീവിതവും മരണവും

(പന്ത്രിന്റെ അനുസ്ഥാനം. കൂരിതക്ക്. തത്തരാഷാം മുൻവരത്തു കിടന്ന റണ്ടുനം.)

തത്തരാഷാം: (ഉറക്കപ്പീച്ചു പറയുന്ന) മതിചയടാ സേനാനാ യക്കാ. (ഉണ്ടെന്ന) എന്തു്, എന്നുന്നതാൽപ്പോലോ! എന്നാണ് എവിടെയാണ്? എന്നൊരിതക്ക്. കമ്പ്പിന ക തതിമാർ കാണില്ലപ്പോ. (എഴുന്നേറ്റു നില്ക്കുന്ന) എ നൊന്നിതു ഇത്തോകാൻ കാരശനു്? മുമ്പിലെവാടി കാ ഞാൻ വയ്ക്കാ. ആരാണു സംസാരിക്കുന്നതു്; ആരാണു്? (ഉച്ചസ്തിൽ) ആരാണു്? (തപ്പിത്തട്ടു നടക്കുന്ന) കൗമില്ല...കൗമില്ല... (ഉച്ചസ്തിൽ) അറിവിട എ നൊക്കില്ലതുണ്ടാ, എന്നെന്നുകില്ലതുണ്ടാ അവിടെ? ഒരു ഗത്തം. എല്ലായിടത്തു് ഇം അന്യകാരഗത്തം മാത്രം. എന്നു വശ എന്നുതു്, കഫിക്കിലേക്കു വീഴുന്നതു്? ഉറ ചു പിടിക്കാൻ എന്നെന്നുകിലുമൊന്നായിതുണ്ടാക്കിൽ! കൗമില്ല. ഒന്നമില്ല. ഇംഗ്രേരാ, എന്നിക്കേ ഭയമാവുന്ന. ആകാരമെല്ലാവിടെപ്പോൾ? ആകാരമെങ്കിലും ബാക്കി ആണായിതുണ്ടാക്കിൽ! വ്യാമോഹണങ്ങളും അവ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുകുന്നകിൽ മതിയായിരുന്നു. മരാഷ്യന്റെ ഒരു രഘീരഘുകിലും. ദിക്കുകളുകിലും നിശ്ചയമുണ്ടാ യിരുന്നുകുണ്ടാണു്! എന്നെന്നവിടെയാണു്? (മുട്ടക്കത്തുനം) എന്നിക്കേ ഭയമാവുന്ന. പ്രകാശം! അല്ലോ പ്രകാശം ലഭി ചീതുണ്ടാക്കിൽ!

രേഖാഃ: (ഇത്തടിൽ) പ്രകാശമുണ്ടു്. ആവശ്യത്തിനമാത്രം പ്രകാശം.

തെണ്ടി: (നിലപ്പിളക്കാണ്ട്) മരശ്യൻറെ രേരാ
ററ മിനക്ക്, ഒരു രഫീ, ഓമാത്രം.

മരരാത ശബ്ദം: ഈ വിശദ്ധു്, ഈ ഭാഹം!

മുന്നാമത്തെ ശബ്ദം: വത്രു, ഞാൻ നിന്നെ വിളിക്കുകയാണ്. എൻറെ
വിളിക്കേൾക്കു, വത്രു.

നേത്രസ്പരം: ഒന്നു കടക്കാൻ, കടക്കാൻ. ഒന്നു കടക്കാൻ!

തെണ്ടി: ഈ ശ്രദ്ധരന്നോത്ത് ഒരു പ്രകാശരഫീരയകി
ലും. അതെന്നാണ്? ഞാൻ എവിടെയാണ്?

പുതശ്വാസ്തിൻറെ ശബ്ദം: (മുരം) എൻറെ പ്രിയപ്പേട്ട
സന്ദാദ്യം. എവിടെയാണെൻറെ മുതൽ?

തെണ്ടി: പ്രകാശം!

ശബ്ദം: ഈ വിശദ്ധു്, ഈ ഭാഹം!

ആസന്നമരണംന്റെ ശബ്ദം: ഈ മരണവേദനയിൽ നി
ന്നനെ രക്ഷിക്കു.

മരരാത ശബ്ദം: നീ എൻ്റെതാഴിരിക്കു.

മുന്നാമത്തെ ശബ്ദം: ആഹാ, ആഹാ. സാവധന പിടി
കിട്ടി!

തെണ്ടി: പ്രകാശം! ഇതെന്നാണ്? ഹാ, ഒരു കല്ലു്.

ശബ്ദം: ഈ ഭാഹം! ഭാഹം!

മരരാത ശബ്ദം: എന്നോടല്ലോ കയണ കാണിക്കു.

തെണ്ടി: ഹാ, ഇതിൽനിന്ന് ഒരു പൊരിരയകിലും ഉറ
ച്ചുക്കത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ! (കല്ലുകൾത
മുഖിൽ തുട്ടിയുരുള്ളുന്ന) ഒരു തീപ്പുരാരി; അവസാനത്തെ
തായ ഒന്നാണ് എലിംഗം!

(കരുംതിനിന്ന് പൊരികൾ പാറുന്ന. വന്നതിൻറെ ഉർജ്ജാഗം ഒരു
രഹസ്യാചികദ്ധിതിക്കാണ് പ്രകാശമാനമായിത്തീരുന്ന.)

തെണ്ടി: (എഴുനേറു്) പ്രകാശം!

ശബ്ദങ്ങൾ: (മുരിച്ചിലെയ്യു് മാത്തുപോക്കൻ) രക്ഷവേ
ട്രാളു്. വെളിച്ചുള്ളപ്പാർത്തനന്ന ഓട്ടിക്കോളു്.

തെണ്ടി: ഹോ, എന്നാൽ സംഗമയ്ക്കും!

ശബ്ദങ്ങൾ: (സകീപിക്കുന്ന) പ്രകാശം, പ്രകാശം!

കോശസ്ഥകീടം: അതുംബന്നനന്ന വിളിക്കുന്നതു്?

തെണ്ടി: പ്രകാശം, ഇംഗ്രേസ്റ്റാൻഗ്രഹം!

(പ്രകാശം വർദ്ധിക്കുന്ന; ശാന്തമായ സംഗ്രിതവും.)
കോശസ്ഥകീടം: മുട്ടക്കൂത്രവിൻ, മുട്ടക്കൂത്രവിൻ. ഞാൻ ...
ഞാൻ ...തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവൻ, പ്രപഞ്ചപ്രവേശം
ചെയ്യുന്ന.

-തെണ്ടി: (സമീപിച്ചു്) നോക്കു്, അതാ പ്രകാശം.

കോശസ്ഥകീടം: ഇംഗ്രേസ്റ്റാവുകൊണ്ടു് എൻ്റെ കാരാ
ഗ്രഹഭിത്തികൾ തക്കനു. അതും കാണാതെ, കേൾ
ക്കാതെ, ഒരു മഹാസുംഭവം നടക്കാൻ പോകുന്ന.
ഞാൻ ജനിക്കുന്ന.

(ങ്ങസംഘം ഇംയാംപാറുകൾ പ്രവേശിച്ചു് രൂപം ചയ്യുന്ന.)
തെണ്ടി: ഇം റൂട്ടിക്കച്ചിറക്കളുമായി നിങ്ങളുവിടെനീ
നു വന്നു?

സ്നാമത്തെ പാറു്: (മൃദുള്ളവരിൽനിന്നും വേർപ്പെട്ടു് മധ്യ
താളിക്കുന്ന വട്ടം കറഞ്ഞുന്ന) ഇം...ഇം...ഇം... (നി
ക്ഷിപ്പം.)

അനധ്യകാരത്തിൽനിന്നും പ്രകാശരഹ്യിപോലെ,
ഉജ്ജപ്പലവും അന്നപരവും,
ഗംഡീരവുമായ പൂച്ചിജന്മം
ഇതാ, ഉത്തേവിച്ചിരിക്കുന്നു.
നടന്നമാട്ടു, സോദരിമാരേ...ഓ-ഓ-ഓ...,
(രൂപം ചയ്യുന്ന.)

പാറാസംഘം: എന്നെൻ ജീവനെ പ്രദക്ഷിണംവയ്ക്കുന്ന,
ജീവനിൽമുടി എന്നെൻ മുത്താവച്ചുപോകുന്ന. എ
ങ്ങൾ ജീവൻതന്നെയാണ്. ജീവൻ. ജീവൻ.

.കനാംപാറം: (നീശ്വലമായി നില്കുന്ന)

രദ്ദീകളുടെ കമ്പനാത്തിൽനിന്നു്
നെല്ലുട്ടത്താണു് എന്നെഴുന്നട ചീരക്ക്.

താരത്തിൽനിന്നു താരത്തിലേയ്ക്കു്,

മിന്നന്ന ഇംഗ്ലീഷ്നിന്നു്

പുതാതിനന്നായ ഒരു ദിവ്യ നെയ്യത്തകാരൻ
പിന്നിയെച്ചത്താണവ.

ഈഞ്ഞൾ പ്രപഞ്ചത്തിൽമുടി മുത്തംചവയ്ക്കുന്ന
ജീവൻനു ആത്മാവായ എന്നെൻ,

പ്രകാശത്തിൽനിന്നു് ഉയർന്നരുത്ത എന്നെൻ,
ഇംഗ്ലീഷ്പരവിഗ്രഹണഭ്രാം എന്നെൻ ...

(മരിച്ചുവിഴുന്ന.)

രണ്ടാംപാറം: (മുന്നോട്ടവനു കരഞ്ഞുന്ന)

ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെക്കാണാനു,

ഓ ഓ ഓ നിത്യം,

ജീവൻ നിത്യമാണു്.

തെണ്ടി: (അവളുടെനേക്ക് വേച്ചുവേച്ചു ചെന്ന്) എന്നു
നെ, എന്തെന്നയാണതു് അന്നപരമാക്കുന്നതു്?

രണ്ടാംപാറം: ജീവിക്കുക. പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുക. കരഞ്ഞു
ക. പാറാച്ചിറക്കളുടെ സർബാത്മകവും അപരിമിത
വുമായ കരണങ്ങൾ പ്രപഞ്ചത്തിൻറെ അഗാധതക
ഉംനിന്നു എന്നു അത്ഭുതകരമായ കടമ എന്നെൻക്കു ല
ഭിച്ചിരിക്കുമ്പാണു്. പ്രപഞ്ചസംബന്ധത്തിലേറ്റു ലയം
ഈഞ്ഞളുടെ ചീരക്കളുംനിന്നുനാണു് പ്രസരിക്കുന്നതു്.

ങ്ങ ഇന്നധാംപാറരയാക്കിരിക്കുക. അഹോ, എന്താൽ
സ്വഷ്ടിയുവമായ കമ്മം. അതിരു ആനദം. മഹിമയേ
റിയ കത്തവ്യം. ജീവിക്കു എന്നാൽ കറങ്കുക എന്നാ
ണ്. ഓ...ഓ...ഓ... (കരഞ്ഞാണ്.)

പാറരാസംഘം: നിത്യം. ജീവിതം നിത്യമാണ്.

തെണ്ടി: (അവത്രക്കെടുത്തിൽ) അഹോ, എന്താൽ കത്ത
വ്യം. എന്താൽ സർജ്ജാത്മകമായ ആനദം.

പാറരാസംഘം: കറങ്കുവിൻ. സഹോദരിമാരേ കറങ്ങു.

രണ്ടാംപാറരഃ: (നിശ്ചലമായിനിന്ന്) ജീവിതത്തിൻ്റെ
പൊതുൾ കണ്ണഭര്ത്തുക. എററവും ലോലമായ വസ്തുക്കു
ളിൽനിന്ന് കടക്കുന്നതുതു നാം സ്വഷ്ടിയുടെ ആത്മാവും
ബുദ്ധിയുമല്ലെങ്കിൽ പിന്ന എന്നാണ്. നാം സൂചിക
സമാനരാണ്. നമ്മക് കനമോ കാം ഒന്നുമോ ഇല്ല. നാം
ജീവൻതന്നെയാണ്. ഇംഗ്രേസൻ ഉലയിൽനിന്ന്
ചിന്നിച്ചുതുറന്ന ജീവസ് ഫുലിംഗണ്ഡൻ. നാമിതാ
പൊട്ടിപ്പുറത്തുവന്നിരിക്കുന്നു. ജീവൻ വെൽവുതാക!
(മരിച്ചവീഴ്നാം.)

തെണ്ടി: അതാ, അവളും മരിച്ചു.

മൂന്നാംപാറരഃ: (മുന്നോട്ടുവന്ന രൂതംവയ്ക്കുന്ന) ഓ...ഓ...
ഓ... (നിശ്ചലം) പ്രപഞ്ചമാകെ, തന്ത്രങ്ങോടൊന്നു
ശ്രേണംചെയ്യാം. പ്രപഞ്ചം തന്ത്രങ്ങളെ പ്രശംസിക്കു
നാ; അതിനു തന്ത്രങ്ങളാണ് മുതിശ്ശതയുണ്ട്. അതു വാ
ഴ്ത്തുന്ന, രൂതംചെയ്യുന്ന, കറങ്കുന്ന—ഇന്നധാംപാറ
കളുടെ ഗംഭീരവും സുന്ദരവും അനുശപഠവുമായ ജീവ
ൻറെമുസിൽ. ശ്രോസംസ്ക്രിക്കന്ന ആനദം. നിത്യമായ
ആനദം. ജീവിതഭോഗാഷയാത്രയേ, അശ്വിന്തമേ,
തനാൻ നിന്നെന്ന വാഴ്ത്തുന്ന. നിനക്ക് അവസാനമില്ല...
(മരിച്ചവീഴ്നാം.)

• തെണ്ടി: (കൈകൾ ഉയർത്തി, തിരിത്തുനിന്ന്) ഓ-ഹ-
ഓ...

പാറാസംഘം: ജയ്, ജയ്!

തെണ്ടി: ജീവൻ. ജീവൻ എൻ്റെമേൽ ഒരു മാനുകൾ
ക്കി പ്രഫോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. മുത്തു അവിച്ചു കിഴവൻ
പൂച്ചിയായ തൊൻപോലും ഈതാ റൂതാംവയ്ക്കയും അട്ട
മഹസിക്കകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവൻ!

പാറാസംഘം: ജയ്, ജയ്!

തെണ്ടി: നമ്മുടെല്ലാവക്കും ജീവിക്കാം. ഓരോത്തുനും
ജീവിക്കാൻ മോഹമുണ്ട്. ഓരോത്തുനും ആത്മരക്ഷ
ജീവിക്കുന്നു. സ്വപ്നം പ്രഭതിക്കുന്നു. മുത്തു നാമ
ലൂഡുക്കും തന്ത്രചേരുന്ന് ചെയ്തിരുന്നുകളിൽ! ജീവരക്കി
തന്നെ ഞങ്ങളെ നയിച്ചിരുത്തുന്നുകളിൽ—നാശത്തിനും
മരണത്തിനും എതിരായി.

പാറാസംഘം: ജയ്! വാഴ്സ്പൂട്ടട്ട!

(ശ്രദ്ധയാംപാറാക്കും ഓരോനൂടി ചെയ്യാം.)

തെണ്ടി: ഞങ്ങളെല്ലാവതാം നിങ്ങളെ അനുഗമിക്കാൻ ത
യുറാണ്. പൂച്ചികൾ, മത്തുർ, ചിന്തകൾ, കമ്മൺസൾ,
ജലജ്ഞകൾ, ഉറുപുകൾ, പുസ്തകൾ—എല്ലാം നിങ്ങ
ളോട് തുടരേണ്ടുന്നു. പക്ഷേ, ആദ്യമായി നാമലൂഡു
അം, ജീവിക്കുന്ന നാമലൂഡുവതാം, ഒരു ദൈനന്ദിനമായി
ചേരുന്നും. സർവ്വരക്തനായ ജീവൻ, നീ തന്നെ ഞങ്ങ
ളേ നയിക്കുയാ വേണും.

പാറാസംഘം: ജയ്, ജയ്. ജീവൻ ജയ്.

കോശസ്ഥകീടം: (കണ്ണുക്കോരമായ അലഘ്ച്ച) വഴിത്തു!
(കൂടുപൊട്ടിച്ചു ഇഷ്യാംപാറായുടെ രൂപത്തിൽ പുറ
നേതക്ക് ചാട്ടുന്നു) ഈതാ, തൊൻ!

തെണ്ടി: (ആടിയാടി അതിനുത്തുചെന്ന്) അമ്മാ,

നീയാണോ, കോശസ്ഥകീടം, നിബാർ, ദനംകാണാര്ത്ത്. അഞ്ചെനെ അവസാനം നീംജം ജനിച്ചിരിക്കുന്നു.

കോശസ്ഥപാറം: (രുതംചചയുന്ന) ഓ-ഓ-ഓ... (നിയേ ലയായി) ജീവൻകുറ മേലുള്ള സ്വാധീനത്തെന്നാൽ പ്രവ്യാപനം ചചയുന്നു. എന്നാൻ സ്വഷ്ടിയോട് സമേം തീക്കുന്നു. ജീവൻകുറ പരീക്ഷണം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുവകാണ്ട് ജീവിക്കും. (രുതംചചയുന്ന) ഓ-ഓ-ഓ... റീഫ്ലൂമുള്ള പാറകൾ: നിത്യം, ജീവൻ നിത്യമാണ്! (അവർ ചത്തുവിഴുന്നു.)

കോശസ്ഥപാറം: ജീവദ്രോക്തിമുഴുവനം തിളച്ചുമരി എന്തു, ഏനെന്ന ജനിപ്പിക്കുവാൻ. അതു ശ്രൂംവലക്കളും ദേ ദിച്ചു. ശ്രൂംവിക്കു, ശ്രൂംവിക്കു. എന്നാൻ ഒരു ഗംഭീരമുഖി ശേഷം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. മഹാത്മായ വാത്ത കൾ എന്നാൻ പ്രവ്യാപിക്കുന്നു. നില്ലുണ്ടും, നില്ലുണ്ടും! എന്നാൻ പരയാനാരംഭിക്കുന്നതു് അതിപ്രധാനമായ വാത്തകളാണ്.

(ചത്തുവിഴുന്നു.)

ഒന്തണ്ടി: (മുട്ടക്കത്തി) ഇണയാംപാറേ, ഏഴുനേൽക്കും. ഏ നീനാണ് നീ വിണ്ടതു്? (ഏട്ടത്തുപൊക്കുന്ന) അവർ മരിച്ചു. കഷ്ടം, ഏതു പ്രസന്നമായ മുഖം. ഏതു ശൈത്യമായ നയനങ്ങൾ. കഷ്ടം, നീ മരിച്ചു? നീ ഏന്താണ പരയാൻ ഭാവിച്ചതു്? പറയു. (ശരീരം താങ്ങിക്കാണ്ട്) മരിച്ചു. പഞ്ചതിപോലെ. ഇണ്ട്രൈ, ഏതു മനോഹര രക്തയിരിക്കുന്നു. ഏതിനവർ മരിച്ചു. ഭീകരമായ അത്മഭ്രംഗ്യത ഏതിനവേണ്ടി. (നിലത്തു കുടിത്തുന്നു) മരിച്ചു. (നിലത്തുകുടി നീരങ്ങിനുന്നു) മറ്റു പാററ കള്ളട റീഫ്ലൂയാത്തി പരിഞ്ഞാധിക്കുന്നു. രുതമാടിയ

നിന്നേള്ളും മരിച്ചു. പാടിയ നീയും, ബാല്യം കഴിയാത്ത നീയും. ഈ അധികാരിയെ ഇനിരഹസ്യം രേഖപ്പെടുത്താൻ വില്ല. മരിച്ചു. പച്ചപ്പുവാറുമെല്ലാം നിനക്കു കേൾക്കാമോ? അവൻ ഒന്നു കണ്ണുത്തുനിൽക്കുകയിൽ! ജീവിക്കുന്നതെത്തു മനോഹരമാണ്. ഉണ്ടാക്കുന്നതു, ജീവിക്കുന്നതു, ജീവിക്കുന്നതു, ജീവിക്കുന്നതു? പോ, അവിനും! (വിളക്കുള്ളായും. തത്സാധ്യത മേൽ കയറേറിയ പ്രകാശധാരമാത്രം) ആരാണവിട? അ—നീഡി. എന്താണുവും തണ്ണു തോന്തന്തു. നീ ആരാണു? (ഈന്തുതയിൽ കൈ ചുഴിറുന്ന) നിന്നേൻ്റെ നന്ദത ഒക്കെ കൊണ്ടപോത്തു. എനിക്കാഗ്രഹമില്ല. (എഴുന്നേല്ലുന്ന) തൊട്ടതു. നീ ആരാണു? (സ്വപ്നം രക്ഷപൊണ്ട ശ്രമിക്കുന്ന) നീഡി. എന്തിനാണുവും കൂടുതലും പിടിച്ചു തെങ്ങുന്നതു? ഹ ഹ-നീഡി, എനിക്കാരിയാം നീ ആരാണുനും. നീ...നീയാണുമരണം. നിനെ ഈനും മുഖാവദ്ധമാണും താൻ കണ്ടു. പക്ഷേ, ഞാനനേംആട്ടുണ്ടില്ല, തിരിച്ചു. കണ്ണില്ലാതെ വിളിതാസ്ഥിപജതരം. നീഡിവിട. (ഈന്തുതയിൽ മല്ലിട്ട തന്തം) നീറുത്തു.

(വലതുവശത്തുനിന്നും രണ്ടു ചെടുകളിൽന്നുവരുന്നു.)

ഞാം ഒച്ചു്: ആരോ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: വില്ലീ, മടങ്ങിപ്പോാര.

തെണ്ടി: (യുദ്ധംതന്നെ) ഈതാ പിടിച്ചു, എല്ലുനീ. ഹ ഹ ഹ കിട്ടി, അല്ലെ. ഇം! (ടട്ടിനേൽക്കിനു്) എന്നെ വിച്ചേച്ചു പോതു. എന്നെ തെരിക്കാതെ. എനിക്കു് ജീവിച്ചും മാത്രം മതി. വിട്ടു. അതെ അതിമോഹമാണോ? (എഴുന്നേറുന്നു കൈ ചുഴിറുന്ന) ചീഞ്ഞ തല ഭോട്ടി, ഞാനെന്നേൻ്റെ ജീവൻ തരില്ല. ഈതാ പിടി

പ്രോ. (വീഴ്സൻ) ആംഗ്‌ഹാ, നീ യെന്നെന്ന് തള്ളിയിട്ടും അല്ലോ?

കനാം ഒച്ചു്: എന്തു് എന്തു്!

രണ്ടാം ഒച്ചു്: എത്തു്?

കനാം ഒച്ചു്: അഡാർ മരണവുമായി മല്ലിടകയാണ്.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: നമ്മേക്കാനു കാണാം. എന്താ?

മഹാബി: (എഴുന്നേറ്റു്) എന്നെ ജീവിക്കാനുവദിയ്ക്കും.

അംഗുകൊണ്ടു നിന്നുക്കൊതാണു നഷ്ടം. ഇക്കരി നോന്നു.

ദിക്കു. നാലുവരെയുള്ളിലും. എന്നിക്കു... ശ്രദ്ധാസം... മു

ട്ടുന്ന. (പിടയുന്ന) അങ്കതേ. കഴുത്തിനു കൂത്തിപ്പുടിക്കു

തന്തേ. എന്നിക്കു മരിക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്നിക്കു ജീവി

തന്തിൽനിന്നു് കാര്യമായിട്ടുന്നു കിട്ടിയില്ല. (ശരം

ലറ്റും) ആ!

(കമ്മന വീഴ്സൻ.)

കനാം ഒച്ചു്: ബുള്ളുരസം, അല്ലോ.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: കേട്ടോ, എന്തു്!

കനാം ഒച്ചു്: എന്താണു്?

രണ്ടാം ഒച്ചു്: അവചൻറ കമകഴിഞ്ഞു.

മഹാബി: (മുട്ടിൽനിന്നു്) വീണുകിടക്കാനുവദന നീ ഒന്തു

കുംകൊല്ലും അല്ലോ? ഭീത! ആംഗ്‌ഹാ...നിറുത്തുന്നു.

ഞാൻ ... ഞാൻ... പറയട്ടു... ഞങ്ങ... നിമിഷം തുടി...

(എഴുന്നേറ്റു വേച്ചുവേച്ചു് നടക്കുന്ന) എന്നിക്കു ജീവി

ക്കണം. ജീവിക്കണം. (നിലവിളിക്കുന്ന) വേണ്ടാ. ഹോ

അവിടുന്നു. എന്നിക്കു പറയാൻ വളരെയുണ്ടു്. (പിന്നെ

യും മുട്ടിനേൽ) ഇപ്പോൾ... എന്നിക്കു മനസ്സിലായി,

എന്നുന്ന ജീവിക്കണമെന്നു്.

(മലൻ വീഴ്സൻ.)

കനാം ഒച്ചു്: (സാവധാനം മുന്നോട്ടിച്ചെന്തു്) സമാപ്പിം.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: ഇഷപരാ, ഇഷപരാ. ഭയങ്കരം. കഷ്ടം. കഷ്ടം. എന്തൊരു നിർഭാഗ്യം.

നോം ഒച്ചു്: നീ എന്തിനാണീ പരാതിയെങ്കെ പറയുന്നതു്? നമ്മക്കെന്താണിതിൽ കാര്യം?

രണ്ടാം ഒച്ചു്: ആരെങ്കിലും ചാവുപോൾ അതൊക്കെ പറയുക പതിവല്ല.

നോം ഒച്ചു്: അതു ശരിയാണോ. നമ്മക്കു പിന്നവാന്നാം.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: അതാണ ലോകഗതി.

നോം ഒച്ചു്: ഒച്ചുകൾ കുറെത്തടി കുറവും മുട്ടിലും കുറച്ചതല്ലമായിരുന്നുകുണ്ടിൽ.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: ഹേയു്, ഒച്ചു്, നോക്കു്.

നോം ഒച്ചു്: എത്തു്?

രണ്ടാം ഒച്ചു്: എത്ര ഇഷയാംപാറകളാണോ ചത്തുകീടുകൾ നാതു്.

നോം ഒച്ചു്: അതു തിനാൻ കൊള്ളില്ലപ്പോ. കഷ്ടം തന്നെ.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: കഷ്ടമായിപ്പോയി. നമ്മക്കു തിരിച്ചുപോകാം.

നോം ഒച്ചു്: ജീവന്മണഡക്കിൽ എപ്പാം ശരീ. അതാണ കാര്യം.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: വാസ്തുവമാണോ, കേട്ടോ, ഒച്ചു!

നോം ഒച്ചു്: എന്താണോ?

രണ്ടാം ഒച്ചു്: ജീവിതം സുവഹാണോ.

നോം ഒച്ചു്: തന്നെ. ജീവനാണോ കാര്യമെന്നോ ചാല്ല നിബല്ലോ.

രണ്ടാം ഒച്ചു്: എങ്കിൽ നമ്മക്കു പോകാം.

(ശാവർ തെവഴഞ്ഞെങ്കു നിശ്ചയം.)

നോം ഒച്ചു്: നല്ല തമാശായിരുന്നു, അപ്പോ?

രണ്ടാം ഒച്ച്: ജീവനശിഖിൽ എല്ലാം സ്വഭാവം.

(അല്ലെങ്കിലും പ്രകാശമുണ്ടാക്കുന്നു. പക്ഷേകൾ ചിലയ്ക്കുന്നു.)

വിറക്കവെള്ളക്കാരൻ: (തോളിൽ കോടാലിയും തുക്കിയിട്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു. ഒരു ചെടിക്കു പിന്നിൽ തെണ്ടിയുടെ ശവാക്കണ്ടു് കുനിഞ്ഞുനോക്കുന്നു.) ഇതാരാണോ? എന്തു് കിഴവാ, എഴുന്നേള്ടു് വല്ലപ്പോ. നിങ്ങൾക്കെത്തുപറ്റി? (എഴുന്നേറുന്നിനു് തലയിൽനിന്നു തൊപ്പിയെടുത്തു് കരിശകയാളും വരയ്ക്കുന്നു) അയാൾ ചാത്തപോയി. പാവം കിഴവൻ! (അല്ലെങ്കിലും) എതായാലും അയാളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ തീന്തില്ലോ.

അമ്മാവി: (ഇടത്തുന്നിനു് പ്രവേശിക്കുന്നു. അതൊന്നും നാനുനടത്താനുള്ള ക്രിയയും കൈകയിലുണ്ടു്) ആശാ, എപ്പോൾ വന്നു? അരതെന്താണവിട കിടക്കുന്നതമാവാ?

വിറക്കവെള്ളക്കാരൻ: ദാനിഞ്ചു വന്നോയുള്ളു, അമ്മാവി. അതു് ഒരു തെണ്ടിയാണുന്ന തോന്നുന്നു. മരിച്ചു!

അമ്മാവി: ഹാവാ!

വിറക്കവെള്ളക്കാരൻ: നിങ്ങളെല്ലണ്ണാട്ടാണമാവി? അതൊന്നും നാനുമുമ്പുനാമോ?

അമ്മാവി: ഇതെങ്കിൽ അനിയന്ത്രിയുടെ കണ്ണാണു്. തര്—തര്....

വിറക്കവെള്ളക്കാരൻ: ഒരു ജനിക്കുന്നു, മരുന്നുന്ന മരിക്കുന്നു.

അമ്മാവി: ആവശ്യത്തിനാളുകൾ എപ്പോഴുമുണ്ടു്.

വിറക്കവെള്ളക്കാരൻ: (ശിത്രവിന്നീരു താടിയിൽത്തെണ്ണാട്ടു്) കുംഖ്! കുംക്ഖ്! മോസ്, നീ വളർന്നു് മിച്ചുനായി തതിന്തു.

அனமாவி: அவர்களையிலும் நமைக்காதும் ஸுவமாயித்தொகை கிட்ட!

விரகவெட்டுக்காரன்: முழவன் ஸமயவும் ஏதெந்தகையிலும் செய் யுங்களெங்கிட பிரெயைத்துவேணா?

விழ்யாத்மிகீ: (தோழிட பூப்புக்குஸ்வையுமாயி வலத்து நீங்கள் பிரேரிக்கொன) செவ்வத்தின ஸ்திடி.

அம்மாவி: ஏதெந்தேன்றும் ஸ்திடி.

விரகவெட்டுக்காரன்: ஏதெந்தேன்றும் ஸ்திடி.

(விழ்யாத்மிகீ எங்க கடன் முவரியுத்துடி போகன.)

விரகவெட்டுக்காரன்: நல்ல தெலுப்பின்தத்திவசன், அஷ்ட? பா எத்தரியிக்காாவிலூ.

விழ்யாத்மிகீயிடத் தெப்பு: (அளவியிரயிட்ட) செவ்வத்தி ந ஸ்திடி.

பூதங்கலைப்பு: (அளவியிரயிட்ட) ஏதெந்தேன்றும் ஸ்திடி.

அம்மாவி: ஸங்ஶயமுளோ? தெலுப்பின்தத்திவசன்.

வழிபோகன்: (ஹத்துக்கிண பிரேரிச்சு) நமஸ்காரம்.

அம்மாவி: நமஸ்காரம்.

விரகவெட்டுக்காரன்: நினைக்க நாவரத்து.

(இறந்தாகமவசாநிச்சு)

